

FĂRĂ REGRETE...

Epilog.

Se întorsese acasă. După aproape doisprezece ani lungi, pustiitori și grei, se întorsese, în sfârșit, acasă.

Îl încerca un sentiment bizar. Pășise pe pământul natal cu senzația stranie că este totuși un străin. Că nu mai aparținea acelor locuri...

Trăise mai bine de o treime a vieții sale departe de acele ținuturi. Multe dintre legături fuseseră curmate în clipa în care fusese silit să-și părăsească țara. Doar una mai rămăsese, singura care-l ținuse în viață, singura care dăduse un sens existenței sale... Singura pentru care se întorsese.

Răzbunarea!

Până și cuvântul în sine avea o dulceață aparte.

Timp de aproape cinci ani, acest cuvânt nu însemnase pentru el

decât un vis îndepărtat... o iluzie. Cinci ani trăiți într-o neagră disperare, în umilință și într-o continuă degradare. Cinci ani în care ura, furia și dorința de a se răzbuna îi dăduseră puterea să îndure ororile cărora fusese supus cu o inimaginabilă cruzime. Iar cei șapte care urmaseră apoi îl aduseseră cu fiecare zi, cu fiecare ceas, tot mai aproape de bărbatul care devenise acum: un bărbat bogat și puternic, a cărui nume era rostit în șoaptă, cu teamă și respect.

Îngustându-și ochii la fel de cenușii ca marea în apropierea furtunii, bărbatul își aprinse un trabuc subțire de foi și-și înclină scaunul spre spate, așezându-se comod pentru a lectura dosarul gros din poala lui.

Amânase acest moment cât putuse de mult.

Preferase mai întâi de toate să se instaleze în noua locuință, pe care o cumpărase cu aproape doi ani în urmă, să-și cunoască personalul, să facă o baie și să mănânce ceva.

Casa era exact cum i-o descriesese Carlos: mare, încăpătoare și foarte elegantă. Plătise pentru ea o sumă exorbitantă și achiziția meritase fiecare bănuț. Tavanele înalte erau pictate în stilul renescentist târziu, podelele erau din lemn de stejar impecabil lustruit, iar ferestrele largi și arcuite lăsaus lumina zilei să-și lungească degetele diafane peste tapetul din mătase de Damasc și peste mobilele grele din acaju, subliniindu-le valoarea și frumusețea.

Oficial, era un american prosper care dorise să se stabilească la Londra și să-și conducă de aici afacerile pe care le lăsase în Lumea Nouă. Nu-și făcea griji că s-ar fi putut ca cineva să-l recunoască. Nu mai avea prieteni. Cel puțin, nu aici. Pentru toți, el era un om mort. Îl uitaseră. În plus, îl separau doisprezece ani de tânărul naiv și însetat de viață care fusese. Transformările fuseseră radicale, începând de la trupul slăbănog până la sufletul plin de idealuri copilărești și mintea încă necoaptă. Anii petrecuți în lumea arabă își ceruseră tributul. Și-l plătise: cu inocența și cu tinerețea lui. El însuși își amintea cu greu de acel flăcăiandru ce încerca să-

și ascundă timiditatea și lipsa de experiență sub masca aroganței și a trufiei.

Fusese nechibzuit și prost. Dar vremea regretelor trecuse. Acum sosise timpul să regleze conturile cu trecutul.

Balansând ușor scaunul aflat în echilibru sub el, deschise dosarul și începu să lectureze concentrat raportul detectivului pe care-l plătitise în urmă cu trei ani la Marsilia.

După aproape o oră de studiu amănunțit, închise calm dosarul și-l aruncă pe birou, apoi își dădu capul pe spate și-și aținti privirile spre tavan, rumegând informațiile pe îndelete.

Era mai bine decât îndrăznise să spere. De fapt, lucrurile se aranjaseră de minune, ca și cum întregul univers ar fi conspirat pentru el, ademenindu-l să lovească.

Dar nu era destul. Vroia mai mult. Mult mai mult. Vroia totul!

N-avea să se mulțumească doar să-l ruineze pe cel care-i distrusese viața. Trebuia să-l facă să cunoască umilința, înfrângerea, dizgrația și rușinea absolută. Vroia să-l strivească, să-l distrugă. Avea să-i ia tot ceea ce iubea, tot ceea ce era important, cu adevărat important pentru el. Avea să-i ia tot!

Și știa exact ce avea de făcut.

CAPITOLUL 1

Claire intră pe porțile de la Willow's Lake fără a-și dezminți natura pe care Dumnezeu i-o dăruise cu atâta generozitate: ca o tornadă în plină desfășurare, mânându-și iapa cu dexteritate pe lângă rondourile de flori ale mătușii Sarah. Ajunsă în fața intrării principale, trase de hățuri cu putere, făcând-o pe Muriel să se cabreze și să necheze în semn de protest.

- Iartă-mă, iubito, murmură ea în timp ce descăleca grăbită, dar aducem cu noi vești importante, care nu mai suferă amânare. Iapa sforăi nemulțumită și Claire surâse, bătând-o ușurel pe crupă. O să

primești o porție dublă de morcovi pentru că ai fost atât de destoinică. Ai grijă de ea, îi aruncă peste umăr lui Otto, care apăruse de după colțul casei, grăbindu-se spre animalul care-i făcea viața un iad de fiecare dată.

- Fiți fără grijă, stăpână, promise argatul, apropiindu-se prudent de Muriel, care-l privi chiorăș.

Claire își înghiți amuzamentul și se răsuci pe călcâie. Între Muriel și Otto exista o veche și trainică dușmănie, amândoi fiind mult prea orgolioși și încăpățânați pentru a cădea la pace.

Urcă sprintenă cele patru trepte de la intrare și păși în antreul răcoros, scoțându-și mănușile din mers.

- Miss Claire..., începu Malfred, ieșindu-i în întâmpinare.

- Unde-i mătușa Sarah? îl întrerupse tânăra femeie, întinzându-i mănușile din piele moale de culoarea teracotei.

- Lady Sarah este în salonul mare și...

- Mulțumesc, Malfred. Cere-i doamnei Bird să facă o limonadă și să o aducă acolo. Plimbarea asta mi-a făcut sete.

Și dispăru grăbită pe coridor înainte ca majordomul să mai apuce să spună ceva.

Malfred oftă resemnat, dându-și ochii peste cap, se răsuci pe călcâie și o luă în direcție opusă. Când mica stăpână era grăbită... ei bine, era grăbită și gata.

Claire intră în salon turuind, cu ochii plecați, luptându-se să desfacă șirul de năsturași de la jacheta elegantă de călărie, jurându-și cu proxima ocazie să-i înlocuiască. Cu bride sau, eventual, niște panglici de satin. Orice ar fi fost de preferat chestiilor ăloră mici și ticăloase, care-i puneau de fiecare dată răbdarea la grea încercare.

- Mătușă Sarah, nici n-o să-ți vină să crezi ce am aflat! Forest Hill are un nou proprietar care deja s-a și mutat acolo...

- Claire...

Se împiedică de marginea covorului dar se redresă imediat și continuă să-și deșerte noutățile:

- Doamna Doyle spune că este neînsurat, tânăr, chipeș, fermecător, manierat și... după toate aparențele, *foarte bogat!*...

- Claire...

- Cred că gemenele Dogherty sunt în culmea extazului, declară fata, încruntându-se bățăioasă la unul dintre năsturași, care refuza să se alinieze cuminte lângă frații lui deja eliberați din găicile minuscule.

- Claire...

- De când lordul Raven și distinșii lui musafiri au părăsit Golden House în favoarea Londrei, trăiesc într-o continuă deprimare, continuă tânăra femeie cu o ușoară ironie în glas. Sosirea acestui domn poate că le va mai ridica moralul. De abia aștept să asist la spectacol. Pun pariu că-n capul lor deja bat clopotele la biserică...

- Clarice Victoria Seymoure!

Vocea agasată a mătușii Sarah tună dintr-odată, făcând-o să tresară și să-și ridice privirea nedumerită. În secunda următoare, îngheță.

Bărbatul stătea în picioare. Era înalt, brunet, chipeș și, judecând după hainele impecabil croite și elegante, foarte bogat... Brusc, realizează cine era necunoscutul și genunchii i se înmuieră, în timp ce rușinea îi zvâcni în obraji cu putere.

Oh, Iisuse! gândi ea, simțind că-i vine rău.

- Domnule Blackwell, îngăduiți-mi să vi-o prezint pe nepoata mea, Claire, rosti lady Sarah cu un zâmbet suav, ce-i voala iritarea vădită, stârnită de gafa tinerei femei. Draga mea, vecinul nostru de la Forest Hill a avut amabilitatea de a ne prezenta omagiile sale.

Bărbatul se înclină ușor, privind-o amuzat. În sinea ei, Claire se făcu mică. Nu era pentru prima dată în viața ei când dădea cu băta-n baltă, dar de data asta o făcuse cu o infinită grație.

- Domnule Blackwell, schiță ea o jumătate de reverență, făcând

un efort să-i susțină privirea.

Ochii lui o priveau direct, cu o oarecare urmă de interes. Aveau o culoare stranie, plumburie, ca nemărginirea întunecată a cerului de vară înaintea furtunii. Dar erau la fel de reci, de duri și de distanți ca gheața icebergurilor din mările nordului.

- Miss Seymoure, i-o întoarse el galant, cu o voce profundă, baritonală.

- Cum găsiți Cornwall-ul, domnule Blackwell? îl întrebă ea, îndreptându-se spre canapeaua lângă care se afla mătușa Sarah.

Se așezară amândouă ca la comandă, cu mâinile împreunate în poală, și-l priviră amabile, una încercând să-și ascundă curiozitatea, cealaltă — jena.

- Încă n-am apucat să-mi dau seama, răspunse musafirul, ocupându-și locul în fotoliul antic. Am sosit abia aseară.

- Este foarte amabil din partea dumitale că te-ai gândit să ne faci o vizită și încă atât de devreme, rosti emoționată mătușa Sarah.

- Îmi place să-mi cunosc vecinii, declară bărbatul serios, cu ochii ațintiți asupra lui Claire. Și cum nu prea cunosc pe nimeni în țara asta, am decis că cel mai bine este să fac eu primul pas. Cu cât ne cunoaștem mai repede, cu atât mai bine, nu credeți?

- Nu sunteți englez? făcu Claire surprinsă, încercând să-și liniștească nervii din stomac.

Ceva în bărbatul din fața ei tulbura. N-ar fi știut să spună ce anume. Părea un om liniștit, echilibrat și calm, dar...?

- Nu. Sunt american. Din New York.

- Și cum se face că ați ajuns să vă cumpărați o proprietate atât de îndepărtată de Londra?... Credeam că toți americanii preferă Capitala.

Bărbatul zâmbi în sinea lui. Se așteptase la acest bombardament de întrebări.

- Am dorit pentru o perioadă să mă retrag într-un loc liniștit, departe de agitația marilor orașe. Și am dorit să cunosc și alte

locuri. Anglia mi s-a părut cea mai bună alegere.

- Nu aveți rude aici? se interesă mătușa Sarah.

- Nu. Familia mea a rămas în America, sau, mă rog, o parte din ea. Tatăl meu a murit acum cinci ani, iar mama s-a recăsătorit acum patru luni cu un conte francez și s-a stabilit la Marsilia. Sora mea s-a măritat acum un an, iar fratele meu studiază dreptul la Boston.

- Iar dumneata te-ai decis să vii aici, concluzionă lady Sarah mulțumită, zâmbind cu căldură.

- Da.

- Nădăjduiesc să aflați aici tot ceea ce-ați sperat să găsiți atunci când ați plecat la drum. Ținutul este renumit pentru peisajele sale încântătoare. Și o să aveți parte de toată liniștea din lume.

- Până acum așteptările nu mi-au fost înșelate deloc, replică bărbatul galant, cu ochii pironiți asupra tinerei femei. Peisajele sunt, într-adevăr, fermecătoare.

Claire se simți intimidată. Și oarecum flatată. Avea senzația bizară că răspunsul acelui bărbat o viza pe ea direct și personal. Dar, o clipă mai târziu, impresia îi fu spulberată când inopinatul musafir o întrebă dintr-odată, cu o seriozitate și un interes prost jucate:

- Și, deci, în opinia dumatăle, miss Seymoure, spre care dintre gemenele Dogherty ar trebui să-mi îndrept atenția?

Claire trase încet aer în piept, simțind cum fața îi ia foc. O simți pe mătușa Sarah ținându-și respirația odată cu ea. Un gentleman adevărat ar fi trecut peste comentariile ei cu eleganță și ar fi scutit-o de penibilul situației. Individul din fața ei era un bădăran. Alesese să stoarcă lămâia-n nas și ea nu putea suferi să fie obiectul amuzamentului sarcastic al cuiva. Antipatia pentru el se instalează brusc și definitiv. Nu avu de ales decât să opteze pentru impertinență, drept pentru care își înalță bărbia și-l privi cu îndrăzneală:

- Asta depinde, domnule Blackwell. Ambele domnișoare sunt

niște minunății ambulante. Dacă vă doriți o soție supusă, cu mintea netedă și cu șira spinării flexibilă, atunci oricare dintre ele vă este potrivită...

- *Claire!*

Tânăra își mută privirea încruntată spre mătușa ei, care o privea cu un reproș mut, și-și mușcă buzele, înghițindu-și restul replicii. Bărbatul își îngustă ochii, părând că reflectează la vorbele ei. Într-un final se mulțumi să dea încet din cap.

- Am să țin minte asta.

Câteva minute mai târziu, după o conversație lipsită de miez, domnul Blackwell se ridică și-și luă la revedere de la gazdele sale, părăsind conacul.

- Pentru Dumnezeu, Claire, ce este cu tine?! o admonestă mătușa Sarah cu o voce încărcată de indignare, de îndată ce rămaseră singure. După ce că-l pui pe bietul om într-o situație jenantă, mai ai și îndrăzneala să-l insulti!

- A meritat-o! replică Claire cu amărăciune și supărare în glas. Ar fi putut să lase lucrurile așa, dacă ar fi avut un dram de bun simț... Și cu ce l-am făcut să se jeneze, mă rog? Din câte îmi amintesc, am spus că este tânăr, chipeș, neînsurat, fermecător, manierat și foarte bogat. După mine, l-am îngropat în complimente pe care, ulterior, am constatat cu regret că nu le merită nici pe jumătate.

- Este vecinul nostru. Ar fi trebuit să-i lăsăm o impresie frumoasă despre noi.

- Ha! făcu Claire ironică. Mare pagubă. Și apoi, știi ce se spune despre americani: sunt niște sălbatici.

- Domnul Blackwell nu pare să fie așa.

- Dacă ar fi fost un om educat, mi-ar fi trecut... neatenția cu vederea.

- Dacă n-ai fi atât de zăpăcită și de repezită, atunci n-ai mai

face atâtea gafe!

- Mătușă Sarah, își îndulci Claire tonul, luându-i mâinile femeii care-i ținea loc de mamă și prietenă, știi că nu pot să fiu altfel. Am încercat. Zău că da! Dar asta mi-e firea. Nu mă pot schimba. Nu pot să fiu ca biata mama!

Sarah oftă amintindu-și de sora ei, Amalia, care, dezamăgită de viața conjugală și de repetatele escapade amoroase ale lui Fitzgerald Seymoure, se retrăsese în mănăstirea Sf. Agata pentru a-și petrece ultimii ani din viață în liniște și reculegere. Și murise de inimă rea. Abia când Sarah venise să locuiască în urmă cu nouă ani la Willow's Lake ca să aibă grijă de Claire, realizase ce avusese sora ei de îndurat timp de aproape zece ani de căsnicie. Fitzgerald era un bărbat dificil, egoist, crud și autocrat. Și acum se mira cum din doi oameni ursuzi, nefericiți și deprimați ieșise o asemenea rază de soare.

Claire nu-l moștenise pe niciunul dintre ei. Era o tânără mereu veselă, generoasă, comunicativă, care găsea puterea să se bucure de orice. Cu toate că era împrăștiată, uitucă și, de cele mai multe ori, avea o limbă ascuțită pe care o folosea fără milă, fata era bună la suflet și avea o judecată sănătoasă. La aproape douăzeci și unu de ani, Claire avea mintea unui om adult și un simț al realității foarte bine înrădăcinat.

Privind-o, Sarah simți cum dragostea îi inundă fiecare colțișor al inimii. Claire era copilul ei în toate sensurile. Mândria și bucuria ei. Și dorea s-o vadă fericită și împlinită. Numai că planurile de căsătorie ale lui Fitzgerald în privința fetei nu coincideau deloc cu ceea ce-și dorea Sarah pentru ea. Lordul Seymoure le adusese la cunoștință în urmă cu o lună că intenționa un debut în sezonul scurt din toamnă, o formalitate de altfel, pentru că fata avea viitorul asigurat: discutase deja cu contele de Huntly în vederea unei căsătorii. Aveau să-l cunoască oficial imediat după ce Fitzgerald avea să se întoarcă din voiajul făcut în Orientul

Îndepărtat, adică peste vreo trei luni.

Dar în trei luni se puteau întâmpla multe, își zise ea, cu gândul la noul stăpân de la Forest Hill.

Așteptările îi fuseseră grav înșelate. Fata nu era deloc cum se așteptase să fie.

Când cumpărase Forest Hill-ul, singurul lucru la gândise era că avea să sucombe de plictiseală și de silă în Cornwall, dar se consolase cu ideea că treaba pe care o avea de terminat aici avea să-i aducă la sfârșit o imensă satisfacție.

Surpriza aproape că-i luase graiul. Claire Seymoure era o... *apariție*.

De statură potrivită, avea forme grațioase exact acolo unde orice femeie ar trebui să le aibă. Șatenă, cu ochi căprui și mari, incredibil de frumoși. Avea nasul fin și drept, gura era generoasă și pârguită. Dar cel mai mult îl surprinsese spiritul ei. Fata nu era o mototoală. Avea creier și temperament.

Faptul că tânăra lady îi întrecuse cu mult așteptările adăuga o notă de culoare și divertisment șederii lui în Cornwall.

Viitorul se anunța interesant, cu siguranță!

CAPITOLUL 2

Trecuseră cinci zile de la vizita nesuferitului proprietar de la Forest Hill și Claire nu mai avusese neplăcerea de a se întâlni cu el.

În sinea ei, Claire se simțea ușurată de acest lucru. Bărbatul acela antipatic îi făcea impresia unuia care vâna greșelile celorlalți pentru a se amuza apoi pe socoteala lor. Iar ea era genul de persoană care i-ar fi furnizat domnului Blackwell muniție pe gratis și chiar din belșug. Nu, trebuia să evite compania lui, mai ales în societate. În câmp deschis, i-ar fi putut ține piept cu siguranță, dar

în public trebuia să se cenzureze de dragul mătușii Sarah. Îi promisese c-o să fie drăguță cu noul vecin și ea niciodată nu-și încălca vorba. Dar avea să facă tot posibilul să se țină cât mai departe de acel american necioplit...

Fu uimită când se trezi pe culmea dealului care separa Willow's Lake de Forest Hill, privind confuză la construcția medievală ce se înălța maiestuoasă în fața ochilor ei.

Inițial, castelul fusese conceput ca o fortăreață. Dar șirul de proprietari care se perindaseră de-a lungul vremurilor printre camerele de la Forest Hill dăărâmaseră zidurile de apărare, transformând fortăreața în ceea ce era astăzi: un castel masiv, cu ferestre largi, arcuite, înconjurat de bariera naturală a unei păduri seculare de stejari.

Claire nu pusese niciodată piciorul la Forest Hill, deși își dorise asta. Auzise că interioarele erau grandioase, galeriile găzduiau colecții impresionante de arme medievale și tapiserii, iar biblioteca se număra printre cele mai bogate din ținut. Dar între tatăl ei și vechiul proprietar existaseră niște neînțelegeri încă dinainte ca ea să se fi născut, iar relațiile fuseseră mai mult decât distante. Nu se vizitaseră niciodată, în societate se ignoraseră reciproc și în particular se împrășcau cu noroi ori de câte ori li se ivea ocazia.

Claire încercase să afle motivul pentru care nu se aveau bine cu vecinii de la Forest Hill, dar tatăl ei fusese mai mult decât evaziv. Din vorbele lui, Claire trăsese concluzia că resentimentele datau încă din vremea tinereții lor, când făceau afaceri împreună.

În urmă cu zece ani, Forest Hill își începuse declinul. Lordul Graydon își pierduse o parte din averea familiei prin investiții neinspirate și acest lucru se reflectase în viața de la Forest Hill. Personalul fusese redus la jumătate, grajdurile s-au golit treptat, o parte din obiectele de artă au fost scoase la licitație. Din bârfele locale, Claire auzise că lordul Graydon îl învinuia pe tatăl ei pentru

momentele dificile prin care trecea iar acest lucru o mâhnise și o înfuriase teribil. Avea nouăsprezece ani și era suficient de matură ca să-și ia inima în dinți și să meargă la Forest Hill pentru a cere lordului Graydon să înceteze cu insultele la adresa tatălui ei. Știa că Fitzgerald nu era un monument de bunătate și altruism, dar era tatăl ei și Claire, în calitate de unic copil al lui, avea datoria de a-l apăra. Intenționa să afle clar care era motivul care stătea la baza supărării și disprețului dintre ei și să încerce o reconciliere între părțile implicate. Însă lordul Graydon găsisese de cuviință să moară între timp și Claire rămăsese cu un sentiment adânc de frustrare și regret. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă și de atunci proprietatea se degradase încet dar constant.

Privind la oamenii care munceau susținut în curtea castelului, încercând să mai salveze ceva din splendidele tufe de trandafiri albi, altădată mândria grădinilor de acolo și care acum erau sufocate de asediul nemilos al buruienilor și al bălăriilor, Claire se întreba dacă noul proprietar avea să mai poată reda ceva din măreția de odinioară a domeniului.

- Grozavă priveliștea, nu-i așa?

Vocea bubui chiar în spatele ei, făcând-o să tresară puternic. Muriel, simțindu-i încordarea, sforăi nemulțumită și începu să frământa iarba sub copite, mergând lateral. Claire avu nevoie de câteva secunde bune ca s-o calmeze.

- Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Blackwell, vreți să mă aveți pe conștiință?! se încruntă Claire, privindu-l cu reproș.

- Iartă-mă! N-am intenționat să te sperii, jur. Credeam că m-ai auzit când am urcat culmea.

Claire își miji ochii, aruncându-i o privire suspicioasă. Bărbatul o studia cu o expresie gravă, spoită cu o undă de regret. Părea sincer. Fata își mușcă buzele, îmblânzindu-se.

Era îmbrăcat complet în negru, singura pată de culoare fiind albul cămășii și a eșarfei înnodate simplu la gât. Inclusiv armăsarul

pe care-l călărea era negru ca smoala. La lumina zilei, părul lui căpăta reflexe castanii. Bronzul sănătos îi scotea și mai mult în evidență culoarea electrizantă a ochilor. Privindu-l, Claire se simți străbătută de un fior. În ciuda antipatiei pe care o simțea pentru el, nu putu să nu constate că era un bărbat elegant și chipeș. Ce păcat că manierele lui lăsau de dorit! gândi ea.

- În acest caz, ești iertat, domnule Blackwell.

- Mulțumesc. Aveți o inimă tare bună, miss Claire.

Numele ei avu o rezonanță stranie în gura lui. Îl rostise pe un ton profund, încărcat de senzualitate, provocându-i un mic spasm în stomac.

Claire deveni prudentă. Bărbatul o studia cu o privire intensă, gravă și întunecată.

- Ați vizitat castelul până acum? se interesă el, mânându-și armăsarul pentru a-l alinia cu iapa ei, care primi apropierea la fel de suspicioasă ca și stăpâna ei.

Cunoștea adevărul, dar voia să-i testeze caracterul.

- Nu, oftă Claire, privind spre edificiu. Tata și lordul Graydon niciodată n-au... ei bine, să spunem că n-au fost tocmai în termeni cordiali.

- De ce?

- Nu știu, ridică fata din umeri cu un aer trist. Am încercat să aflu, dar tata n-a fost tocmai explicit și când m-am decis să stau de vorbă cu lordul Graydon... a fost prea târziu. A murit.

- Înțeleg. Dacă ați binevoi și v-ar face plăcere, aș fi onorat să-mi faceți cinstea unei vizite.

Claire se răsuci în șa, privindu-l cu un zâmbet surprins. El stătea calm și serios, așteptându-i răspunsul.

- Aș fi încântată. Mulțumesc, domnule Blackwell, pentru amabilitate.

Bărbatul dădu din cap și-și îndemnă armăsarul în josul dealului. Claire privi în urma lui. O încerca un sentiment ciudat,

inexplicabil, care o făcu să ezite.

- Poate că ar trebui să o lăsăm pe altă dată, strigă ea, oprindu-l în loc, la jumătatea pantei.

Bărbatul se răsuci cu armăsar cu tot și o privi gânditor pentru câteva clipe.

- N-aș vrea să vă deranjez, zise Claire repede, umezindu-și buzele nervoasă.

- Miss Seymoure, niciodată n-am profitat de vreo femeie împotriva propriilor ei dorințe, rosti el încet, fixând-o cu gravitate.

- N-am vrut să sugerez așa ceva, domnule! minți Claire, împingându-și bărbia în față și arătându-se indignată.

- Atunci?

Un singur cuvânt. Simplu, direct și ultimativ, care nu-i dădea prea multe opțiuni.

- Păreți un om ocupat și n-aș vrea să abuzez de...

- Credeți-mă, nu abuzați deloc, miss Claire, o liniști el, schițând un zâmbet mic în colțul gurii. De altfel, eu m-am oferit. Vă rog, insistă el cu seriozitate. Sunt un străin prin părțile acestea și încerc să-mi fac prieteni. Cu dumneata am început cu stângul. Motiv pentru care doresc să-mi cer scuze dacă v-am părut necioplit la Willow's Lake. N-am intenționat să vă necăjesc, ci doar... tentat să văd dacă firea vă este la fel de vie pe cât de delicios de zăpăcită îmi păreați, sfârși el cu o umbră de umor în privirile cenușii.

Sprâncenele ei se ridicară drept în creștetul capului. Nu-și dădea prea bine seama dacă o insulta sau îi făcea complimente. În mod ciudat, vorbele lui avură un efect plăcut asupra ei, drept pentru care se decise să se simtă măgulită. Și să-i dea bărbatului din fața ei o nouă șansă.

- În acest caz, ar trebui să-mi cer și eu scuze pentru impertinența cu care am făcut toate acele afirmații despre domnia voastră...

- Exclus! clătină el din cap, respingându-i intenția. A fost

descrierea cea mai drăguță pe care mi-a făcut-o vreodată o femeie. Veniți!

Înfigându-și călcâiele în coastele iepei, Claire îl urmă amuzată. Se părea că noul ei vecin știa să fie fermecător atunci când o dorea.

Interiorul castelului nu era așa cum se așteptase să fie. Tapetul se cojea pe alocuri, perdelele erau îngălbenite, draperiile de catifea se decoloraseră de-a lungul timpului, mobila fusese prost întreținută. Pardoselile de lemn erau zgâriate, umflate de umezeală și pătate, zugrăveala de pe tavane se coșcovise. În aer plutea un miros greu de praf, aer stătut, naftalină, mucegai și șoareci.

În urmă cu o sută de ani, castelul fusese nestemata ținutului, alături de Tintagil. Era de necrezut, o crimă!, faptul că ajunsese în halul acela de degradare.

Șocul pe care-l simțea Claire era atât de mare, încât cu greu reuși să și-l ascundă.

- Știu că totul arată deplorabil, dar am de gând să-i redau strălucirea și grandoarea de altădată, rosti proprietarul, îngustându-și ochii gânditor în timp ce măsură imensa sală de bal.

Și nu mințea. Cât timp avea să zăbovească în Cornwall, intenționa serios să-l pună pe picioare. Era doar o chestiune de afaceri. Îl cumpăraseră cu banii jos pe o nimica toată și, după ce avea să termine restaurarea lui, urma să-l vândă pe bani grei. Teoretic, cu puțin noroc, avea să-și scoată înzecit investiția. În plus, îl ajuta să nu căpieze de plictiseală câtă vreme stătea acolo. Nu era obișnuit să stea degeaba și să nu facă nimic.

Claire îi aruncă o privire scurtă. O mișcă dorința acelui om, un străin venit de departe, de a reda istoria și frumusețea cuvenită acelui edificiu.

- Dacă nu vă descurcați cu decorurile, aș fi fericită să vă ajut, se trezi Claire vorbind.

Bărbatul își coborî ochii spre ea, privind-o vag surprins.

- Îți apreciez oferta și-o accept, miss Seymoure. Cu siguranță unele lucruri vor avea nevoie de imaginația, talentul și sensibilitatea unei femei. Vă mulțumesc.

- Cu plăcere, domnule.

Bărbatul schiță urma palidă a unui surâs, fixând-o cu intensitate și Claire își mută privirea, simțindu-se dintr-odată tulburată.

Zece minute mai târziu Claire se trezi transportată în cel mai minunat vis al ei.

Biblioteca era enormă, o încăpere de treizeci de metri pătrați, înaltă de șase metri, cu pereții acoperiți până-n tavan cu rafturi care gemeau de cărți.

Sute de cărți. Mii de cărți! gândi tânăra extaziată, rotindu-se încet în mijlocul încăperii, cu mâinile duse la gură într-o atitudine evlavioasă și ochii larg cășcați și plini de comorile pe care le vedea depozitate pe rafturile prăfuite.

- Oh! Oh, Doamne Dumnezeule!... Domnule Blackwell, realizați ce aveți aici?!

Bărbatul, care rămăsese în prag și o urmărea tăcut cu brațele încrucișate pe piept, nu făcu decât să ridice un umăr nepăsător.

- O bibliotecă foarte mare pe care am moștenit-o cu restul, rosti el, în voce ghicindu-i-se amuzamentul.

- Nu, nu este doar o bibliotecă. Este *raiul* bibliotecilor! șopti Claire cu venerație în glas, întorcându-se spre el și privindu-l cu ochi mari, strălucitori.

- Citești mult, miss Seymoure? se interesă el, arcuindu-și o sprânceană.

- Dacă citesc mult...? repetă ea uimită, izbucnind apoi într-un râs la fel de cald și iute ca o ploaie de vară. Doamne, cărțile sunt singurul meu refugiu! își presă ea mâinile pe piept, privindu-l cu ochi scăpărători. Aș fi în stare să citesc și-n somn!

- Fascinant. Un refugiu în alt refugiu nu este oare prea mult?

- De ce credeți asta? făcu ea suav, privindu-l cu îngăduință. Nu considerați că, în general, oamenii dorm prea mult și asta în detrimentul lor?

Bărbatul o privi vag nedumerit.

- Mă tem că nu vă pot urmări logica, mărturisi el, studiind-o cu atenție.

- Oamenii dorm chiar și atunci când nu dorm, continuă ea pe același ton, în timp ce se apropia de unul dintre corpurile bibliotecii. Dacă n-ar fi așa, lumea în care trăim ar fi mai bună. Marea noastră majoritate plutim într-un soi de amorțeală a simțurilor și ne place să afirmăm că suntem treji. Suntem indiferenți la nevoile și suferințele celor din jur, sau pur și simplu orbi. Ne place să credem că trăim această viață cu decență și demnitate, dar aceste două lucruri sunt de cele mai multe ori o spoială la suprafața entității noastre, o imagine a ceea ce dorim să creadă lumea despre noi... Se întrerupse, aruncându-i o privire jenată peste umăr. Vorbesc mult și fără sens, așa-i?

- Nu, vorbești mult și cu miez, o contrazise bărbatul cu gravitate, desprinzându-se din prag și pornind agale spre ea. Și ai dreptate. Cei mai mulți dintre noi dorm cu ochii deschiși. Conștiința este amorțită de somn și ei o preferă așa, altfel ar fi robii unor principii nobile și asta le-ar cere să-și sacrifice o bună parte din timpul și resursele lor în folosul celorlalți.

- Exact! exclamă Claire însuflețită, împreunându-și emoționată mâinile în poală. Dar greșesc! Principiile ar trebui să ne călească spiritul și să ne ambiționeze să devenim mai buni, cel puțin în proprii noștri ochi. Pentru că asta este cel mai important: să trăim în armonie cu propriul nostru cuget și spirit.

- Da, dar în realitate și din nefericire puțini dintre noi ajungem la o astfel de maturitate și înțelepciune. Mai ales la o vârstă atât de fragedă ca a dumitale.

Claire se trezi roșind. Bărbatul din fața ei era singurul cu care

purtase vreodată o discuție serioasă și asta fără să-i trezească amuzamentul sau, mai rău, disprețul. O *ascultase*, nu doar o *auzise*. Era primul bărbat care o trata cu seriozitate și... care avea darul de a o tulbura.

Ajunsese aproape de ea și o privea atent și concentrat, răceala din ochii cenușii fiind înmuiată de căldura unui zâmbet interior. Dar buzele refuzau să părăsească linia severă a naturii lui grave. Privindu-l în ochi, Claire avu senzația subită că se sufocă. Ceva din prezența aceluia străin o copleșea și o intimida teribil.

Înghițind în sec, Claire își feri privirea și se răsuci orbește spre rafturile cu cărți, concentrându-se asupra titlului primului volum pe care îi căzură ochii.

- Oh, Doamne, aveți cea mai valoroasă operă a lui Middleton! izbucni ea dintr-odată, uitând cu totul de ciudata stare care o stăpânise mai devreme, în timp ce extrăgea cu mâini tremurătoare volumul gros legat cu coperti de piele.

Blackwell își înclină capul ușor pentru a putea citi titlul lung cât o zi de post: *Anchetă liberă asupra puterilor miraculoase despre care se spune că ar fi existat în Biserica creștină de-a lungul vremii*.

- Mda, așa s-ar părea. N-am apucat să le fac inventarul, oftă el. Habar n-am câte cărți sunt de toate...

- Această carte, gesticulă Claire cu volumul prin fața ochilor lui, întrerupându-l, a fost editată în 1748, anul în care Middleton a dat-o la tipărit pentru prima oară. Anul în care David Hume a publicat *Despre miracole* și a susținut că eseul lui Middleton este net superior lucrării sale. *Asta*, îi vârî ea cartea sub nas, *este aur pur*, domnule Blackwell!

Îl privea cu ochii atât de mari și plini de convingere și însuflețire încât, pentru o clipă, fu fascinat de lumina spiritului ei.

- Ți-o dăruiesc, rosti el brusc, cuprinzându-i încheietura mâinii

care-i agita cartea prin față.

Claire amuți, clipind des, luată prin surprindere.

- Oh, nu... N-aș putea să...

- Insist. Mi-ar face o deosebită plăcere s-o primești.

- E prea mult, domnule Blackwell, și...

- Miss Seymoure, urăsc să mă milogesc de cineva! rosti el pe un ton apăsător, eliberându-i mâna.

- Domnule Blackwell, nu realizați în întregime valoarea acestei cărți. Acum un an, la Brighton, în cadrul unei licitații private, un exemplar din această primă ediție a fost vândut pentru suma de o mie cinci sute de lire. ***O mie cinci sute***, sir!

- Vă aparține.

- Domnule, sunteți surd cumva?!

- Pentru Dumnezeu, miss Seymoure, nu mă interesează valoarea ei pe piață! tună el, enervat. Este valoroasă pentru tine, așa că ia-o!

Claire încremeni. Preț de câteva clipe nu făcu decât să-l privească șocată, strângând cartea la piept. Nu știa prea bine cum să interpreteze gestul sau vorbele lui.

- Accept, cu o singură condiție, rosti ea într-un târziu.

Ochii lui se îngustară. Părea enervat sau amuzat, Claire nu-și dădea seama care din două.

- O primesc numai dacă mă lăsați să vă inventariez biblioteca, să vă aranjez cărțile după subiectul tratat și să întocmesc un catalog de recepție. Așa mi-ar fi mai simplu și mai ușor să vă accept gestul absolut... neprețuit.

Sprânceană lui se înalță ușor. Se înclină în fața ei ceremonios, rostind:

- M-ai scăpa de o adevărată corvoadă, miss Claire. Dar dumneata o să ieși în mare pierdere.

- Îmi asum riscul. Prim urmare, avem o înțelegere, domnule Blackwell, surâse tânăra femeie cu gingășie.

- Așa s-ar părea.

- De mâine?

- De mâine.

Se priviră drept în ochi, el serios și atent, ea zâmbitoare și entuziasmată.

- E timpul să mă retrag. Mătușa mea mă așteaptă.

- Bineînțeles.

O conduse până la ieșire, se salutară cu eleganță și Claire se răsuci, ridicându-și fustele ca să-și vâre vârful gheții în scăriță. În clipa următoare îi simți mâinile mari pe talie și, o bătaie de inimă mai târziu, se pomeni în spatele lui Muriel. Ușurința cu care o manevrase, săltând-o fără niciun efort în spatele iepei, denota o forță fizică uluitoare și Claire se simți cuprinsă de o amorțeală ciudată. Gestul lui fusese de o intimitate stranie, copleșitoare...

- Pe mâine, miss Seymoure.

Claire îl privi buimăcită. Nu făcu decât să dea din cap prostește, incapabilă să articuleze vreun sunet, după care-și înfipse călcâiele în coastele iepei.

Bărbatul rămase pe loc, urmărind-o cu privirea până când silueta ei dispăru după muchia dealului. Ochii i se mijiră gânditori.

Întâlnirea lor fusese neașteptat de fructuoasă. Vreme de aproape patru zile își muncise mintea cum să facă să se apropie de ea fără a-i trezi suspiciunile, conștient că fata nu era ușor de prostit. Și, dintr-odată, lucrurile evoluaseră îmbucurător.

Ar fi trebuit să fie încântat de rezultate. Dar era ceva ce-l sâcăia în adâncul lui. Un sentiment palid care avea de a face a naibii de mult cu conștiința lui demult îngropată, un sentiment pe care nu-l avusese cu certitudine atunci când se trezise în zorii acelei dimineți.

Înjurând murdar printre dinți, tânărul bărbat se răsuci pe călcâie și porni cu pași întinși spre castel.

- Așa că de mâine încolo o să-mi petrec diminețile la Forest Hill, aranjându-i cărțile pe căprării, rosti Claire, încruntându-se ușor peste ceașca de ceai.

- Dar asta este minunat! exclamă lady Sarah cu emoție în glas.

- Poate c-ar trebui să mă însoțești, sugeră tânăra femeie fără să zâmbească.

- Oh, Claire, regret, dar știi că sunt alergică la praf și mucegai! Făcu o pauză, privind-și nepoata cu seriozitate. Ce anume te îngrijorează, Claire?

- Nu știu, oftă fata, punându-și ceaiul pe tavă și ridicându-se în picioare. Nimic serios, probabil. Poate că atmosfera de la Forest Hill m-a răvășit puțin.

- Povestește-mi!

Claire zâmbi și începu să-i descrie ceea ce văzuse între zidurile castelului.

CAPITOLUL 3

Dacă ar fi bănuț de capul locului la ce muncă titanică se înhamă... s-ar fi înhămat oricum! trase Claire concluzia după primele trei dimineți petrecute în biblioteca de la Forest Hill.

Era incredibil!

Încăperea aceea era o sursă nesecată de surprize, peștera cu comori a lui Aladin. Descoperise printre rafturile prăfuite, dosite în spatele altor volume, lucrări vechi ale unor autori celebri despre care doar auzise vorbindu-se, fără să aibă ocazia să le vadă, deși pe unele dintre ele le căutase ca o maniacă. Era drept că unele aveau o mare nevoie de reparații, filele fiind scăpate din legătură și copertile pe jumătate distruse de umezeală, dar ele *existau* cu adevărat și ea *le ținuse în mână!*

Poetica I a lui Aristotel și *Iubirile* lui Ovidiu era doar unele dintre ele. În total, număruse până acum șaptesprezece cărți de o

valoare inestimabilă. Și, cu o singură excepție, pe toate le descoperise astăzi.

- Va trebui să-ți plătesc pentru munca dumitale, miss Seymoure, se auzi vocea gravă a proprietarului din pragul ușii.

Claire, care stătea cocoțată în capul scării pentru a putea debarasa și ultimul raft al corpului de bibliotecă la care muncea de trei zile, se răsuci cu brațele pline de cărți și-l privi zâmbitoare.

- Asta iese complet din discuție, domnule Blackwell, refuză ea cu hotărâre, în timp ce cobora cu grijă scara, ținându-și fustele ridicate pentru a nu-și călca pe tiv. Am avut o înțelegere din capul locului, așa că nu revenim asupra termenilor. Dar aș fi foarte fericită dacă mi-ați împrumuta de pe o zi pe alta unele dintre cărți.

- Orice dorești, miss Seymoure, făcu el cu amabilitate, privirile fiindu-i atrase de gleznele subțiri și fine, înfășurate în ciorapi de mătase bej, care se zăreau de sub maldărul de jupoane tivite cu dantelă albă. Deocamdată nu am timp pentru citit, așa că întreaga bibliotecă este la dispoziția dumitale.

În ultimele trei zile o lăsase să lucreze singură în bibliotecă, fără s-o deranjeze. În primul rând—pentru că dorea s-o lase să se acomodeze cu locul, în al doilea rând—pentru că avusese la rândul lui unele treburi de rezolvat.

Parcul începuse deja să-și arate o parte din frumusețea și eleganța pierdute în ultimul veac, iar în interiorul castelului renovările începuseră în forță. În mai bine de o jumătate din încăperi tapetul fusese jupuit de pe pereți, perdelele și draperiile aruncate la gunoi, mobila fusese atent selectată, fiind păstrate doar piesele care erau unicat și mai puteau fi recondiționate. Când cumpărase proprietatea, nu se gândise decât la faptul că achiziția în sine era un pion important în planurile lui. I se spusese că era locuibilă. Era, dar mirosul de vechi și degradare îl scosese din minți. Așa că se apucase să-și fructifice timpul și banii în cel mai satisfăcător mod.

- Mulțumesc, zâmbi Claire încântată, punând piciorul pe podea și pornind cu teancul de cărți înspre masa de inventar, unde le așază cu grijă. Trebuie să mărturisesc faptul că sunt absolut invidioasă pe domnia ta pentru cărțile pe care le ai! Acestea de aici, zise ea, lăsându-și mâna cu venerație pe un teanc înalt de șase palme, sunt — dacă nu unicat — cel puțin apărute doar într-o singură ediție, și chiar și aceea foarte restrânsă. Iar două dintre ele sunt scrise *de mână* în greaca veche!

- Abia acum aflu lucrurile acestea, răspunse bărbatul, scoțându-și batista din buzunar și ridicând-o spre fața ei. Vă rog, iertați-mi îndrăzneala! mai zise și, înainte ca tânăra femeie să poată reacționa, îi cuprinse bărbia între două degete, îi înălță cu blândețe fața spre el și începu să-i șteargă urmele de praf de pe obraz.

Mirosea a magnoliei, realiză el într-un colț al minții. Și avea o piele ca mătasea: netedă și fină, stropită cu o ploaie de pistrui mici, de un auriu palid, pe care abia acum îi observa din cauza îmbujorării ei subite. Privirea îi fu atrasă pentru o clipă de gura ei, cu buze frumos conturate. Și fu surprins de nodul de tensiune care i se strânse în vîntre. Părea atât de dulce, de inocentă și de... *tentantă*! Era ispitit să-și lase gura peste a ei și să se convingă de faptul că dorința pentru ea era doar o iluzie, un fals. Dar asta ar fi fost o greșeală. Era prea devreme, mult prea devreme.

Toate la timpul lor, își zise el calm, eliberându-i bărbia și retrăgându-se doi pași.

- Așa este mai bine, rosti bărbatul cu un surâs palid în colțul gurii.

O văzu trăgând încet aer în piept și ducându-și o mână nesigură spre locul unde el îi ștersese murdăria. Continua să-l fixeze cu ochi mari, plini de o delicioasă nedumerire, fapt care-l făcu să zâmbească în gând.

- Venisem să vă invit să luați prânzul cu mine peste o oră,

continuă el serios. De fapt, peste trei sferturi de oră, ca să fiu mai precis, adăugă după o scurtă privire aruncată ceasului de pe perete.

- Oh! se încruntă Claire cu un aer confuz. Deja e prânzul?... Dumnezeule, cum mai zboară timpul! exclamă ea, aruncând o privire amorțită spre raftul pe care îl golise numai pe un sfert de cărți. Iar eu mai am atâta treabă!

- S-a terminat pe ziua de azi.

- În două ore aș fi gata, murmură ea ca pentru sine.

- Miss Seymoure, ai nevoie de o pauză, se arată bărbatul neînduplecat. Numai și faptul că ai urcat și coborât scara aia de atâtea ori e un lucru obositor. Oricum, cărțile astea nu pleacă nicăieri. Tot aici vor fi și mâine dimineață.

Claire îl privi, dându-i în sine a ei dreptate. Era într-adevăr obosită. În plus îi era și foame. Nu mâncase mai nimic la micul dejun și nici nu dormise suficient peste noapte, absorbită fiind de lucrarea lui Middleton, pe care o terminase de citit cu puțin înainte de ora patru dimineața. Și la fel pățise și cu o noapte înainte, când cu greu se îndurase să lase cartea din mână și să stingă lumânarea.

Au luat prânzul în aer liber, în livada de meri din spatele castelului. Mâncarea era delicioasă, dar Claire se așteptase să fie așa din moment ce doamna Randy era cea care orchestra totul în bucătăria de la Forest Hill.

Conversația fusese lejeră și abia mai târziu, când s-a întors la Willow's, Claire realizează că mai mult ea vorbise decât gazda sa. Desigur, și el participase la dialog, dar avea un stil atât de subtil de a strecura întrebările în conversație, încât interlocutorul nu avea de ales decât să elaboreze răspunsurile într-un mod cât mai cuprinzător și satisfăcător cu putință. Îi vorbise despre copilăria ei, despre părinții ei, despre mătușa Sarah, despre lucrurile care-i plăceau și despre cele pe care le detesta, despre năzuințele ei, despre prietenii ei... îi spusese totul! Iar ea nu aflase decât că el călătorise peste tot prin lume și că intenționa să stea în Anglia

pentru o perioadă nedefinită de timp!

Nici măcar n-avea ce să-i povestească mătușii Sarah despre el, în afară doar de faptul că făcuse niște descoperiri uimitoare în biblioteca lui. Și era încântată că nu plecase de la Forest Hill chiar cu mâna goală. Blackwell o lăsase să ia împrumut două din cele șaptesprezece comori proaspăt dibuite în biblioteca sa și ardea de nerăbdare să le absoarbă strălucirea în adâncul minții și a inimii ei.

Și o făcu. Până la cinci dimineața!

A doua zi la ora nouă era prezentă la Forest Hill. A muncit patru ore neîntrerupt, după care domnul Blackwell a luat-o aproape cu forța la masă. Bineînțeles, nu s-a putut abține să nu comenteze cărțile pe care le terminase de citit la crăpatul zorilor, să nu facă analogii și speculații filozofice pe marginea lor. La plecare a împrumutat încă două cărți, pe care le-a adus numaidecât a doua zi. Cum el era plecat cu treburi în Camelford, a profitat de absența lui și muncit până după-amiaza târziu. A ajuns la Willow's Lake cu trei cărți în loc de două.

După o săptămână, era sleită. Era în stare să doarmă sprijinită și de un gard. Iar la Willow's treburile se aglomeraseră. Se apropia perioada recoltelor și trebuiau angajați oameni care să secere grâul și să culeagă cartofii. Cum tatăl ei era plecat, sarcina aceasta îi revenea tot ei. Și mai trebuia să actualizeze și registrul contabil. Mătușa Sarah o ajuta cum putea, dar avea vederea slabă, așa că trebuia să se ocupe personal de acte.

Și asta în detrimentul cititului, la naiba! oftă ea cu năduf.

- Câte cărți ai reușit să termini până acum? o chestionă domnul Blackwell într-o dimineață.

- Paisprezece, răspunse Claire după o clipă de gândire, înghițindu-și un căscat în timp ce lipea cu grijă copertile unui volum.

- Paisprezece cărți în opt zile! se miră el. Un adevărat record.

N-am cunoscut pe nimeni care să citească atât de mult în atât de puțin timp.

- Când o carte este interesantă și subiectul ei mă fură, sunt în stare să citesc ore-ntregi, mărturisii Claire, zâmbind visătoare. Iar cele pe care mi le-ai împrumutat au fost *extrem* de interesante!

- Atât de interesante încât, bănuiesc, ai stat nopțile până târziu.

- De fapt, cu unele dintre ele m-a prins răsăritul citind, scoase ea un mic hohot de râs din gât.

- Deci, în medie, dormi pe noapte cam... cât? Două-trei ore?

Ceva din tonul vocii lui o făcu să-și înalțe privirea nedumerită.

- Aveți ceva împotriva cititului? îl întrebă ea, punând cu grijă pensula în borcanul cu clei.

- Am ceva împotriva nechibzuinței, miss Seymoure! Ești palidă și ai cearcănele până la genunchi. Cu puțin efort, te-ai putea înveli cu ele.

Claire clipi mărunț. Atâtea „complimente” la un loc nu primise în viața ei.

- Este drăguț din partea dumitale că vă preocupă sănătatea mea, dar...

- Mă îngrijorezi, miss Seymoure. Dacă nu dormi suficient, o să te îmbolnăvești.

- O să muriți de bătrânețe până când o să ajungeți să mă vedeți bolnavă, domnule Blackwell, prezise Claire cu o voce hotărâtă. Am o constituție zdravănă.

- Văd că nu-mi dai de ales, oftă el. O să am grijă personal să dormi nopțile.

Claire zâmbi uimită.

- Și cum intenționați să faceți asta? îl provocă ea, zâmbind suav.

- N-o să-ți mai împrumut nicio carte până când nu-ți dispar afurisitele alea de umbre de sub ochi, sublinie el cuvintele,

pronunțându-le rar, ca sensul lor să-i pătrundă în cuget.

Zâmbetul ei se evaporă instantaneu și Claire sări în picioare cu o asemenea viteză, încât scaunul i se răsturnă în spate. El o privea în stilu-i caracteristic: tăcut, serios, cu severitate. Inflexibil.

- Domnule Blackwell, eu...

- Miss Seymoure, să ne înțelegem bine: din acest moment, nicio carte nu mai părăsește biblioteca până când cărăușul lor nu arată odihnit și cu chipul plin de prosperitate. Dumneata ai ajuns o umbră în nicio săptămână!... Ba mai mult, astăzi este ultima duminică zi de muncă aici. Consider că valoarea darului meu a fost amortizată, deci înțelegerea noastră s-a încheiat.

Claire deveni lividă. Îl privi cu ochi mari, uluită și îndurerată.

- Dar...

- Niciun „dar”! Ori îmi respecti dorința, ori îți iei adio de la cărțile mele!

Claire își plecă privirea, mușcându-și buzele. Îi venea să plângă de ciudă. Într-un anume fel, atitudinea lui o rănea. Nu știa ce să facă. Nu i-ar fi venit să plece cu nasul pe sus, mimând indignarea. Pe de altă parte bărbatul din fața ei avea dreptate. În ritmul acesta avea să ajungă ca o stafie.

- Domnule Blackwell..., începu ea șovăitor, dar chiar în aceeași clipă în ușa bibliotecii ciocăni cineva, curmându-i vorba.

- Da, strigă bărbatul, întorcând capul.

Claire văzu fața mică a cameristei mătușii ei ivindu-se prin crăpătura ușii. Arăta speriată și era albă la față ca varul.

- Ce s-a întâmplat, Mary? o întrebă Claire, pornind grăbită spre ușă.

- Milady, trebuie neapărat să veniți! suspină fata, frângându-și mâinile disperată. Zack zice că domnu' Dobson și-a ieșit din minți... Îl bate pe bietul Simon!

- *Cum?!... Oh, Iisuse!*

Ridicându-și fustele, Claire o luă la fugă pe coridor, cu Mary în urma ei. Curios peste măsură și oarecum îngrijorat, domnul Blackwell se luă după ele.

- Ce-a mai făcut Simon de data asta? o întrebă Claire, ieșind în curtea castelului.

- A tăiat un stejar cu toporul. Știți, ăla de lângă mestecăniș, de stătea să cadă de uscat ce era. Zicea că nu mai are lemne s-aprinză focul și copacu' era putred și...

- Idiotul! I-am zis de atâtea ori să vină la mine. Unde-s cu toții?

- La marginea satului, milady, lângă fântână! Domnu' Dobson a zis că trebuie să-i dea o lecție și să învețe toată suflarea că el nu îngăduie hoția pe moșia lui.

- Moșia lui?! strigă Claire sufocată de furie, încălecându-și iapa dintr-un salt și apucând hățurile cu îndârjire. De data asta s-a terminat! Du-te acasă și așteaptă-mă acolo. Ai grijă de mătușa Sarah.

Înfigându-și călcâiele în coastele lui Muriel, porni ca o vijelie spre porți.

- Claire, așteaptă! strigă bărbatul în urma ei, dar fata nu-l auzi.

Înjurând spurcat, porni în fugă spre grajduri. Nu stătu să pună șaua pe Lucifer, ci-l încălecă direct și porni după Claire. O ajunsese cu puțin înainte să intre în pădure și o lăsă pe ea să o ia înainte, deoarece cunoștea drumul și locurile mai bine decât el. Nu vorbiră deloc. Nici nu credea că ar fi fost posibil. Claire părea la un pas de a exploda și-și ținea fălcile atât de strânse, încât se mira cum de nu-i explodau măselele în gură.

Ajunseră la marginea pădurii în mai puțin de cinci minute și le luară alte două ca să ajungă la locul indicat de Mary.

Scena din fața ochilor lor îi încremeni pe amândoi preț de o fracțiune de secundă.

Lângă fântâna de la intrarea în sat se afla un stâlp pe care era prinsă o tăbliță cu numele așezării. De acest stâlp era legat un

bărbat slăbănog care, după poziția corpului, părea a fi inconștient. Avea cămașa sfâșiată până la brâu și spatele plin de răni ce sângerau abundent. La câțiva pași în spate, un zdrahon de om rotea un bici deasupra capului, abătându-l fără milă asupra celui legat. Oamenii se strânseseră ca la bâlci, însă nimeni nu îndrăznea să intervină.

Apoi totul se petrecu cu repeziciune. Claire își mână iapa spre zdrahonul care făcea legea cu mâna lui și, ferindu-se de capătul biciului în ultima clipă, îi sări în spate cu un strigăt cumplit, doborându-l la pământ. Țâșnind în capul oaselor, Claire smulse biciul din mâna lui Dobson, care o privea șocat, îl întoarse invers și-l izbi cu mânerul drept în frunte cu toată forța ei de femeie.

- Ce mama naibii! răcni zdrahonul, sculându-se cu greu în picioare cu mâna dusă la frunte, acolo unde lovitura îi plesnise pielea, dându-i sângele.

- Mama naibii?! se stropși fata, pălmuindu-l cu sete peste ambii obraji. În clipa asta, îți iei lucrurile și dispari de la Willow's, secătură nenorocită ce ești!

- Nu primesc ordine de la o muiere băgăcioasă și fără minte! îi scuipe Dobson în față cu dispreț, aplecându-se mult deasupra ei, cu ochii licărind primejdios. Numai de la taică-tu le primesc și până se întoarce, eu răspund de moșie. Așa că du-te la nimicurile tale, femeie proastă, și lasă bărbații să-și vadă de treburile lor.

Claire văzu negru în fața ochilor. Era jumătate cât el, dar asta nu părea să conteze. Cel puțin, nu în opinia ei. Se înfipse bine pe călcâie și-și luă avânt, gata să-l pocnească iarăși cu coada de la bici peste față, când mâna îi fu blocată din spate. Se răsuci pe călcâie spre cel care îndrăznise s-o oprească, mârâind scăzut din fundul gâtlejului, gata de atac, cu ochii strălucindu-i sălbatic.

- Lasă-mă pe mine, îi ceru calm stăpânul de la Forest Hill.

Ceva din expresia ochilor lui o făcu pe Claire să ezite. Făcu un pas lateral, exact în clipa în care pumnul lui îl mătură pe Dobson de

pe picioare, catapultându-l prin aer la doi metri în spate. Trupul administratorului ateriză cu o bufnitură seacă în mijlocului drumului și rămase nemișcat.

Preț de o clipă, nimeni nu îndrăzni nici măcar să respire. Claire se holba șocată la trupul inert al lui Dobson, incapabilă să gândească. Îl văzu cu coada ochiului pe Blackwell mișcându-se și se întoarse fulgerător spre el, făcând prudentă un pas în spate. Forța acelui bărbat era incredibilă, dacă reușise să-l zboare pe Dobson de pe picioare!...

Bărbatul o ocoli, ajuns lângă Simon și scoase un cuțit de vânătoare din cizmă, tăind dintr-o singură mișcare sfoara care ținea strâns legate mâinile bietului nefericit. Apoi îl cuprinse de umeri, întinzându-l pe burtă în iarbă cu mare grijă și rămase ghemuit lângă el, privind-i spatele cu o expresie împietrită pe figura întunecată.

Claire porni spre ei, înghițindu-și valul de greață ce i se ridica în gât. Rănile de pe spatele lui Simon arătau oribil și ea îngenunche lângă el, neștiind ce să facă. Hohote de plâns îi tremurau în gât și se simțea neputincioasă.

- Trebuie să-l ducem acasă, șopti ea cu o voce răgușită de lacrimi. Are nevoie de un doctor.

- Da, aprobă încet domnul Blackwell. Unde locuiește?

- Ce?... clipi Claire, privind-l cu un aer răvășit. Oh! realiză ea dintr-odată ce anume o întrebuse. Îl ducem la Willow's, îi explică ea, mângâind încetișor o porțiune din pielea umărului lui Simon, rămasă neatinsă de biciul lui Dobson. Sunt niște oameni sărmani, milord. Locuiesc în niște condiții proaste și nu-l pot lăsa acolo. Rănile or să i se infecteze. Simon are nevoie de îngrijirile mele.

Bărbatul ezită o clipă, apoi dădu din cap, se ridică și porni spre Dobson, care nu-și revenise încă din leșin. Îl înșfăcă de guler și-l târî fără niciun efort spre stâlpul unde Simon fusese biciuit cu atâta bestialitate. Apoi își scoase eșarfa de la gât și se aplecă deasupra lui.

- Ce vrei să faci? îl întrebă Claire cu un aer confuz.

- Individul acesta n-o să scape doar cu atât, rosti el pe un ton plat, legându-i mâinile de stâlp cu propria eșarfă. O să am grijă să primească exact ceea ce merită.

Fata deveni albă ca varul.

- Doar nu... n-ai de gând să... pentru Dumnezeu, domnule Blackwell!...

Bărbatul îi aruncă o privire îngustată și periculoasă, care o reduse la tăcere.

- Nu eu ci autoritățile or să se ocupe de viermele acesta, o informă el, verificând dacă nodurile erau bine făcute. Nu fac decât să mă asigur că-l voi mai găsi aici mai târziu, când o să mă întorc după el.

- Înțeleg, făcu Claire, răsufând ușurată.

Blackwell reveni lângă ea, își lăsă un genunchi în iarbă și-și strecură un braț pe sub umerii lui Simon, ridicându-l pe jumătate în capul oaselor. Apoi se aplecă, strecurându-și umărul sub sternul acestuia, transferându-i greutatea corpului asupra lui, ca în clipa următoare să se ridice cu el în cârcă, la fel de lejer ca și cum ar fi ridicat un sac cu puf de gâscă.

Claire îl privi cu gura căscată, uimită pentru a doua oară în nici cinci minute de forța fizică a aceluși bărbat.

- Mergem? o întrebă el scurt.

- D... da. Bineînțeles, dădu ea repede din cap.

CAPITOLUL 4

Ajunseră la Willow's pe jos, Blackwell cărându-l pe Simon în spate, Claire ducând caii de dârlogi. Nu-și vorbiră, dar la o adică, Claire nici nu se simțea în stare să vorbească. Cele întâmplare o șocaseră puternic.

Și mai înainte Dobson fusese aspru și violent cu oamenii de pe

moșie, dar de data aceasta întrecuse orice măsură. Claire nu-l plăcuse niciodată pe administratorul de la Willow's și, dacă ar fi fost după ea, l-ar fi dat afară de multă vreme. Dar Dobson fusese omul de încredere al tatălui ei și ea nu mai avusese niciun cuvânt de spus în acest sens. Fitzgerald considera că numai o mână de fier putea conduce o moșie spre profit, iar Dobson fusese candidatul ideal.

Simon începu să-și revină și să geamă tocmai când intrau pe porțile conacului.

Claire se întinse și-i luă mâna strâns într-a ei.

- Simon, mă auzi? șopti ea, aplecându-se să-i vadă fața.

Câteva clipe, tânăra femeie nu primi niciun răspuns. Fața lui Simon era lipsită de culoare și avea o expresie chinuită.

- Milady..., murmură Simon cu o voce stinsă.

- Oh, Simon! izbucni ea cu o voce plină de jale. De ce n-ai venit la mine să ceri lemne!?

- Am... venit... dar... domnu' Dobson...

Vocea i se frânse și Claire îi strânse mâna, simțindu-se îngrozitor.

Înțelegea ce se întâmplase în realitate, dar asta nu mai schimba lucrurile cu nimic. Dacă Simon avea să moară, atunci vina era numai a ei. Ar fi trebuit să aibă destul curaj să-și înfrunte tatăl cu mult timp în urmă și să scape Willow's Lake-ul de Dobson pentru totdeauna.

Simon fu așezat pe patul din camera de oaspeți. I se scosese cămașa ferfenițită și fusese întins cu fața în jos pe așternuturile albe și parfumate cu lavandă.

Doctorul ajunse după aproape o oră, timp în care Claire spălase rănilor lui Simon și i le dezinfectase cu alcool.

Blackwell rămase lângă ea în tot acest timp, urmărindu-i tăcut îngrijirile blânde, felul în care sufla peste rănilor nefericitului pentru a-i face chinul mai suportabil. Vocea ei era calmă și liniștitoare,

plină de tandrețe și reproș matern. Îl certă pe Simon pentru că nu venise la ea direct, îi promise că avea să-l facă bine, că prima lui masă avea să fie un adevărat festin. Ar fi fost în stare să-i promită Universul dacă bărbatul acela se înzdrăvenea, își dădu seama Blackwell cu o tresărire de emoție în inima lui împietrită.

În salon, Claire refuză să se așeze, deși simțea că-i tremură picioarele de oboseală. Se opri în fața ferestrelor care dădeau spre grădină și-și cuprinse trunchiul în brațe, cu privirile pierdute în gol. Blackwell își turnă o porție de whisky și o dădu peste cap dintr-o singură mișcare, după care-și reumplu paharul și veni lângă ea, privind grădina îngrijită de dincolo de fereastră.

- Bea, o îndemnă el cu o voce neutră.

Claire aruncă o privire mohorâtă spre cristalul din mâna lui întinsă, ezită o clipă, apoi îl luă și bău o gură zdravănă. Arsura tăriei prelinsă pe gât o făcu să tresară și să se sufoce, dar făcu un efort să nu se înece, reprimându-și tusea printr-o inspirație adâncă și lentă.

- Mulțumesc, izbuti să articuleze cu o voce subțiată, înmânându-i paharul.

- De câtă vreme se ocupă gunoiul acela de treburile de aici?

Claire trase adânc aer în piept și, când fu sigură că putea vorbi, răspunse:

- De aproape opt ani.

Blackwell rămase o clipă nemișcat, apoi își duse paharul la gură, luând o înghițitură.

- S-au mai întâmplat incidente de felul acesta?

Claire își masă brațele amorțite și reci, sperând ca sângele să i se pună din nou în mișcare.

- Dobson n-a fost niciodată un om... n-a fost niciodată om! se corectă ea, înghițindu-și nodul de silă din gât. A fost dintotdeauna un sadic nenorocit, căruia îi plăcea să bage groaza în sufletul tuturor și să-i înjosească după cum avea chef!... L-am detestat tot

timpul, iar sentimentul a fost reciproc.

- Atunci de ce l-ai păstrat?

- Nu eu l-am păstrat, ci tata. După mine, ar fi zburat demult, dar... tatăl meu este un om dificil și... câteodată greu de înțeles. Spunea că Dobson, cu toate defectele lui, este un administrator bun. Tăcu preț de o clipă, luptându-se cu deznădejdea, și continuă cu un glas gătuit: Aș fi vrut să fi avut curajul...

Dar nu mai fu în stare să-și termine ideea. Lacrimile i se adunau cu repeziciune sub pleoape și, oricât se împotrivi lor, nu le putu ține sub control. Își îngropă fața în palme și-i întoarse spatele, izbuclnind în hohote tăcute de plâns, sfâșiată de durere și vinovăție.

Blackwell se făcu alb ca varul. La viața lui auzise atâtea feluri de plâns încât se intoxicase cu sunetul lor. Plâns de durere, de neputință, de suferință, de spaimă, de disperare, de furie ori de cedare nervoasă... Pur și simplu nu mai suporta să audă plânsul cuiva. Iar plânsul acelei femei, înăbușit și neajutorat, era mai rău decât toate celelalte la un loc.

O privea neputincios, incapabil să o ajute, deși îi înțelegea motivele.

Ar fi vrut să o mângâie, dar acest gest era viciat de propriile lui sentimente, sentimente care-l mânaseră până aici, determinându-i dorința de a lua și doar atât! Și totuși se pomeni pășind spre ea.

Claire, simțindu-i atingerea nesigură pe umerii săi, se răsuci orbește spre el și-și îngropă fața în haina lui, cu mâinile încleștate pe revere, zguduită de plâns. Simțea nevoia de alinare, de cineva care să... să o țină pur și simplu în brațe!

Blackwell o ținu strâns, scrâșnind din dinți și blestemând ghinionul în sinea lui.

Claire Seymoure fusese o surpriză pentru el, o surpriză pentru care nu fusese pregătit. În spatele ochilor îi apăru imaginea ei în clipa în care o oprise să-l lovească pe Dobson cu biciul pentru a doua oară. Își aminti expresia figurii ei, a ochilor imenși și

strălucitori. Nu citise teamă în ei față de jegul acela nenorocit care ar fi putut-o strivi cu forța lui fizică, ci o furie arzătoare, sălbatică, nimicitoare și o indignare fără margini. Își aminti strigătul ei atunci când îi sărise namilei în cârcă. Își pierduse controlul total, fusese nebună și... absolut splendidă!

N-o putea condamna pentru reacția ei din acele momente. El însuși abia se putuse stăpâni în fața acelei orori. Acea parte întunecată a ființei lui se răsculase, urlând, mânănd bestia care cerea sânge spre ieșire... și numai prezența lui Claire și autocontrolul său îndelung educat reușiseră să împingă fiara înapoi în văgăuna ei, oprind-o săucidă.

- Îmi pare rău, șopti Claire, desprinzându-se din brațele lui și evitându-i rușinată privirea. Eu...

- Claire, uită-te la mine!

Claire își mușcă buzele, adunându-și ultimele fărâme de demnitate pentru a-l putea privi în ochi.

- Nu ai nicio vină în tot ce s-a întâmplat.

- Oh, ba da, am! replică ea cu încrâncenare și vehemență. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu papa și să-l determin să mă asculte. Probabil m-ar fi trimis la plimbare, mi-ar fi răs în față sau mai știu eu ce, dar... aș fi făcut *ceva*! gesticulă ea cu amărăciune și revoltă neputincioasă față de propria ființă. Iar acum Simon suferă din vina mea, pentru că n-am găsit suficient curaj la momentul potrivit!

Simți că-i vine să plângă din nou și-și mușcă buzele, presându-și cu putere pleoapele cu podul palmelor.

- Este atât de... de umilitor... de degradant să lovești un om astfel! rosti ea cu o voce răgușită, încărcată de jale. Nu mai suntem în evul mediu, pentru Dumnezeu!... De ce unii oameni sunt atât de cruzi!?

- Pentru că pot, de aceea.

Claire rămase așa câteva momente, apoi mâinile îi căzură pe

lângă trup și privirea ei îl pironi cu expresie tăioasă.

- O să te întreb ceva, domnule Blackwell, chiar cu riscul de a te jigni foarte tare. Știu că în țara dumitale sclavii sunt un lux necesar. Ai?

- Ce să am, sclavi? Își arcui el o sprânceană, luat complet prin surprindere de întrebarea ei.

- Da.

- Nu.

Claire trase încet și adânc aer în piept, simțindu-se ușurată.

- De ce? îl întrebă apoi.

Blackwell o privi lung, înghițindu-și iritarea.

- Pentru că sunt un om care crede cu convingere în libertatea fiecărui suflet născut sub soare.

- Dar acolo, în America, presupun că ai vreo fermă sau vreo plantație. Cine le muncește, mai exact?

Privirea lui se înăspri.

- Miss Seymoure, n-am avut sclavi în viața mea! Oamenii care lucrează pentru mine sunt oameni liberi.

- Îmi cer scuze dacă v-am insultat, domnule Blackwell, dar trebuia să știu. Și nu-mi cereți să vă explic de ce!... Ba o să vă explic! se răzgândi ea apoi, vorbind apăsător. Cred cu o neștrămutată convingere că toți oamenii se nasc egali în fața lui Dumnezeu în drepturi și moralitate. Unii dintre oameni se nasc privilegiați, dar banii ori poziția lor socială n-ar trebui să-i facă să se simtă deasupra celorlalți, dându-le impresia falsă că aceste privilegii le conferă puterea de a decide soarta celor năpăstuiți. Nu avem dreptul să privim pe cineva de sus decât dacă suntem urcați pe vreo scară... sau ceva. Am auzit că-n țara dumitale, continuă ea agitată, oamenii care au sclavi îi tratează pe aceștia cu cruzime, pedepsindu-i după cum au chef. Este un lucru revoltător și degradant! Nimeni nu ar trebui să aibă această putere asupra unui semen al său. Prin urmare, aș fi fost teribil de dezamăgită să aflu că

dumneata faci parte dintre aceștia, mai ales în urma celor întâmplate astăzi. Îmi cer iertarea dacă sinceritatea mea vă rănește vanitatea, dar asta gândesc.

Blackwell se încruntă ușor, cu privirile ațintite asupra restului de băutură din pahar.

- Aveți o gândire sănătoasă, miss Seymoure, rosti el într-un târziu. Și, din fericire, vă împărtășesc convingerile, așa că vanitatea mea este intactă.

- Mă bucur să aud asta, se relaxă Claire. Sunteți un om bun, domnule Blackwell, adăugă cu fervoare.

Bărbatul își înalță privirea surprins, studiind-o cu un aer indescifrabil.

- În locul dumatăle nu m-aș hazarda să fac această afirmație, miss Seymoure. Nu mă cunoașteți cu adevărat, nu-mi cunoașteți trecutul, așa că...

- Domnule Blackwell, nimeni n-ar trebui să judece un om după trecutul lui, ci să-l aprecieze pentru ceea ce a ajuns în prezent. Cu toții facem greșeli în viață și pătimim într-un fel sau altul, dar nu credeți că adevărata putere a unui om stă în capacitatea lui de a-și păstra inima curată, în ciuda greutăților și a amărăciunilor pe care viața i le-a scos în cale?... A ne lăsa întinați de suferință, în loc să încercăm să înțelegem faptul că nimic nu se întâmplă fără rost și că trebuie să învățăm ceva din lucrurile care ni se întâmplă, este un pas către propria noastră pierzanie. Nimeni nu se naște pe lumea asta cu garanția fericirii și a unei vieți lipsite de durere, dar trebuie să ne demonstrăm tăria inimii prin înțelepciune și generozitate.

- Cum ar fi: dacă ai primit o palmă, trebuie să întorci și obrazul celălalt? făcu el cu o undă de sarcasm în glas.

- Nu chiar. Dacă ai primit o palmă, este pentru că ai meritat-o într-o mai mică sau mai mare măsură și asta ar trebui să te facă să te întrebi unde anume ai greșit de s-a ajuns în acea situație. Și, găsind răspunsul, să înveți din această greșeală.

- O filozofie interesantă, dar păguboasă. Mă tem că nu sunt adeptul ei.

- Vă rog! rosti ea, ridicând o mână și privindu-l serioasă. Dumneata ai ajutat un om străin și sărman, mutilat de cruzimea altuia. L-ați purtat până aici, domnule Blackwell, lucru deloc puțin! Cunosc prea puțini oameni care ar fi făcut acest gest. Aveți întreaga mea considerație și admirație, sir. Sunteți un bărbat nobil.

Blackwell ar fi râs dacă ar fi putut. Ea îl admira, îl prețuia și-l considera nobil!

O privi, simțindu-se răscolit, fără să înțeleagă prea bine de ce. Acea tânără idealistă îi amintea dureros de clar de tânărul care fusese la vârsta ei. Claire avea acea puritate, acel altruism împins spre sacrificiul de sine pe care el le pierduse cu atât de mult timp în urmă încât, câteodată, se întreba dacă le avusese într-adevăr. Era luminoasă, blândă și generoasă... și de o naivitate care avea să-i poarte pașii spre pierzanie.

Dându-și peste cap restul de whisky, puse paharul pe masă și se răsuci spre ea.

- Trebuie să plec să rezolv problema cu autoritățile.

- Firește, aprobă ea, mușcându-și buzele, uimită de faptul că situația lui Dobson îi ieșise complet din minte.

- Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva. Pentru Simon, o lămuri el, văzându-i privirea nedumerită.

- Oh, nu! clătină ea încet din cap, aruncând o privire îngrijorată spre etaj. O să mă descurc cu el.

- Bine. Pe curând, miss Seymoure.

Se înclină scurt în fața ei, Claire îi răspunse printr-o reverență la fel de grăbită, și părăsi conacul în grabă.

Și-n timp ce-l încăleca pe Lucifer, Blackwell avu senzația neplăcută că situația începuse, cumva, să-i scape de sub control.

CAPITOLUL 5

Balul Primăverii se ținea, ca-n fiecare an, la Golden House.

Și ca în fiecare an, Claire așteptase cu nerăbdare acest eveniment, ce reunea toate familiile importante din ținut. Auzea bârfe noi, se distra pe seama lor, dansa cât de mult putea și primea admirațiile sexului opus cu o grație indiferentă.

Totuși, ceva lipsea strălucirii acelei petreceri și nu-și putea da seama prea bine ce anume. Doamnele nu făceau niciodată economie de bijuterii când era vorba de vreun bal la Golden House, alegându-și ținuta cu o deosebită atenție. Penele erau la foarte mare modă și Claire se întrebă absentă de ce unele dintre femei țineau musai să arate ca niște lebede explodate. Întotdeauna se găsea câte o pană buclucașă care să alunece din păr, atârnând neajutorată până când cineva era suficient de amabil să-i indice doamnei cu pricina faptul că era pe cale să năpârlească. Dacă nu se trezea nimeni s-o facă, vecinii se distrau pe seama acestui lucru absolut ridicol.

Luându-și un pahar cu vin, Claire se retrase într-un colț al sălii, studiind absentă mulțimea care se distra în acea încăpere spațioasă și încăpătoare, decorată cu ghirlande de narcise, frezii și trandafiri de seră.

Într-un anume fel, se simțea vinovată pentru că se afla aici. Deși starea lui Simon evolua spre bine, asta după spusele doctorului Stevens, Simon continua să facă febră. Primele două nopți și le petrecuse veghind la capul lui, compătiment viața grea a aceluia om rămas văduv de nici un an, pe care-l așteptau acasă patru copii cu vârsta cuprinsă între doi și șase ani. Îi adusese pe toți la Willow's, îngrijindu-se de nevoile lor, și se gândea serios să-i oprească acolo pentru totdeauna sau, mă rog, până când copiii aveau să crească și să ajungă pe picioarele lor. Simon era un om harnic și priceput și ar fi putut-o ajuta cu gospodăria, iar copiii săi era niște îngerași care-i topiseră inima. Se îndrăgostise de ei și, cu toate că trecuseră aproape două săptămâni de când locuiau sub acoperișul

ei, Claire nu se mai sătura de ei. Voia să-i păstreze, deși știa că era un lucru greu de îndeplinit. Tatăl ei avea să se înfurie teribil aflând că-l concediase pe Dobson și ea se gândea cu teamă la acel moment când va trebui să-l înfrunte.

Claire oftă din rărunchi. Îl iubea pe Fitzgerald, dar câteodată nu se putea opri să nu se întrebe de ce era atât de diferită de el. Tatăl ei, la cei aproape cincizeci de ani, era un bărbat tot timpul posomorât și greu de mulțumit. Niciodată nu se înțeleșeră ca tată și fiică și Claire renunțase s-o mai facă în jurul vârstei de șaisprezece ani. Pur și simplu obosiseră să mai tot încerce să ajungă la inima lui.

Gustând din vinul dulce și aromat, fata realizează cu strângere de inimă că acela avea să fie ultimul ei Bal al Primăverii. La sfârșitul verii, când tatăl ei avea să se întoarcă în țară, ea urma să-și facă debutul pe firmamentul londonez și să-și cunoască viitorul soț. Acesta era un fapt sigur. Claire știa cărei rațiuni se datora hotărârea lui Fitzgerald de a o mărita cu contele de Huntly. Situația financiară a tatălui ei trecea printr-o perioadă de criză și spera ca de pe urma căsătoriei ei cu contele să obțină o sumă substanțială de bani cu care să se redreseze. Era trist, deprimant, dar ea nu avea niciun cuvânt de spus. Nu-i rămânea decât, poate, resemnarea.

Blackwell o zări primul. Preț de o clipă, nu făcu decât s-o privească nemișcat, iritat de impactul pe care frumusețea ei îl avu asupra lui.

Ea era amețitoare. Purta părul strâns în vârful capului într-o împletitură elaborată și avea o magnolie albă prinsă în spatele urechii drepte. Cerceii micuți, bătuți cu granate, în set cu camelia prinsă de o bentiță îngustă de organdi ce-i încercuia gâtul delicat și zvelt, se asortau perfect cu rochia din mătase de culoarea vișinei putrede, a cărui decolteu avea un croi nimicitor. Claviculele subțiri și umerii mici, rotunzi și albi, îi subliniau cu gingășie grația

feminină. Arăta tânără, proaspătă ca adierea vântului primăvăratec, caldă și luminoasă ca soarele de mai. Inocentă, pură și fermecătoare... fir-ar al naibii de treabă!

În ultimele două săptămâni, evitase cu ostentație Willow's Lake-ul. Pur și simplu nu se simțise în stare să dea ochii cu ea. Episodul cu târătura aceea de Dobson, discuția pe care o avuseseră în salonul ei după aceea, faptul c-o ținuse în brațe atunci când plânse, toate acestea îl răscoliseră la un nivel periculos și-l slăbiseră într-un anume fel. Nu dorise decât să se țină departe de ea și să-și alimenteze furia care-l ținuse în viață în ultimii doisprezece ani și care, în urmă cu două săptămâni, în salonul ei, în timp ce-i oferea consolarea și înțelegerea sa tăcută, începuse să pălească subit. În acele momente o dorise. Fusesse fermecat de ea, de candoarea și bunătatea ei. O dorise periculos de mult. Și de aceea avusese nevoie de timp și distanță pentru a-și fortifica mintea și sufletul. Pentru a-și aminti de ce se afla acolo și care era țelul său.

Când plecase de acasă în acea seară pentru a onora invitația lui Raven, se simțise pregătit s-o privească fără să se simtă amenințat de dulceața făpturii ei. Greșise. Privind-o, știu că niciodată nu avea să se simtă indiferent în fața ei, că niciodată n-avea să o poată privi cu acea detașare și răceală pe care și le impusese atunci când venise în Cornwall. Claire, cu căldura inimii și înțelepciunea prematură a minții ei, urnise *ceva* în adâncul ființei lui. Schimbase ceva în sufletul lui și lui nu-i plăceau schimbările.

Chiar în acel moment, Claire, de parcă i-ar fi simțit prezența iscoditoare, întoarse capul și-i întâlni privirea. Câteva momente, nu făcu decât să-l fixeze cu ochi ușor uimiți, de parcă ar fi fost surprinsă să-l vadă acolo. Apoi un zâmbet cald, de sinceră plăcere, îi însenină trăsăturile armonioase și, undeva, în adâncul lui, acel *ceva* vibră cu o forță care-l făcu să tresară.

Porni spre ea fără a avea idee ce avea să-i spună, ce anume

avea să facă.

Claire îl urmări cum se apropie de ea cu pași întinși, tăind în două sala de bal, cu ochii ațintiți asupra ei. Mulțimea părea să se desfacă în calea lui, precum apele Mării Roșii. Era fascinată de aura nevăzută de putere pe care acel bărbat înalt și lat în umeri o emana cu brutalitate, determinând oamenii să se retragă din calea lui. Simțea că se sufocă sub căutătura lui concentrată și fu luată prin surprindere de valul de căldură care irupse din adâncul ei, aprinzându-i obrajii.

Era genul de bărbat pe care l-ai fi remarcat oriunde. De o eleganță rafinată și atât de sobru în ținută și expresie a feței, încât impactul vizual era de neuitat. Ea cu siguranță n-avea să-și șteargă imaginea lui din minte prea ușor.

Purta un costum de gală din stofă fină de culoarea grafitului, cămașă albă și eșarfă înnodată la gât. Simplitatea ținutei îl evidenția și mai mult printre ceilalți bărbați, care adoptaseră toalete în culori vii și materiale pretențioase, precum brocartul, catifeaua sau satinul brodat cu fir.

Claire își dădu brusc seama ce anume lipsea din farmecul acelei seri. Și-și dădu seama că, în mod inconștient, îi așteptase prezența.

Blackwell ajunse în fața ei și se înclină respectuos, fără a-și lua ochii de la ea.

- Miss Seymoure.

- Domnule Blackwell, își flexă fata genunchii într-o reverență impecabilă, simțind cum temperatura obrazilor se înalță spre noi culmi glorioase.

- Arătați încântător.

- Mulțumesc, sir.

Claire deveni conștientă că urechile se ciuliseră în jur și atenția tuturor migrase în direcția lor. Episodul cu Dobson făcuse turul complet al întregului ținut. Oftând resemnată în sinea ei, Claire

reveni din reverență și, fără să-și dea seama, luă o gură zdravănă din paharul cu vin care i se încălzise în mâini, sperând să-și spele uscăciunea din gât.

Bărbatul din fața ei o tulbura la un nivel îngrijorător. Evită să-l privească, având senzația că dacă o face, o să pice într-un soi de contemplare stupidă din care n-o să-și revină nici împușcată. O copleșea efectiv.

Blackwell făcu un pas lateral, pentru a face loc unei perechi să treacă, și se trezi aproape lipit de ea. Inconștient, se trezi adulmecând-o. Floarea din părul ei răspândea un miros suav, amețitor. Căldura ei se infiltra prin hainele lui, atrăgându-l și mai mult spre ea.

- Ce mai face Simon? o întreabă, legându-se de primul lucru care-i veni în minte.

Claire îl privi cu un surâs moale, relaxat, dar el putu zări licărul de îngrijorare din ochii ei.

- Se simte bine. În cea mai mare parte a timpului, adăugă cu un oftat. Este bolnavul ideal. Nu se plânge, nu face mofturi și..., vocea ei coborî cu trei tonuri, în timp ce se înălța pe vârfuri pentru a-i șopti pe un ton confidențial, ...mă strivește cu dorința lui de a se face bine cât mai repede, astfel încât el și familia lui să nu mai fie o povară pentru mine. Am făcut o pasiune pentru micuții lui.

Blackwell își răsuci puțin fața spre ea și se pomeni fixându-i gura. Era lată, cu buze pline, arcuite delicat și precis conturate, de un roz palid, natural. Claire nu folosea ruj sau alte zugrăveli și el se întreabă de ce găsea acest lucru incredibil de sexy. Era obișnuit cu frumuseți sofisticate, ușor blazate. Îi plăceau femeile îndrăznețe și rafinate cu care se obișnuise la Marsilia. Claire era timidă și de o simplitate atrăgătoare. Era frumoasă, dar adevărata ei frumusețe și carismă venea dinăuntru ei. Dacă ar fi fost singuri, acela ar fi fost momentul potrivit pentru primul lor sărut...

O văzu mușcându-și buza de jos – ajunsese s-o cunoască destul

de bine pentru a-și da seama că acesta era un semn distinct de nervozitate și emoție la ea – și își ridică ochii spre a ei. Claire îl privea descumpănită. Era îmbujorată și, după felul în care-l privea, deduse că-i intuisese intenția păcătoasă. O văzu retrăgându-se încet și simți în adâncul lui o tresărire scurtă de regret.

- Micuții lui? o iscodi el, înălțându-și o sprânceană.

- Soția lui a murit anul trecut și l-a lăsat singur cu patru copii. Patru îngerași absolut adorabili, mărturisi Claire, întreaga ei expresie luminându-se sub un val de afecțiune maternă. I-am adus pe toți la Willow's Lake. Nici nu mi-am dat seama cât de mult lipsesc copii într-o casă. Îți plac copii, domnule Blackwell? îl întrebă ea brusc, privindu-l serioasă.

- N-am apucat să-mi dau seama. N-am prea avut copii prin preajmă, replică el prudent.

- Dar ai văzut măcar unul în toată viața dumatăle? îl tachină ea cu o privire poznașă.

Bărbatul se încruntă, înghițindu-și zâmbetul.

- Da.

- Și? Ce părere ți-a făcut?

- Pozitivă... cred.

- Deci îți plac.

- Probabil.

- Ar trebui să-i vezi pe ai lui Simon, sugeră ea visătoare. Bethany are șase ani, Tom are patru și gemenele, Lucy și Mary, abia au împlinit doi ani. Sunt minunați.

- Te ocupi personal de ei?

- În cea mai mare parte a timpului. Când am treabă, mătușa Sarah mă înlocuiește. Însă mie-mi revine sarcina de a le citi povești în fiecare seară. Sunt delicioși așa cum se uită la mine, cu ochii mari cât borcanele de murături, de parcă mi-ar curge diamante din gură. Mi-am dat seama, de când îi am în casă, că-mi doresc o familie numeroasă, cu mulți copii și...

Se opri brusc, dându-și seama că discuta lucruri mult prea intime cu acel bărbat, practic un străin.

Blackwell o privi cu coada ochiului. Ea își dorea o familie, iar el urma să-i distrugă acea unică șansă de a o avea. Fără regrete! își porunci, alungând sentimentul de vinovăție care începuse să-i dea târcoale.

- Iartă-mă, făcu Claire moale. Nu mi-am dat seama că vorbesc fără rost și că vă plictisesc. Ați făcut cunoștință cu toată lumea?

- Nu.

- Atunci, cred că aș putea să-mi obțin iertarea făcând serviciile de gazdă în locul lordului Raven.

Îl conduse în jurul ringului de dans, prezentându-l societății. Gemenele Dogherty păreau în culmea extazului atunci când ajunseră în fața lor. Îl priveau cu aviditate și concureau atenției lui, etalându-și farmecele cu dărnicie.

Când reușiră să se îndepărteze suficient de mult, el se aplecă și îi șopti:

- Cu care dintre ele m-ai cuplat în mintea ta atunci când ne-am întâlnit prima dată?

Claire, în loc să se simtă stânjenită de remarcă lui, se trezi râzând.

- Eram ușor indecisă. Cristabell este stupidă și invidioasă, iar Giorgiana este de un mercantilism ucigător.

- N-am înțeles niciodată de ce persoanele gemene insistă să se îmbrace la fel, mărturisi el cu o grimasă.

- Și eu am aceeași nedumerire, surâse Claire amuzată, gândindu-se la ținutele identice ale surorilor Dogherty. Este ca și cum ar fi...

- Depersonalizate? sugeră el cu o umbră de zâmbet.

- Da! Mi-a luat mult timp să-mi dau seama care-i una și care cealaltă.

- Și cum le deosebești?

- După felul cum râd. Bell chicotește într-un fel sufocat, în trepte, iar Giorgiana se hlizește mai tot timpul ca o... nu zic cum! Ar fi răutăcios din partea mea.

Înaintau încet printre invitați, Claire povestindu-i rapid despre fiecare persoană din următorul grup căruia voia să-l prezinte.

- O s-o cunoști pe domnișoara Eveline Wilcox. Blonda micuță cu aspect de porțelan de acolo. Te avertizez de pe acum: Eveline este genul care leșină. Găsește de bon-ton să-și dea ochii peste cap și să se verse neputincioasă pe dușumele atunci când un bărbat neînșurat îi este prezentat. În opinia ei, bărbații sunt *neapărat* atrași de fragilitatea și delicatețea unei femei. Nu este o fată rea, dar este prost îndrumată de maică-sa.

Blackwell mustăci. Domnișoara în cauză era o creatură ștearsă cu o privire tâmpă și umedă. Claire făcu prezentările în cauză și-l conduse cinci metri mai încolo.

- Te rog, fixează-ți privirea asupra ei, îi ceru ea.

- De ce?

- Nu întreba, doar fă-o! zâmbi Claire malițios și începu să numere cu o voce înăbușită: Unu, doi, trei, patru, cinci, șase...

- Ce faci?

- Până ajung la zece, Evy o să se deșerte la picioarele lui Arthur. Stai să vezi! Opt, nouă, zece... Evrika! exclamă ea când Eveline Wilcox clipi mărunț, își dădu ochii peste cap și se sprijini palidă de vărul ei, care o prinse de talie cu un vădit oftat exasperat.

Blackwell rămase ca trăsnet. Apoi își dădu ușor capul spre spate și râsul lui izbucni dintr-odată, făcând-o pe Claire să tresară speriată și să-l privească înmărmurită, cu gura căscată.

- Ce e? o întrebă Blackwell, oprindu-se în fața privirii ei consternate.

- Mai fă-o odată! îi ceru ea, clătinând din cap cu uimire.

Avea un râs puternic, sănătos, o idee răgușit. Și foarte... nu

prea știa cum să descrie acel sunet plin de vitalitate și căldură, cert era că o răscolise până-n străfunduri.

- Ce să fac?

- Să râzi!

- Nu pot la comandă, replică el, în continuare amuzat.

- Doamne, am crezut că nu știi să râzi! râse ea, profund uluită.

Ești atât de sobru și de grav tot timpul, încât am crezut că pur și simplu nu știi să râzi.

- Știu să râd, se încruntă el, părând nemulțumit de impresia greșită a fetei.

- Evident că știi! Acum m-am lămurit și eu. Mă îngrijorasem la un moment dat.

- De ce?

- Un om care nu râde niciodată are sufletul mort, domnule Blackwell. Desigur, este doar o părere personală, gesticulă ea, ușor stânjenită. Dumneata ar trebui să râzi mai des. Râsul este un leac eficient împotriva celor mai multor boli de pe pământ.

Blackwell o privi. Claire habar n-avea cât de aproape de adevăr era. Existaseră ani în care uitase să râdă, dar la o adică, nici nu prea avusese motive s-o facă. Curios era faptul că nici măcar nu-și amintea ultima dată când râsese cu atâta poftă.

Ajunseseră în apropierea teraselor când lângă ei se înființă un bărbat sărit puțin de treizeci și cinci de ani, îmbrăcat elegant, cu favoriți și barbișon. Era brunet, bine legat și zvelt.

- Lord Raven, surâse Claire cu căldură. Este o petrecere minunată, la fel ca întotdeauna.

- Miss Claire, zâmbi bărbatul, privind-o cu ochi strălucitori. Văd că-l cunoașteți deja pe domnul Blackwell.

- Oh, da! Domnul Blackwell a avut amabilitatea de a mă lăsa pentru un foarte scurt timp să mă delectez cu unele dintre cele mai bune cărți de la Forest Hill.

Reproșul era strecurat cu foarte multă abilitate și Blackwell o

privi cu coada ochiului, amuzându-se în sinea lui.

- Am auzit despre Dobson și am fost șocat de ceea ce s-a întâmplat, continuă Raven cu o mină întunecată.

- La fel ca toată lumea, replică Claire cu un zâmbet crispat.

- Regret că n-am fost aici să rezolv eu lucrurile.

- A trecut.

- Doamne Blackwell, aș vrea să o răpesc puțin pe miss Claire pentru un dans. Sper că nu vă supărați.

Ba mă supăr, constată Blackwell cu surprindere și totodată cu animozitate față de acel individ chipeș și fermecător, evident îndrăgostit de femeia de lângă el. Și-l amintea pe Raven încă de pe vremea tinereții sale, când îl invidia pentru popularitatea lui la școală, cât și pentru succesul de care se bucura în rândurile sexului opus. Desigur, șansa de a fi recunoscut de către acesta era infimă, deoarece niciodată nu frecventaseră aceleași anturaje.

- Deloc, răspunse el în schimb, străduindu-se să afișeze un aer cât mai nepăsător.

Îi urmări cum se îndreaptă spre ringul de dans, iritat de faptul că Raven îi zădărniciase planurile de a o atrage pe Claire în grădină pentru un mic act de seducție.

Nu conta. Avea s-o aștepte. Seara de abia începuse. Culese o cupă de vin de pe o tavă purtată de un lacheu și se rezemă cu umărul de o coloană, lăsându-și privirile să alunece peste mulțimea de invitați. Și se trezi urmărind-o pe Claire.

Cumva, Claire reușea să iasă în evidență din acea mulțime pestriță tocmai prin simplitatea elegantă a ținutei ei. Avea o anumită distincție și gingășie a făpturii care o făceau să fie remarcată. Cu o umbră de invidie, Blackwell îi observă detașat tinerețea și prospețimea, aerul pur, neatins de vulg sau prefăcătorie. Era o făptură uluitoare, luminoasă. Eterică. Dacă ar fi întâlnit-o în alte circumstanțe, probabil că s-ar fi lăsat prins în plasa farmecelor ei. Dar prin venele fetei curgea sângele bărbatului

pe care-l ura de moarte, sângele bărbatului care-i distrusese viața. Pe a lui și a Mirandei. Iar acesta era un lucru peste care nu putea trece. Un lucru care deja o condamnase în ochii lui.

Claire termină dansul cu lordul Raven și, înainte de a putea schița vreun gest ca să se retragă de pe ringul de dans, un alt bărbat, un londonez, prieten de-al gazdei, pe care-l mai întâlnise și cu alte prilejuri, îi tăie calea solicitându-i la rândul lui un dans. Îl acceptă. La fel făcu și cu următorul. A durat aproape o oră până să poată scăpa de avalanșa bruscă de parteneri care se iscase din senin.

Obosită, Claire se strecură prin mulțime spre locul unde-l lăsase de izbeliște pe domnul Blackwell. Dar bărbatul dispăruse. Agitată, fără să-și dea seama de ce, începu să-l caute cu privirea prin mulțime, dar nu-l zări nicăieri. După un sfert de oră, plecă să îl caute în sala de jocuri, apoi în cea de lectură, în salonașul unde domniile obișnuiau să se retragă ca să fumeze și, într-un târziu, fu nevoită să se resemneze. Noul stăpân de la Forest Hill plecase. Absurd de dezamăgită, Claire ieși pe terasă și coborî abătută în grădinile superbe de la Golden House.

Aerul nopții era încărcat de miresme și-i răcorea obrajii încinși de efort. Pași agale, fără țintă, pe aleea care șerpuia pe lângă rondourile cu flori și arbuști ornamentali. Se simțea tristă și știa că sentimentul care-i umbrea acum bucuria serii se datora absenței aceluși bărbat înalt, întunecat și sobru, cu ochi fumurii, care în urmă cu două săptămâni îi câștigase întreaga admirație și prețuire.

Îl cunoștea de aproape o lună, dar se atașase de el într-un mod ciudat. Niciun bărbat până acum nu reușise s-o tulbure în felul în care o făcea noul ei vecin. O atrăgea aerul lui distant și grav, seriozitatea privirii, frumusețea trăsăturilor întunecate și aspre. Era primul bărbat care o făcuse să devină conștientă, într-un mod mai profund, cumva dureros, de faptul că era femeie.

Claire se așeză pe o bancă, aflată în spatele unei tufe de

trandafiri cățărători, și-și îngropă chipul în palme. Nu înțelegea ce se întâmpla cu ea!...

Doar nu se îndrăgostea de el! icni în sinea ei, îngrozită, în timp ce mâinile îi alunecau vlăguite în poală.

Numai și simpla idee îi încrețea pielea pe ea. Nu se putea îndrăgosti de el! Nu avea voie, nu-și putea permite această extravagantă. În toamnă avea să se mărite cu un bărbat pe care nu-l întâlnește niciodată. Un bărbat căruia îi datora supunere și afecțiune. Un flirt nevinovat, mai treacă-meargă, dar ceva mai profund... Pur și simplu ieșea din discuție!

Claire gemu, simțindu-se dintr-odată singură și nefericită. Era atât de cufundată în propria deprimare încât nu-l auzi venind. Apariția lui bruscă din spatele tufei o făcu să înghețe de spaimă.

- Dumnezeule, domnule Blackwell, era să fac atac de cord!

- Îmi cer scuze, miss Seymoure.

- V-am căutat, se trezi ea vorbind și imediat își mușcă limba.

Bine măcar că întunericul nopții îi ascundea expresia feței. Își simțea obrazii dogorind.

- Am ieșit să iau o gură de aer și să fumez, spuse el, așezându-se pe bancă lângă ea.

Claire îl privi cu coada ochiului, venindu-i să râdă. Numai un american eliberat de tot felul de constrângeri se putea lăți așa pe bancă lângă o doamnă. Blackwell se lungise cu spatele rezemat de spătar, ceafa sprijinită de muchia acestuia și picioarele întinse mult în față, privind imensitatea cerului spuzit cu stele de deasupra lor.

- E minunat cerul aici, în provincie, rosti el încet. La Londra m-am chinuit să-l văd și n-am reușit din cauza smogului.

- Aici nu pot să fac niciun comentariu, replică tânăra. N-am văzut niciodată cerul Londrei.

- De ce? își întoarse el fața s-o privească.

Claire își împleti degetele în poală și le privi concentrată. În cele din urmă oftă.

- Mi-am dorit foarte mult dar, la șaptesprezece ani, când ar fi trebuit să fiu prezentată la curte, mama mea a murit și am intrat în doliu. Pe urmă, tata a început să călătorească și nu a avut încredere să stau la Londra însoțită doar de mătușa Sarah. E dureros și greu pentru mine s-o spun, dar tatăl meu nu are o părere foarte bună despre femei în general. Ne consideră slabe și supuse viciului...

Se întrerupse din nou și aruncă o privire prudentă spre bărbatul de lângă ea, care o privea concentrat.

- Iartă-mă, îi ceru ea, ușor stânjenită. Nu trebuia să vorbesc așa despre tatăl meu și nici să te încarc cu problemele mele. Dar... ești o persoană în care am încredere și singurul bărbat cu care am putut să comunic cu ușurință până acum. Singurul care m-a ascultat.

- N-ar trebui să ai încredere în mine, Claire, o preveni el foarte încet, cu o voce care o înfioră. N-ar trebui să ai încredere în nimeni... poate doar în tine însăși.

Claire se încruntă.

- Trebuie că ai fost teribil de dezamăgit de viață dacă este să mă iau după cinismul din vocea ta.

- Am fost, recunosc eu simplu.

- Dar eu nu pot fi așa. Să trăiesc cu teamă și suspiciune față de oameni ar fi o alegere îngrozitoare. Fără încrederea în cei din jurul nostru, nu avem libertatea de a ne bucura de tot ceea ce viața are să ne ofere.

- Nu toți avem un destin minunat și luminos, replică Blackwell cu sarcasm.

- Atunci nu pot decât să te compătimesc, domnule. Neîncrederea în oameni duce la singurătate și nefericire.

Știu că vorbele ei îl iritaseră după felul în care-și schimbă poziția corpului. Își adusesese trunchiul la nouăzeci de grade și-și strânsese picioarele. Simțea animozitatea curgând în valuri dinspre el și nu înțelegea ce anume o declanșase. Nu se putea ca spusele ei să fi fost atât de jignitoare.

- Poate că-mi place să fiu un suflet însingurat și nefericit, replică el cu o undă de sarcasm și ceva în plus, care o făcu pe fată să se încordeze.

- Te-am jignit și n-am intenționat acest lucru.

- Vreau să înțelegi un lucru, miss Seymoure. Viața mea n-a fost deloc roză. Cel puțin, până la un anumit punct. Am fost și eu tânăr și naiv, ca dumneata. Iar prețul pe care l-am plătit pentru asta a fost unul... destul de neplăcut.

- Regret să aud asta.

- Crede-mă, mi-am învățat lecția. Am învățat că tot ce nu te omoară te întărește, te face mai puternic și mai ambițios.

Claire tăcu stânjenită. Avusese întotdeauna urechea formată să detecteze natura emoțiilor în vocea cuiva și, deși bărbatul de lângă ea și le ascundea foarte bine sub învelișul tăios al sarcasmului, ghici durerea care pulsa în spatele vorbelor lui. O durere veche, cu rădăcini puternice, înfipite adânc în sufletul lui. Și mai era și un soi de disperare, despre care știa că nici el nu este măcar conștient. Ar fi vrut să-i ofere alinare, însă știa instinctiv că el i-ar fi respins gestul. Pur și simplu era un bărbat prea mândru, arogant și încăpățânat ca să i-o primească.

- Îmi pare rău pentru...

- Hai mai bine să dansăm, vrei? propuse el dintr-odată, ridicându-se în picioare și întinzându-i o mână într-un gest ferm, care nu admitea refuz.

Claire îl privi surprinsă. În mintea ei, asociase permanenta lui sobrietate cu preocupări lipsite de farmec, preocupări serioase și foarte mature. Dorința lui de a dansa era... ei bine, era un lucru neașteptat și uluitor.

- Da, desigur, aproape că bâlbâi răspunsul, lăsându-și mâna într-a lui.

Degetele lui se strânsură în jurul degetelor ei, ajutând-o să se ridice, și o trase ușurel spre el. Acordurile unui vals lent ajungeau

abia ghicit până la ei și Claire își încordă auzul pentru a prinde ritmul lin și fermecător. Bărbatul îi luă cealaltă mână și i-o așeză pe umărul lui, apoi îi încercui talia, aducând-o atât de aproape încât Claire își simți tivul rochiei măturându-i vârful cizmelor lustruite. O emoție ciudată îi strânse stomacul, împingându-i sângele în obraji. Era pentru prima dată în viața ei când ideea unui simplu dans o tulbura atât de mult. Nu reușea să-și dea seama dacă era de vină bărbatul care o ținea în brațe cu atâta lejeritate, sau faptul că dansa pentru prima dată în viața ei într-o grădină cufundată în semi-întuneric, sub adăpostul cerului liber, spuzit de stele. Găsea că este de un farmec aparte și de un romantism încântător acea situație cu gust de ilicit. Postura în care se găsea era de o stranie intimitate și, în adâncul minții ei, realiza că un ochi din afară ar fi putut interpreta greșit acea scenă, dar nu-i păsa.

Blackwell o legănă ușor, imprimându-i ritmul lent, apoi începu s-o valseze cu ușurință, conducând-o pe alei, tot mai departe de luminile care răzbăteau dinspre ferestrele largi ale sălii de bal de la Golden House. Claire îl urma vrăjită, învăluită în privirea lui concentrată și sobră, asaltată de emoții contradictorii. Știa că nu se cădea să se afle acolo cu el, așa cum erau, dar găsea o salvare aparte în tot ce se întâmpla.

La un moment dat, Blackwell o manevră cu abilitate, determinând-o să facă o piruetă, și-ncă una, și-ncă una... Pierzându-și echilibrul, se agăță de el, râzând încântată. Ridică privirea spre el și râsul i se stinse.

Figura lui atrăgătoare era serioasă, dar ochii îi străluceau hipnotic, fixați asupra ei cu o intensitatea cutremurătoare.

- Claire...

Șoapta lui răgușită o făcu să se înfioreze din creștet și până-n tălpi. Blackwell o trase spre sine și Claire îl urmă orbește, fără să protesteze când el îi așeză și cealaltă mână pe umărul lui. Și înainte să poată realiza ce i se întâmplă, gura lui se așeză oblic peste a ei.

Caldă, fermă și nespus de tandră.

I se tăie respirația. Genunchii i se înmuiară, capul începu să i se învârtească și Claire nu avu de ales decât să-și încleșteze degetele în umerii lui în încercarea disperată de a nu se scurge la vale, transformându-se într-o baltă la picioarele lui.

Primul sărut din viața ei era... ei bine, o experiență fascinantă, fără doar și poate! gândi Claire cu înfrigurare. Blackwell poate că nu știa să zâmbească, dar cu siguranță știa precis la ce anume serveau buzele din punct de vedere anatomic. Avea o gură pricepută și îndrăzneată, care o aborda tachinator din diverse unghiuri, ademenind-o, până când Claire îi cedă, mânată fiind de curiozitate și de plăcerea clipei.

Prima alunecare a limbii lui o șocă. O șocă prin intensitatea senzațiilor uluitoare ce i se revărsară în sânge ca un torent de munte, nimicindu-i și ultima fărâmă de decență și rațiune. Apoi urmă împletirea delicioasă, fierbinte și parfumată a cărnii umede, aspru-satinată, care-i induse o stare de extaz nemaiîntâlnit.

Claire gemu, luată complet prin surprindere, incapabilă să se opună gurii aceluia bărbat care o prăduia cu un rafinament înnăscut. Și se pomeni implicându-se cu totul în acel sărut, dornică să primească mai mult, dar să și învețe.

Blackwell, din seducător, se trezi sedus. Se trezi vrăjtit de abandonul ei, de femeia a cărei senzualitate înflorea timid în brațele sale. În mintea lui, asemui gustul gurii ei cu cel al apelor repezi din inima munților: proaspăt, pur și amețitor. Cu cât lua mai mult, cu atât dorea mai mult. Era o nebunie și, totodată, imposibil de acceptat faptul că găsea atâta plăcere în brațele ei. Ar fi trebuit să se simtă detașat, sărutul să fie lipsit de culoare, banal și plictisitor dar, cumva, în adâncul lui, știuse că acea experiență în sine n-avea să-l lase neatins.

Când găsi într-un târziu suficientă voință să se retragă, constată în sinea lui cu o grimasă că era la fel de zguduit ca și ea. Preț de o

secundă, regretă întunericul ce ascundea tulburarea fetei. Ar fi vrut să-i vadă cu claritate obrajii îmbujorați, gura umedă și pârguită de pe urma sărutului mistuitor și incredibil de dulce, privirea încrețoșată de emoții, și asta fără să înțeleagă de ce.

O văzu clipind nedumerită, apoi închizând ochii și umezindu-și încet cu vârful limbii buzele inflamate, de parcă s-ar fi delectat cu savoarea aceluia sărut. Mișcarea aceea de o inconștientă și incredibilă senzualitate îl excită complet. În acea clipă, o imagine perfidă i se insinuă în spatele ochilor: Claire, întinsă pe spate, cu părul răsfirat în jurul capului, goală, cu picioarele încolăcite în jurul lui, uniți într-o împletire primordială. Dorința îl sfredeli din șale și până-n moalele capului. Încercă să se retragă, dar Claire își flexă degetele în jurul reverelor jachetei lui, ținându-l pe loc.

- Încă odată! îi ceru ea înfiorată, luându-l complet prin surprindere, în timp ce se înălța pe vârfuri pentru a-și lipi gura de a lui.

Blackwell se întrebă dacă nu cumva înnebunise de tot. Ar fi trebuit să i se împotrivescă, cel puțin până când își redobânda controlul făcut praf, dar se pomeni sărutând-o cu o patimă aproape brutală, strivindu-i trupul delicat în brațele sale. Claire era ca opiumul. Părea să-i inunde trupul, luându-l într-o periculoasă posesiune, spulberându-i judecata și controlul. Nicio femeie nu-l subjugase astfel doar dintr-un simplu sărut și singura care n-ar fi trebuit s-o facă îi șutase pământul de sub picioare.

De sub marginile opace și unduitoare ale acelei dorințe covârșitoare, amintirile trecutului prinseră dintr-odată să pulseze încet, căpătând din ce în ce mai multă strălucire, alungând vârtejurile de ceață cu care îmbrățișarea caldă și pasionantă a acelei creaturi senzuale îi înfășuraseră judecata. Furia față de slăbiciunea lui în fața acelei femei izbucni cu o forță la fel de intensă și brutală ca însăși dorința care-l stăpânea.

Se retrase un pas, prinzându-i încheieturile fragile ale mâinilor

care-l înlănțuiau de ea, și trase adânc aer în piept. Odată și-ncă odată.

Claire deschise ochii, privind-l descumpănită. Ochii lui păreau reci și îngrozitor de plictisiți. Scârbiți. În sinea ei, binecuvântă întunericul nopții ce o înconjura și care-i ascundea stânjeneala și rușinea. Se comportase ca o destrăbălată, ca o femeie complet lipsită de decență...

Preț de câteva momente, nu făcură decât să se privească fără un cuvânt. Tăcerea era apăsătoare și penibilă. În cele din urmă, Claire întrerupse contactul vizual și se răsuci pe călcâie, dorind să plece de acolo. Se simțea îngrozitor de umilită.

- Claire...

Fata ridică o mână, fără să se întoarcă, înghițindu-și nodul de lacrimi din gât.

- Nu spune nimic! Îi ceru ea cu o voce gătuită. Voi uita ce s-a întâmplat...

- Nu-ți cer asta, se grăbi bărbatul să spună, întinzându-se și luând-o de mână, forțând-o astfel să rămână pe loc. Nu vreau **să uiți!**

- Atunci de ce îmi pari atât de... dezgustat? tremură vocea ei, în timp ce refuza cu încăpățănare să se întoarcă și să-l privească.

- Nu sunt dezgustat, pentru numele lui Dumnezeu! se auzi răspunsul lui nervos.

Blackwell își trecu frustrat o mână prin păr, forțându-și mintea să lucreze.

- Claire, uită-te la mine, îi ceru el, silindu-și vocea să-i sune normal.

Tânăra femeie ezită, apoi se răsuci și-l privi cu bărbia împinsă în față într-un gest care, în loc să-i sublinieze sfidare și străduința de a se arăta mândră, îi accentua și mai mult vulnerabilitatea. Era frumoasă și dulce într-un fel unic, înduioșător. În acel moment,

simți că putea să-i ofere o fărâmbă de adevăr, fără a spulbera plasa amăgitoare a iluziilor pe care o țesuse cu atâta dibăcie în jurul ei. Se simțea dator s-o facă, fără a înțelege de unde venea acel imbold.

- N-am fost dezgustat, repetă el încet, apăsând cuvintele, ci doar... copleșit. Sunt foarte atras de tine și-mi placi foarte mult. Te doresc, Claire, iar asta n-ar fi trebuit să mi se întâmple.

- Adevărat? își înălță ea bărbia și mai mult, provocându-l la sinceritate.

- Da!

Părea supărat și buzele ei tresăriră, arcuindu-se într-un zâmbet moale.

- Atunci, n-am să uit, făgădui ea, făcând un pas lateral, și-ncă unul.

Blackwell se văzu nevoit să-i dea drumul. Claire mai făcu trei pași de-a îndărătul, continuând să-l privească, apoi pivotă pe călcâie și porni agale spre conac.

Bărbatul o urmări cu privirea până când fata intră în sala de bal, apoi se răsuci în loc și se pierdu în noapte. Simțea nevoia să se plimbe puțin și să-și limpezească mintea. Și să-și aducă aminte de scopul pentru care acceptase invitația lui Raven pentru balul din acea seară.

Crezuse că avea lucrurile sub control, că totul nu era decât o vânătoare interesantă și stimulativă. Și *fusese* interesant și stimulativ numai că, la un moment dat, lucrurile intraseră pe un alt făgaș, unul incert și periculos, și asta mai precis în clipa în care se hotărâse s-o sărute. Era derutantă și indigestă constatarea faptului că *o dorea* cu adevărat, că *o plăcea* realmente.

Claire urnise ceva în sufletul lui și nu reușea să-și dea seama ce. Fata avea darul de a-l fermeca, de a-l tulbura. Era tânără, încrezătoare, idealistă, plină de sensibilitate și de sete de viață. Tonică și luminoasă. Încântătoare.

Blackwell se opri și-și aprinse o țigară de foi, fumând în tăcere. O singură privire aruncată spre trecut și cușca tuturor resentimentelor, care-l ținuseră în viață în ultimii doisprezece ani, își deschise larg ușile. Furia și ura își înălțară capetele flămânde din adâncurile sale, șuierând numele celui ce-i distrusese viața. Pumnii i se-nclășară și ochii i se reduseră la două fante care filtrau cu răceală luminile de la Golden House.

Acolo, înăuntru, se afla arma perfectă pentru răzbunarea sa. Și avea s-o folosească. Indiferent cât de mult avea să-l coste.

Important era să nu uite cine era Claire Seymoure în realitate.

CAPITOLUL 6

Claire își petrecu următoarele două zile într-o stare de dulce rătăcire a simțurilor. Era ușor absentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei și de câteva ori se trezise cântând.

Se gândea la Blackwell. Foarte des chiar. Mai tot timpul, realizează ea tulburată. Se trezea întrebându-se diverse lucruri în legătură cu el. Ce anume îi plăcea, ce anume detesta, dacă aproba un lucru sau dezaproba un altul, ce preferințe avea. Cunoștea prea puține lucruri legate de acest bărbat surprinzător. Mintea i se învârtea ca un titirez în jurul persoanei lui și cu greu se putea concentra asupra treburilor obișnuite ale casei.

Sărutul pe care el i-l dăruise în grădina de la Golden House o flatase într-un mod neașteptat, iar amintirea lui continua să-i ardă creierul. Și nu numai. Nu odată se pomenise atingându-și buzele și închizând ochii, pentru a-și aduce în memorie cât mai fidel cascada aceea de senzații uluitoare pe care el i le revărsase în sânge. Sâniile începeau s-o furnice, pulsul își schimba ritmul și, undeva în adâncul ei, mocnea un soi de jind împletit cu o dulce durere. O lua când cu frig, când cu cald. Trecea prin zeci de stări, uneori simultan. Ar fi vrut să-l vadă, dar pe de altă parte, ideea în sine o

îngrozea. Se temea atât de reacția ei cât și de a lui. Numai și gândul la el o făcea să roșească. Și-și pierdea ore-ntregi în fața oglinzii, aranjându-se într-una, pentru eventualitatea în care el și-ar fi făcut apariția la Willow's... Nu că l-ar fi așteptat! În mod absurd, își dorea ca el nici să nu treacă pe acolo. Prefera să-l știe la distanță și asta pentru că nu avea încredere în puterea ei de a se stăpâni. Tânjea atât de mult după un nou sărut, încât nu era sigură că s-ar fi putut abține să nu-i ceară o nouă demonstrație de forță creatoare!... Așa că era mai bine că n-o vizita! O scutea astfel de multe neplăceri și momente stânjenitoare.

Singurele persoane care reușeau să-i abată mintea de la acel bărbat enigmatic și fermecător erau copiii lui Simon. Micuții erau absolut uluitori. Era un adevărat deliciu să stea cu ei și să-i învețe o mulțime de lucruri noi. Claire știa că dacă ar fi avut posibilitatea financiară necesară, ar fi deschis o mică școală pentru copii din sat. I-ar fi plăcut foarte mult să fie învățătoare și să predea copiilor limba engleză, aritmetica, desenul, muzica și istoria. Știa că avea vocație pentru asta, dar la fel de bine știa că visul ei avea să rămână la stadiul... de simplu vis. Fitzgerald nu i-ar fi îngăduit niciodată să se amestece cu cei care erau inferiori condiției ei sociale și, în plus, măritându-se, avea să părăsească oricum ținutul natal pentru a se muta în locuința soțului ei.

Trecându-și mâna peste fruntea lui Bethany într-un gest de afecțiune pur maternă, Claire se aplecă și le sărută pe gemene pe frunte, apoi îl ciufuli în joacă pe Tom și-i înveli pe tuspatru cu pătura. Era uimitor cât de mult puteau să mănânce acei copii, a căror stomac, presupunea ea, n-ar fi trebuit să aibă un diametru mai mare decât cel al unui măr de mărime medie. Mesele regulate și consistente, precum și somnul de amiază, le priiseră. Nu mai arătau istoviți, palizi și transparenți de slabi ce fuseseră. Căpătaseră culoare în obraji și în ultimele zile o parte din nervozitatea și timiditatea lor pierise, înlocuită fiind de către una de bună-

dispoziție.

Plecarea lor de la Willow's avea s-o întristeze foarte tare. Se atașase de ei foarte mult într-un răstimp foarte scurt și știa că aveau să-i lipsească. În câteva zile aveau să se întoarcă la viața lor de dinainte, deoarece rănilor lui Simon se vindecaseră aproape complet și bărbatul voia să se întoarcă la casa lui. Claire, deși îi propusese să rămână la conac, realizase într-un târziu cu ușurare că era mai bine că Simon o refuzase. Fitzgerald avea să spumege de furie și nervi și să-i alunge cu mâna lui de Willow's, și asta pentru că din cauza lui Simon își pierduse administratorul și se trezise pe cap cu încă cinci guri de hrănit. Ori ea nu putea îngădui înc-o nouă umilință la adresa lui Simon, deoarece știa că n-avea nicio șansă să-și convingă tatăl să fie rațional și generos față de cei năpăstuiți de soartă cu adevărat. În plus, se temea de reacția tatălui ei, fiindcă niciodată nu știa cum urma să se dezlănțuie furia sau nemulțumirile lui.

Nu, era mai bine așa, cugetă Claire, zâmbindu-le celor patru micuți cu fețe somnoroase în timp ce părăsea dormitorul, lăsându-i să doarmă de amiază. Putea să-l ajute pe Simon cu bani, mâncare și alte lucruri necesare dacă aceștia locuiau în afara Willow's Lake-ului, departe de Fitzgerald și de caracteru-i dificil.

La parter se întâlnește cu Malfred.

- Aveți un pachet în salon, milady.

- A sosit poșta deja? făcu ea surprinsă, îndreptându-se în acea direcție.

- Nu, a trecut domnul Blackwell pe aici mai acu' vreun sfert de oră, răspunse majordomul, urmând-o. Era în trecere spre moșia dumnealui și a lăsat pachetul pentru domnia ta.

Claire se opri în loc, cu inima lovindu-i dureros în coaste. Se răsuci spre Malfred și-l privi emoționată.

- A fost domnul Blackwell pe aici? întrebă ea cu o voce gătuită. De ce nu m-a așteptat?

- A spus că se grăbea, o informă Malfred, ridicând nepăsător din umeri.

Claire se încruntă, simțindu-se extrem de dezamăgită. Nu înțelegea de ce plecase atât de repede!...

În salon, lângă canapeaua înflorată, zări pachetul învelit în hârtie pergament. Pe măsuța de ceai se aflau trei cărți cu copertile legate în piele.

Îi adusese cărți!...

Gestul lui o emoționează foarte tare, dar și mai mult o impresionează bobocul de trandafir alb cu tija scurtă care era așezat deasupra lor. Tulburată de acel omagiu tăcut adus persoanei sale, Claire înaintă ca-n transă, culese bobocul de trandafir și-l duse la nas, inhalându-i parfumul subtil. Un zâmbet moale îi curbă buzele. Probabil că Blackwell nu era genul bărbatului care să facă declarații pătimașe femeii adorate în secret, fiind un bărbat prea sobru și realist, dar cu siguranță știa să facă gestul potrivit pentru a-i aduce la cunoștință acesteia faptul că-i atrăsese atenția.

- Am încercat să-l rețin dar n-am reușit. Mi-a cerut să-ți prezint scuzele lui pentru că n-a putut rămâne mai mult.

Claire se răsuci fulgerător pe călcâie, privindu-și mătușa cu uimire și stânjenală. N-o văzuse atunci când intrase dar, la o adică, i-ar fi fost imposibil s-o vadă. Lady Sarah stătea la masa de scris, ascunsă în spatele unei tufe înflorite de trandafir japonez, iar culoarea verde-închis a rochiei ei se confunda cu cea a plantei pe post de paravan.

- Este un bărbat de o delicatețe greu de bănuț la prima vedere, nu crezi? comentă mătușa ei în continuare. Găsesc gestul lui incredibil de îndrăzneț.

- Mătușă, doar nu crezi că...

- Claire, suntem numai noi două aici și niciodată n-a fost cazul să ne ascundem pe după deget una în fața celeilalte, roști femeia în timp ce se ridică, zăbovind lângă masa de scris doar atât cât să

pună lucrurile în ordine. Domnul Blackwell nu-mi pare genul care să facă un gest gratuit, mai ales unul care să aibă implicații de natură romantică.

Claire își mușcă buzele, lăsându-se pe brațul canapelei. Roti tija florii în mână, admirând perfecțiunea bobocului cules din grădina splendidă de la Forest Hill, neștiind ce să creadă despre vizita bărbatului, despre plecarea lui precipitată, dar mai ales, despre gestul său de un dulce romantism.

- Cred că ar trebui să-i încurajezi afecțiunea, sugeră lady Sarah cu o voce suavă.

- Să-i încurajez... ce? repetă fata cu o voce palidă, ridicându-și fruntea pentru a-și privi mătușa, profund consternată.

- M-ai auzit bine.

- Mătușă, dar sunt o femeie logodită!

- Tehnic vorbind, da, așa stau lucrurile, replică femeia, venind agale spre ea. Dar nu s-a semnat niciun contract, Claire. Și nimic nu este bătut în cuie. Dorești să-ți legi viața de cea a unui bărbat care are aproape triplul vârstei tale, pe care nu-l cunoști și lângă care nu ai certitudinea că-ți vei afla vreodată fericirea?

Claire se încruntă.

- Nu cred că am dreptul să..., începu ea prudent.

- Draga mea, nu te-am întrebat ce crezi sau ce drepturi ți se îngăduie, ci de ceea ce simți în inima ta? Da sau nu?

- Păi... nu, nu mă încântă această perspectivă, dar...

- Așa mă gândeam și eu, rosti cu un zâmbet distinsa doamnă, așezându-se pe canapea și luând mâna nepoatei într-ale sale. Claire, îl placi pe acest bărbat?

Claire își plecă privirea și confirmă tăcută din cap.

- Lasă-l să te curteze, o sfătui lady Sarah cu blândețe. Tu ești o femeie frumoasă, decentă, cu un suflet blând și minunat...

Claire își mușcă buzele. Dacă mătușa ei ar fi bănuit ce făcuse ea în grădinile de la Golden House cu două seri în urmă, cu

siguranță și-ar fi retractat termenul de „decentă”.

- ...oferă-i răgazul să te cunoască, continuă femeia cu blândețe. Îți garantez că te va îndrăgi foarte mult, asta dacă nu cumva s-a și întâmplat acest lucru.

- Dar tata n-o să fie niciodată de acord cu asta! protestă Claire, simțindu-se dintr-odată nespus de tristă.

- Tatăl tău, cu regret o spun și amândouă cunoaștem acest adevăr, este un om care-și urmărește propriile interese. Dar aici este vorba de viața ta, Claire!... Nu lăsa pe nimeni să-ți decidă soarta dacă poți să ți-o clădești cu mâinile tale. Făcu o scurtă pauză, alegându-și cuvintele, apoi oftă și-și privi nepoata cu blândețe. Draga mea, dacă în viața asta am învățat ceva, atunci acesta este faptul că fericirea este un lucru prețios și rar. Îl găsești greu și-l păstrezi și mai greu. Mulți dintre noi sunt mulțumiți de viața lor, trăiesc momente de bucurie, dar prea puțini ajung să cunoască fericirea, cu atât mai puțin în dragoste. Tu ești o femeie care merită să fie fericită. Și ai multe de dăruit. Domnul Blackwell va fi un bărbat extrem de norocos...

- Cu asta te-nșeli foarte tare, mătușă Sarah. Domnul Blackwell nu are intenția să se însoare.

- Niciun bărbat nu arde de nerăbdare să se însoare până când nu întâlnește femeia potrivită, o întrerupse femeia cu un gest ce anula fetei orice argument.

- Mătușă, de ce nu vrei să mă ascuți?!... exclamă Claire exasperată. Domnul Blackwell mi-a dat foarte clar de înțeles că este doar în trecere prin Anglia. Nu are intenția să rămână aici.

- A cumpărat Forest Hill-ul, sublinie lady Sarah cu convingere. Asta-mi sună a altceva.

- E doar o proprietate!

- Forest-ul nu este *doar* o proprietate! Forest Hill-ul înseamnă istorie, bogăție și privilegii.

- De acord cu tine, dar...

- Claire, singurul lucru pe care-l riști dacă-i accepți intențiile și-i încurajezi afecțiunea este să te alegi cu o inimă frântă, roști lady Sarah cu un oftat. Iar aici nu pot să-ți dau niciun sfat, pentru că nu știu ce este mai bine: să nu cunoști niciodată sentimentul minunat al iubirii sau să-l trăiești, indiferent de preț, și să rămâi cu amintiri frumoase?... Eu m-am măritat cu Harry, dar nu am fost fericită lângă el, ci doar... mulțumită. L-am admirat, l-am respectat, dar nu l-am iubit niciodată. Și din acest motiv nici nu am fost niciodată fericită cu adevărat lângă el. Era mai mare decât mine cu douăzeci și șapte de ani iar relația afectivă dintre noi semăna foarte mult cu cea dintre un tată și fiica lui: prietenoasă, tolerantă și... plină de decență. Huntly are aproape șaiszeci de ani. Până la sfârșitul anului o să te trezești măritată cu el... *asta* dacă nu *faci* ceva! Iar domnul Blackwell este aici, te place și ar putea fi ultima ta șansă de a avea o viață normală.

- Mătușă, nu știu dacă ți-am lăsat vreodată impresia asta, dar te informez la modul cel mai serios că nu sunt o femeie disperată sau nefericită, își pledă Claire cauza cu hotărâre. Zău că nu sunt!

- Ar trebui să fii! izbucni lady Sarah cu o voce supărată. Încă nu l-ai întâlnit pe Huntly!

- Oh, pentru Dumnezeu, mătușă Sarah! țâșni Claire în picioare, cu o expresie confuză pe față. De ce înrăutățești niște lucruri și așa destul de... de..., gesticulă ea cu gesturi smucite, încercând să descrie o situație pe care niciodată nu o abordase atât de deschis cu femeia de lângă ea.

- Nefirești și, mai ales, nesănătoase, sfârși femeia pe un ton dezaprobat. Îmi vine să-l strâng de gât pe Fitzgerald pentru egoismul său monstruos, iar pe tine pentru loialitatea-ți păguboasă! Ești singurul lui copil, Claire! Ar trebui să te lase să-ți alegi singură soțul.

- Mătușă Sarah, amândouă știm că opțiunile mele în ceea ce privește contractarea unei căsătorii potrivite sunt foarte limitate. Nu am o dotă atrăgătoare, nu sunt o frumusețe răpitoare și, după standardele societății, sunt foarte aproape de a deveni ceea ce lumea consideră a fi o domnișoară bătrână.

- Ești încă foarte tânără, draga mea, și *ești* o femeie frumoasă! o contrazise femeia cu hotărâre. Cât despre dotă, este adevărat că Fitzgerald ți-a stabilit o sumă ridicolă, dar acesta nu este un impediment major pentru a putea face o partidă excelentă. Bărbații adevărați, mai ales dacă sunt bogați, de cele mai multe ori nici nu se împiedică de acest aspect.

- Iar domnul Blackwell, după părerea ta, corespunde acestui minunat criteriu! decretă ea cu o ironie mușcătoare.

Sarah o privi jignită.

- De fapt, care este problema ta, Claire?

- Eu n-am nicio problemă! se răsuci Claire s-o privească, îndreptând un deget acuzator asupra ei. *Tu* încerci să-mi creezi una!

- Oh, Claire, nu încerc decât să te ajut. Iartă-mi amestecul, dar nu doresc decât să te știu fericită!

Fata își mușcă buzele și se așază pe canapea, îmbrățișându-și mătușă strâns.

- Nu-ți fă griji pentru mine, Sisy, îi șopti ea numele cu care o alinta de când femeia aceea uimitoare venise la Willow's pentru a lua locul mamei ei. O să fie bine. Ai să vezi.

- Sper, draga mea copilă. Mă rog să fie așa, o bătu femeia ușurel cu palma pe braț.

Pentru câteva momente, niciuna nu scoase vreo vorbă. Apoi lady Sarah se retrase din îmbrățișare și-i zâmbi fetei, mângâind-o cu duioșie pe obraz.

- Nu vrei să vezi ce conține pachetul de la domnul Blackwell?

Claire dădu din cap, privind-o cu ochii măriți de curiozitate și

anticipare. Pachetul era destul de greu, constată ea cu uimire, în timp ce-l puneă pe masă.

Câteva minute mai târziu studia uluită conținutul coletului, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Erau hăinuțe de copii: pantaloni, jachete, pulovere și șosete din cea mai bună lână de Yorkshire, ghetuțe din piele moale și panglici din mătase în culori vii pentru împodobit părul fetițelor.

Faptul că Blackwell îi adusese cărți fusese un gest atent și drăguț. Floarea oferită îi vorbea de afecțiune și romantism, lucruri tulburătoare pentru inima ei deja super-sensibilizată la orice era legat de persoana lui. Dar pentru darurile făcute copiilor lui Simon... ei bine, acest gest o impresionase mult mai mult decât primele două și o lăsa fără cuvinte.

- Oh! exclamă Claire, simțindu-se absurd de încântată și de mândră de firea generoasă și atentă a stăpânului de la Forest Hill. Ce frumos din partea lui să se gândească la copiii lui Simon!

- Într-adevăr, greu de ghicit la prima vedere care este adevărată natură a acestui gentleman, comentă lady Sarah, impresionată până la lacrimi de gestul surprinzător al tânărului bărbat. Pare un om atât de sobru, de echilibrat, lipsit de umor și...

- Te-nșeli, surâse Claire visătoare, în timp ce-și petrecea cu încetineală printre degete mănunchiul de panglici colorate și lucioase. Știe să râdă și are un râs absolut minunat. Vibrant și puternic... Știi, la început am crezut că este un individ arogant, misogin și blazat. Genul filfizonului nesuferit și plin de aere. Dar am greșit, oftă ea, privindu-și mătușa cu regret. Este un bărbat uimitor. Cu adevărat uimitor! M-a ajutat cu Simon și continuă s-o facă. Faptul că a adus aceste lucruri micuților este un gest pe cât de neașteptat, pe atât de valoros. Și nu gestul în sine este uluitor, ci faptul că *s-a gândit* să-l facă. Cu eleganță și delicatețe.

- Poate că a făcut-o pentru tine exclusiv, sugeră Sarah cu un

licăr de șiretenie în priviri. Ca să te cucerească.

- Asta denotă că este un bărbat extrem de inteligent, replică fata după o scurtă pauză de gândire, izbucnind în râs. Dar chiar și așa, mătușă dragă, important este rezultatul: micuților n-o să le fie frig în iarna care vine.

Claire redeveni serioasă și privi câteva clipe hăinuțele frumos împăturite de pe masă.

- Trebuie să-i fac o vizită și să-i mulțumesc pentru amabilitate și generozitate.

- Bineînțeles.

- Poate că ar trebui să-i întorc gestul și să-i duc o plăcintă făcută de doamna Bird. Una cu cremă de lămâie.

- Firește.

- Sau să-l invit la masă într-una dintre serile viitoare?

- Ar fi frumos.

- Putem aranja să vină și două dintre familiile din sat.

- Asta ar da o notă veselă serii, într-adevăr, aprobă lady Sarah cu un surâs. Poate că n-ar rău să-l inviți și pe lordul Raven.

Claire își mușcă buzele.

- În cazul acesta ar trebui să alegem un meniu mai rafinat. Ne putem permite? o întrebă pe lady Sarah după o scurtă pauză.

Cele două femei se priviră un moment în tăcere. Fitzgerald era monstruos de zgârcit cu banii care trebuiau băgați în casă iar suma alocată lunar pentru cheltuielile curente abia dacă le ajungea de la o lună la cealaltă. Amândouă erau nevoite să facă artificii pentru a economisi bani în plus. De regulă, Sarah era cea care se ocupa de bugetul casei. Cumva, mătușa ei reușea să chivernisească bănuții astfel încât să nu le lipsească nimic și să mai pună și ceva deoparte. Claire era aproape sigură de faptul că mătușa ei suplimenta din când în când suma pe care tatăl ei o destinase casei, umblând la banii moșteniți de la răposatul ei soț.

- Desigur, surâse Sarah cu blândețe, după un scurt calcul

mental.

Claire inspiră aerul cu lentoare.

- Oricum, tot trebuie să-i fac o vizită și să-i mulțumesc, făcu ea ca pentru sine.

- Evident, draga mea. Du-te și roag-o pe doamna Bird să-ți facă o plăcintă cu afine. E specialitatea ei.

Claire zâmbi și porni spre ușă, culegând din mers bobocul de trandafir de pe măsuța de ceai. Se opri doar atât cât să-și sărute mătușa pe obraz și-și continuă drumul, fredonând începutul unei simfonii de Vivaldi.

Lady Sarah privi lung în urma ei. Speranța i se strecură timid în inimă. Își impuse totuși să aibă răbdare și să nu-și facă prea multe vise. Și în privința lordului Raven nădăjduise și-și aminti cu un oftat cât de dezamăgită fusese atunci când realizase că fata nu era atrasă de acel tânăr chipeș, educat și foarte bogat.

Dar cu stăpânul de la Forest Hill lucrurile stăteau cu totul altfel. Claire, chiar dacă încă nu realiza acest lucru, era deja îndrăgostită de el, iar Sarah simțea instinctiv că sentimentele fetei nu erau unilaterale. Văzuse ceva licărind în privirea bărbatului atunci când lăsase pachetul, cărțile, dar mai ales floarea. Și ei îi adusese flori, un buchet micuț de trandafiri albi ca prima zăpadă din decembrie. Adusese flori unei doamne și un singur boboc unei tinere domnișoare.

Ar fi putut aduce trandafirii în buchete la amândouă. Dar n-o făcuse. Alesese o singură floare pentru Claire.

Sarah era în stare să-și parieze toți banii pe faptul că el alesese personal trandafirul și-l tăiasse cu mâna lui.

CAPITOLUL 7

Își zicea că starea de neliniște din ultimele zile se datora faptului că încă nu se acomodase cu stilul acesta de viață. Era

înconjurat de liniște și de frumusețe, și existau momente când chiar își îngăduia să se bucure de aceste lucruri. Dar îi lipsea ceva. Și nu avea de a face cu motivul pentru care se afla aici, în Cornwall. Era ceva mai profund, căruia nu-i putea da un nume.

O visase. Două nopți la rând. Vise confuze, pe care nu și le amintea în totalitate. Nu-și amintea decât ultima parte, invariabil aceeași: mergea printre fuiuare de ceață, lin și curgător, de parcă ar fi plutit, înfășurată într-o pelerină lungă până-n pământ, de un alb orbitor. Chipul îi era ascuns sub faldurile unei glugi ample. Părea să se îndrepte spre el și se simțise străbătut de o dulce anticipare și de o neașteptată bucurie dar, la un moment dat, în vis, realizase că de fapt ea se depărta, înghițită de valurile de ceață, lăsându-l singur. Singur și chinuit de o durere fără nume.

Blackwell își aprinse un trabuc, contemplând parcul prin ferestrele larg deschise ale cabinetului său. Ziua era mohorâtă, la fel ca și starea lui de spirit.

Nu-i plăcea ce simțea. Cum simțea. N-ar fi trebuit să se întâmplesse astfel. Venise în Cornwall mânat de un singur gând: acela de a încheia socotelile cu trecutul. Niciun moment nu se gândise că lucrurile aveau să devină din ce în ce mai dificile și mai complicate...

Trebuia lase deoparte prostiile, să se concentreze asupra a ceea ce-și propusese și să se întoarcă la Marsilia, unde-l așteptau oamenii săi. Nu-i putea condamna la lâncezeală doar pentru că lui îi dădea târcoale umbra sâcâitoare unei conștiințe pe care o crezuse demult moartă și îngropată. O conștiință care-l îndemna să abandoneze totul și să plece, alegând o altă cale, mai cinstită și mai corectă de a-și atinge scopul.

Avea să distrugă inocența și viața unei tinere nevinovate care-i câștigase admirația, respectul și simpatia. Și ce-i cu asta? gândi el, înverșunat, încleștându-și maxilarele. Lumea era plină de nedreptăți. Și Miranda fusese la fel de tânără și de inocentă...

Uruietul unei trăsurii ajunse până la el înainte ca atelajul să-și facă intrarea pe porțile masive, din fier forjat, care străjuiau accesul pe proprietate. Recunoscu de la distanță persoana care mâna cei doi bidivii înhămați la cabrioleta elegantă și ceva tresări în adâncul lui. Trase un fum prelung înainte de a stinge trabucul în scrumieră, mijindu-și ochii gânditor.

Fără regrete! își zise, în timp ce părăsea încăperea, îndreptându-se spre scările duble ce se arcuiau spre parterul castelului, pentru a ieși în întâmpinarea musafirului.

Claire trase de hățuri, oprind atelajul în fața ușilor de la intrare. Își adună fustele cu o mână, coborând cu grijă din vehicul, apoi se întoarse și luă coșul împletit și acoperit cu pânză care se afla pe capră. Se răsuci și fu cât pe ce să intre în proprietarul de la Forest Hill. Un mic sunet de surpriză îi izvorî din gât. Omul acesta era de groază. Avea un stil de a se mișca, tăcut și ușor, aidoma unei pisici uriașe.

Dându-și capul pe spate și ținându-și pălăriuța cochetă cu o mână, Claire îl privi în ochi.

- Domnule Blackwell, o să mă ucideți într-o zi cu modul acesta de a apărea de nicăieri!

Bărbatul își îngădui urma unui surâs.

- Bună ziua, miss Seymoure.

- Asemenea, domnule. Am trecut să vă aduc o specialitate a doamnei Bird, drept mulțumire pentru amabilitatea și generozitatea dumatiale de ieri...

- Nu trebuia să te deranjezi.

- Oh, ba da, domnule, trebuia! scutură Claire din cap, făcând un pas în spate pentru a pune o oarecare distanță între ei. Apropierea de el îi dădea un soi de tulburare care amenința să-i rumenească obrajii și nu dorea să-i pară cine știe ce gâscă. Fiecare faptă bună trebuie răsplătită, continuă ea cu o voce ușor sufocată. E caldă și...

Se opri, simțind cum inima începe s-o ia la sănătoasa atunci când el se întinse pentru a-i lua coșul din mână. Chipul lui se opri la un lat de palmă de al ei și atunci Claire putu pentru prima dată cu adevărat să observe culoarea frapantă a ochilor lui: albaștri ca cerul, presărați cu pete argintii. Privirile li se întâlneau preț de un lung moment și ea uită să mai respire. Amintirile nopții îmbălsămate de mirosuri, sunete și senzații de la Golden House reveni în mintea ei cu o claritate năucitoare. Fără să vrea îi privi gura.

- Vrei să-l duci tu înăuntru? se mișcă buzele lui într-o șoaptă răgușită.

Claire tresări, clipi de două ori și-l privi buimăcită.

- Poftim? se bâlbâi ea.

- Vrei să duci tu coșul înăuntru? repetă el, ochii umplându-i-se de amuzament și de încă ceva nedefinit.

- Oh, făcu ea, roșind intens când realizează că-și încleștase în mod inconștient mâinile pe toarta coșului, refuzând să-i dea drumul, deși el încerca cu blândețe să i-l ia. Eu... eu nu...

Din ce în ce mai bine, gândi Claire amar, cu ironie, trăgând încet aer în piept. Reușise să-i pară ori proastă, ori ridicolă, ori poate chiar amândouă. Mai lipsea puțin și o înlătura pe Eveline Wilcox de pe tronul idioțeniei.

- Poftim, îi dădu ea coșul, abia abținându-se să nu o ia la fugă. Ochii lui o priveau într-un fel ciudat, care-i dădea palpitații, în timp ce lăsa coșul pe treptele de la intrare. Este delicioasă, se grăbi să specifice. Adică, sper să-ți placă. E o plăcintă cu afine. Mie-mi place foarte mult. Doamna Bird are o rețetă secretă, continuă ea să turuie, îndesându-și mâinile la spate în cordonul lat al rochiei de lână, pentru a nu gesticula, așa cum făcea ori de câte ori era nervoasă.

Mișcarea fu de departe cea mai neinspirată, pentru că o forță să-și tragă umerii spre spate și-i împinse bustul în față. Realiză

acest lucru abia când privirea lui alunecă peste sânii ei, poposind acolo pentru un lung moment. Claire încremeni și-și reveni brusc la poziția inițială, încrucișându-și brațele pe piept, cu obrajii în flăcări. Privirea lui se umplu de amuzament. Claire se simți îngrozitor. Avea impresia că se dăduse în spectacol, că se făcuse de râs în fața lui. Îi venea să moară de rușine, deși era conștientă că nu făcuse nimic nelalocul lui.

- Te-am visat, Claire.

Declarația lui neașteptată o lăsă cu gura căscată și o făcu să holbeze ochii la el.

- Oh!

- De două ori chiar, sublinie el calm, urmărindu-i amuzat emoțiile care se succedau cu repeziciune în lacurile limpezi ale ochilor ei, de la profundă stupoare până la neîncredere și șoc.

- Fugi d-aici! exclamă ea brusc.

Bărbatul râse scăzut, cu o ironie îndreptată mai mult spre sine.

- Aș vrea, dar mi-e teamă că nu pot. Te am în minte, declară el cu o voce scăzută, privind-o insistent. De când te-am întâlnit, imaginea ta mă sâcâie într-una. Nu știu ce să mă fac cu tine.

Claire se gândi serios dacă nu cumva e în pericol să-i cedeze inima. Avea o inimă sănătoasă, din câte știa ea, dar nu era exclus s-o lase baltă, mai ales acum, dacă era să se ia după modul în care i se opintea în piept.

- Eu... eu nu știu ce să spun, murmură ea cu o voce mult subțiată, ridicându-și în mod mecanic mâna în dreptul inimii.

Bărbatul zâmbi lent și fermecător. Pulsul ei își luă zborul.

- Ești adorabilă, rosti el aproape în șoaptă, apropiindu-și chipul de al ei. Minunată.

Urma s-o sărute. Îi văzu intenția în ochi cenușii, întunecați de patimă, și asta o făcu să se înfioreze. Preț de o clipă, dorința de a i se ghemui în brațe și de a se lăsa dezmiertată de gura lui fu atât de intensă și dureroasă, încât ameți.

O sărută, dar nu direct pe gură, ci lateral, pe colțul ei. Claire închise ochii, copleșită, apoi își răsuci fața, întâlnindu-i buzele ferme și calde, oferindu-i-se. Sărutul fu lent și stăruitor, incredibil de dulce, făcându-i degetele de la picioare să i se strângă în ghețe de plăcere.

I se dăruia într-un mod neașteptat de gingaș și înduioșător de sfios, care-l stârni dincolo de limitele pe care și le impusese atunci când premeditase acest mic act de seducție. Bărbatul se întrebă dacă lucrurile nu stăteau exact pe dos, dacă nu cumva acea făptură mică și delicată îl seducea pe el și nu invers. O dorea la un nivel absurd, irațional. Făcu un efort să-și convingă mâinile să-i stea nemișcate, când de fapt tot ce voia era s-o ia pe sus, s-o ducă în apartamentul lui, s-o întindă pe pat și să-și ostoiască trupul încordat de atâta jind.

Nu mai avusese o femeie de când părăsise Marsilia, mai exact de două luni, și poate că și acesta era unul dintre motivele pentru care trupul lui reacționa așa. Dar știa că se amăgește singur. Tânăra femeie din brațele lui avea ceva ce-i răvășea simțurile și-i altera judecata. Nu-și amintea ca vreo altă femeie să fi stârnit în el acel ocean de nevoi pe care Claire Seymoure i-l turna în vene și acest lucru îl irita peste măsură.

Nu trebuia s-o dorească, s-o placă și în niciun caz s-o prețuiască! Dar ea găsisse o fisură în ziduri și se strecurase dincolo de ele. Îi câștigase admirația și, lucrul naibii, îi câștigase inclusiv stima! I se vârâse pe sub piele și-l făcuse s-o râvnească cu adevărat.

Se trezi adâncind sărutul, deși nici asta nu avusese de gând. Pur și simplu alunecă în dulceața fierbinte a gurii ei... și-și pierdu echilibrul. Minte i se răsturnă, golindu-se de orice gând, iar el o trase în brațele lui, blestemându-și slăbiciunea, urându-se pentru asta. Închise ochii și se lăsă purtat de plăcerea păcătoasă a momentului.

Tunetul care se prăvăli din înaltul cerului, strivind liniștea sub lovitura lui năprasnică, îi aduse pe amândoi cu picioarele pe pământ.

Bărbatul se retrase, privind-o pe Claire cu un aer surprins, apoi își înălță ochii spre cer, mirat să vadă masa grea și întunecată de nori care se îngrămădiseră deasupra lor.

- O să plouă.

Claire, incapabilă să vorbească, se rezumă să dea din cap aprobator.

- Ar trebui să intri, sugeră el, revenind cu privirea asupra ei.

- N... nu cred că e o idee prea bună, izbuti Claire să articuleze pe o voce guturală.

Incapabilă să-l privească în ochi, își concentrează privirea asupra cerului plumburiu, care fu tăiat în acel moment de strălucirea orbitoare a unui fulger. Tunetul îndepărtat care-l urmă îl făcu pe unul dintre cai să fornăie neliniștit.

- O să te prindă ploaia și o să răcești.

- În cinci minute sunt acasă, schiță ea un zâmbet palid. Asta, desigur, dacă plec imediat.

Bărbatul făcu un pas în spate. O îngrămădisi între scăriță și roată, realizează el cu dezgust.

Claire se răsuci orbește, ridicându-și fustele și urcând grăbită în cabrioletă.

- La revedere, domnule Blackwell.

- Cu bine, minunată Claire.

Fata roși și se întinse să ia hățurile, moment în care-și aminti brusc scopul vizitei sale.

- Domnule Blackwell, de fapt, motivul pentru care am venit până aici era să vă invit la cină mâine seară. Desigur, dacă aveți altceva programat și...

- O să vin, bineînțeles, îi curmă el vorba cu blândețe. Mulțumesc.

Claire își mușcă buzele cu un aer posomorât și Blackwell se întrebă dacă nu cumva faptul că el acceptase invitația o indispusese. Claire nu părea deloc fericită de răspunsul lui.

- Bine, atunci, pe mâine seară.

- Negreșit.

Claire se strădui să zâmbească și dădu ghes cailor, strunindu-i cu fermitate spre ieșirea din parc.

Blackwell rămase în loc, urmărindu-i plecarea cu ochii îngustați gânditor.

Poate că nu fusese o idee tocmai bună s-o sărute. Dar n-avusese de ales. Pur și simplu îl furase clipa sau ce naiba o fi fost. Și de ce mama dracului se simțea atât de... vinovat? În fond, îi dăduse posibilitatea de a se retrage. Însă Claire dăduse cu piciorul la această șansă și i se oferise clar, fără umbră de îndoială. Nu-i respinsese avansurile și nici atingerile. Era părtașă la... propria ei ruină!...

Tresări scurt și înjură murdar când primul val de ploaie se abătu asupra Forest Hill-ului cu o violență neașteptată, udându-l până la piele. În mai puțin de cinci secunde, peisajul fu înecat sub perdelele grele de apă care brăzdau aerul. Un fulger spintecă cerul, secondat de o detunătură năprasnică. Un nechezat puternic ajunse până la el și Blackwell își făcu mâna streășină pentru a-și apăra ochii, încercând să zărească cabrioleta fetei prin tot acel iad.

Claire nu apucase să iasă pe porți și, din câte deslușea el, se lupta să țină caii în frâu. O porni în fugă spre ea, proliferând sudălmii când o văzu ridicându-se în picioare pentru a struni animalele, care erau indecise în ce direcție să apuce, dând cu spatele sub comenzile ferme ale tinerei și silind atelajul să alunece îndărăt cu opinteli, strivindu-i trandafirii. Ajunsesse la câțiva pași se ea când unul din cai, ignorând comanda fetei, încercă să o ia în lături, smucindu-se cu putere. Claire se dezechilibra și căzu în fund. Frâiele ude îi alunecară din mâini și animalele, simțindu-se

eliberate dintr-odată, o zbughiră spre porți.

Blackwell scrâșni enervat, mai făcu câțiva pași, apucă zdravăn marginea cabrioletei și dintr-un salt ajunse pe capră lângă fată, împingând-o fără ceremonie într-o parte.

- Ce...? făcu Claire, amețită.

- Gura! i-o reteză el.

Hățurile alunecaseră între cai și Blackwell avu de furcă până când izbuti să le recupereze. Reuși într-un sfârșit să oprească vehiculul, vorbindu-le cailor cu blândețe până când reuși să-i liniștească.

Preț de câteva momente, niciunul dintre ei nu se mișcă. Ploaia cădea neîntrerupt, iute și rece, spumegând pământul și adunându-se în băltoace.

- La naiba! murmură Claire, ducându-și mâinile la gură cu un aer mai degrabă uimit decât șocat.

Blackwell se încruntă, privind-o cu coada ochiului. Îi venea să urle la ea sau s-o strângă de gât. Sau amândouă. În loc de asta, se dădu jos, legă frâiele de trunchiul unui mesteacăn, apoi dădu roată trăsuricii și, fără niciun preambul, o luă pe fată pe sus.

- Ce f... faci? izbuti ea să articuleze.

- Condiție fizică, tu ce crezi? se răsti el, lăsând cabrioleta în mijlocul drumului și pornind cu pași grăbiți spre castel. N-am chef să fac pneumonie, stând aici și admirând cum vine potopul!

Claire îl privi uluită, neliniștită să-i vadă linia maxilarului atât de încordată și privirea furioasă. Căldura pe care trupul acelui bărbat o emana o făcu pe Claire să devină brusc conștientă de faptul că era udă leoarcă, amândoi erau, însă ei îi era și frig pe deasupra. Strângând din dinți ca să nu înceapă să-i clănțânească, fata ridică resemnată din umeri în sinea ei și-și petrecu brațele pe după gâtul stăpânului de la Forest Hill, sprijinindu-și obrazul de umărul lui.

- Ești supărat pe mine? șopti Claire cu buzele foarte aproape de

gâtul lui.

Blackwell îi simți respirația caldă pe piele și se încordă, sfredelit până-n măduva oaselor de fiorul crud al unei dorințe neașteptate și intense. Minte se umplu de înjurături și alte blasfemii, dar le ferecă în el cu dușmănie, strângând din dinți și mai mult.

- Nu m-am hotărât încă, răspuse el într-un târziu cu o voce răgușită.

- N-am știut că Achile o să-mi facă figuri, șopti ea.

- Cine?

- Achile. L-am achiziționat acum o lună și nu l-am înhămat niciodată... Dacă aș fi bănuț că-i este frică de tunete, aș fi luat-o pe Amber în locul lui.

- Grozav. Achile! repetă el ironic și disprețuitor. Ce mai erou!

Claire își mușcă buzele întristată. Nu era vina nimănui în tot ceea ce se întâmplase, nici măcar a lui Achile. Fusesse un eveniment neplăcut, dar care ar fi putut avea urmări nefaste. Probabil că din cauza asta domnul Blackwell era atât de ursuz.

O purtă în brațe până în salon, așezând-o în capul oaselor lângă șemineul în care focul dădea să se stingă. Claire își fricționează brațele, tremurând, în timp ce bărbatul îngenunche și ațâță focul, punând un buștean peste jarul care se însuflețea.

- Așteaptă-mă aici, îi porunci el peste umăr, părăsind încăperea.

Claire îi aruncă o privire nedumerită, dar nu comentă nimic. Nu-i plăceau ordinele și tot timpul avea tendința să se contreceze, executându-le pe dos. În cazul de față, însă, găsi că e mai cuminte să nu facă nazuri.

Tremurând, își scoase pălăriuța și o privi cu jale. Fusesse una din favoritele ei. O lăsă să cadă pe podea și-și întinse mâinile spre foc ca să și le încălzească, încercând să nu se gândească la mătușa Sarah, care avea să fie cu siguranță îngrijorată, la caii care

rămăsese în ploaie, sau la stăpânul aceluia loc, care ajunsese să o fascineze, să o atragă și să o îngrozească în egală măsură.

Curioasă, analiză camera întunecată. Era lipsită de perdele și de draperii, precum și de mobila veche pe care o văzuse prima dată când vizitase Forest Hill-ul. Tapetul fusese înlocuit, observă Claire cu încântare, studiind mătasea de culoarea untului, cu buchețele mici de orhidee lucioase presărate ici-acolo. Singurele piese de mobilier erau două fotolii mari, acoperite cu piele de culoarea coniacului, o măsuță de ceai chinezească, patru scaune cu spătarul din lemn de cireș frumos sculptat și o sofă elegantă, acoperită cu pluș vișiniu-închis. Covorul vechi și deteriorat dispăruse, iar podelele fuseseră proaspăt rașchetate, lăcuite și ceruite, deoarece încă mai persista în aer un vag miros de rumeguș și lac.

Blackwell se întoarse repede, aducând cu el un vraf de prosoape, un halat plușat de culoarea cobaltului și o pereche de papuci de casă. Nu se schimbase, observă Claire.

- Sper să te descurci cu ele, rosti el sobru, punând lucrurile pe unul din fotolii. Eu mă duc să aduc caii la adăpost. Dacă vrei ceva să te încălzești mai repede, găsești acolo de ce ai nevoie, arată el înspre sticlele aliniată pe unul dintre pervazuri. Îmi cer scuze, dar trebuie să te informez că azi e ziua liberă a servitorilor, așa că dacă ai nevoie de ceva va trebui să mă aștepți sau să te descurci singură.

Claire aprobă tăcută, mușcându-și buzele și străduindu-se să ignore fiorul de neliniște care o cuprinsese subit. Blackwell plecase iar Claire rămase nemișcată, neștiind ce să facă. Era singură cu el într-o casă fără servitori. Fata încercă să-și forțeze mintea să nu lucreze în direcții greșite, în timp ce-și desfăcea cu mâini nesigure șirul de năsturași de la spatele rochiei. Tremura și abia reușea să-și coordoneze mișcările, dar reuși să-și scoată rochia și juioanele de dedesubt. Era udă până la piele, constată ea îngrijorată, gândindu-se dacă să-și scoată sau nu și lenjeria intimă. Spiritul de conservare primă, cât și tentația de a fi complet uscată, așa că se

descotorosi de toate piesele, își scoase clamele și-și stoarse părul, înfășurându-l într-un prosop, apoi se șterse în grabă și luă halatul pe ea.

Arăt caraghios, constată ea, luptându-se cu mânecile lungi, pe care reuși să le ruleze de câteva ori pentru a le aduce la dimensiunile potrivite. Papucii îi erau cu câteva numere mai mari și abia de și-i putea ține în picioare. Zâmbind distrată, Claire aduse două scaune aproape de foc și-și puse hainele în care băltea apa la uscat, apoi se ghemui într-un fotoliu cu genunchii la gură, privind țintă flăcările din șemineu, cu urechile ciulite ca să prindă zgomotele din jur.

Se simțea nelalocul ei, stânjenită și nervoasă, conștientă de implicațiile situației în care se găsea.

CAPITOLUL 8

Blackwell se înapoie după aproape o jumătate de oră. Era îmbrăcat într-o cămașă albă de in cu mâneci largi, vestă de stofă de culoarea grafitului, pantaloni și cizme. Părul ud, pieptănat spre spate, i se ondula ușor la ceafă. Starea de spirit nu părea să i se fi îmbunătățit, constată fata cu amărăciune, în timp ce-l urmărea cum traversează încăperea.

- Îmi pare rău, se trezi Claire spunând.

El se opri lângă pervazul cu băuturi și-și turnă un pahar zdravăn de whisky, apoi umplu pe jumătate un altul cu un lichid chihlimbăriu și veni spre ea, întinzându-i-l.

- De ce? o întrebă el grav, țintuind-o cu o privire greu de descifrat.

- Pentru că trăim într-o comunitate mică, în care oamenii au tendința să dea interpretări greșite până și celor mai nevinovate lucruri, rosti fata cu o voce ezitantă, luând paharul din mâna lui.

Bărbatul își îngustă ochii gânditor.

- Ți-e teamă pentru reputația ta?

- Nu pentru reputația mea mă tem, domnule, ci pentru a dumitale, replică ea serioasă.

- N-ar trebui s-o faci. Eu nu dau doi bani pe ce spun alții. Însă reputația unei femei este un lucru fragil, care poate fi frânt cu ușurință. Ți-e frică de mine, Claire? o întrebă el brusc, făcând-o să tresară.

Fata își coborî privirea stânjenită.

- Nu știu, rosti fata aproape în șoaptă, privind țintă bușteanul care se transforma treptat în jar. Ar trebui să-mi fie?

Blackwell o privi, încercând să nu se lase distras de frumusețea ei. Arăta ademenitoare, așa cum stătea ghemuită în fotoliu, cu fața scaldată în lumina flăcărilor din șemineu, cu părul ascuns în turban și genunchii la gură, înfășurată în halatul lui de casă. Îl cuprinse o senzație stranie, o dorință adâncă de a opri timpul în loc și de a rămâne așa, izolați în acea încăpere, departe de restul lumii. Pentru o clipă, își dori ca trecutul său să fi fost altul și ea să nu fi fost cine era...

Fără regrete, își repetă el. Soarta alesese ca lucrurile să se aranjeze astfel. I se ivise o ocazie unică și nesperată și n-avea de gând s-o lase să-i scape printre degete. Dacă ar fi existat într-adevăr un înger al sufletelor neprihănite, acel înger n-ar fi îngăduit nebunia de afară decât atunci când Claire ar fi ajuns în siguranță la Willow's Lake. Sau nu i-ar fi îndreptat pașii spre Forest Hill în acea zi. Oricum, ar fi ținut-o departe de el.

- Poate, răspunse Blackwell la întrebarea ei într-un târziu. Bea-ți coniacul, adăugă pe un ton liniștit.

Claire îl privi lung și duse ascultătoare paharul la gură, luând prudentă o înghițitură.

- Mai bea, o îndemnă el cu un licăr straniu în priviri. O să te încălzească și o să-ți mai risipească din încordare.

- Nu sunt încordată, se încruntă Claire, ci doar... îngrijorată.

Mătușa mea o să se neliniștească văzând că nu apar și...

- Lady Sarah știe că ai venit încoace și în mod sigur realizează că ai rămas aici, la adăpost, până când o să treacă nebunia de afară.

Un tunet se prăvăli din înaltul cerului, foarte aproape de castel, făcând geamurile să vibreze. Claire își întoarse capul spre ele, mușcându-și buzele. Blackwell căută vreo urmă de teamă pe fața ei dar nu văzu decât o preocupare adâncă. Fata își întoarse din nou privirea spre foc, mai sorbi o gură de brandy și câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

Blackwell îi studie profilul luminat de flăcările care dansau în cămin, căutând o asemănare, cât de mică, între trăsăturile ei și acelea care-i bătuseră sufletul în ultimii doisprezece ani. Nu exista nimic comun între chipul pe care-l avea înaintea ochilor și cel aprig care-i stăruia în minte. Poate că fata semăna cu mama ei...

- Ce-ar fi să-ți arăt castelul? propuse el dintr-odată, făcând-o pe tânăra femeie să tresară și să-l privească nedumerită. Am renovat câteva încăperi și vreau să aflu ce părere ai.

- Desigur, acceptă Claire, relaxându-se vizibil.

- Mai întâi termină-ți paharul. Restul castelului nu-i încălzit și n-aș vrea să răcești.

Claire aruncă o privire la restul de coniac și văzu că nu mai avea decât o jumătate din cantitatea inițială. Nu se simțea amețită niciun pic, lucru care-i dădu curajul să se încumete să-i urmeze sfatul.

- Dacă o să mă îmbăt, dumneata o să fii de vină, spuse ea în timp ce se ridica în picioare.

Blackwell îi zâmbi ușor și-i oferii brațul. Îi arată mai întâi cabinetul său de lucru, dotat cu două fotolii mari acoperite cu piele de culoarea tutunului, un birou masiv din lemn de acaju frumos sculptat și o bibliotecă până în tavan, care ocupa tot peretele dinspre răsărit, ale cărei rafturi zăceau încă nefolosite. Pe birou se

aflau un glob pământesc, cel mai mare pe care-l văzuse Claire până atunci, o călimară din cristal, o cutie din lemn de cireș în care se afla un set complet de penițe și un bloc de sugative. Tapetul vechi cu motive florale fusese înlocuit cu unul simplu, de culoare crem. Nu existau perdele sau draperii la ferestrele înalte, iar pe pervazul îngust se afla o scrumieră din argint filigranat în care se aflau resturile strivite a patru țigări de foi. Camera emana eleganța și simplitatea sobră a proprietarului.

Restul încăperilor prin care se perindară cunoscuseră și ele atingerea elanului creator al noului stăpân, dar încă mai erau destule lucruri de făcut. Cea mai mare parte din mobilă fusese scoasă, câteva încăperi fuseseră despuiate de tapetul vechi și mucegăit, peste tot se aflau înșirate unelte de tâmplărie și alte scule. Mirosul de vopsele, lipici și rumeguș plutea în aer.

Claire nu fusese niciodată la etaj și de aceea rămase cu gura căscată în fața încăperilor mari, cu ferestre largi și înalte și podele din piatră șlefuită, păstrate intacte încă de pe vremea când se duraseră acele ziduri. Atmosfera era la fel de mohorâtă ca și vremea de afară, dar Claire își putea imagina cu ușurință cum aveau să arate acele camere spațioase în zilele însorite de vară. Fără să-și dea seama, începu să-și exprime viziunea proprie asupra decorării fiecărei încăperi, alegând tapetul, culoarea perdelelor, a draperiilor, stilul mobilei și modelul covorului, plus câteva nimicuri fanteziste care să înveselească atmosfera, gesticulând cu însuflețire, din ce în ce mai entuziasmată.

Blackwell o urmărea cu atenție, încercând să nu se lase furat de farmecul și gingășia ei, să rămână cât mai lucid și mai detașat. Arăta incredibil de dulce, cu părul înfășurat în turbanul care între timp i se strâmbase pe cap, înotând în halatul lui și târșându-și picioarele în papucii lui de casă ca să nu și-i piardă pe drum. Știa că era goală pe dedesubt, îi văzuse lenjeria pitită cât se poate de bine sub rochia udă întinsă la uscat în fața focului, și acest gând

obsedant îl excitase încă din momentul în care-și dăduse seama de acest lucru.

Mai aveau două încăperi de vizitat până la dormitorul lui iar anticipația a ceea ce știa că avea să urmeze îi punea răbdarea la mare încercare. Claire părea un izvor nesecat de inspirație și, deși începuse s-o asculte numai pe jumătate atent, realiză că dacă ar fi avut timpul necesar să-i urmeze sfaturile, interiorul castelului ar fi arătat într-adevăr splendid.

Odată ajunși în fața dormitorului său, tânărul bărbat avu un moment de ezitare. Îi privi chipul îmbujorat de emoție și de efortul cu care se învârtise în fiecare încăpere în încercarea de ai zugrăvi imaginea pe care o avea ea în minte.

Dacă n-ar fi dorit-o atât, dacă n-ar fi fost atât de dezirabilă și încântătoare, dacă n-ar fi fost cine era, poate că ar fi lăsat-o să plece. Ar fi fost poate dezgustat de prezența ei și i-ar fi fost silă să o atingă. Categorie ar fi compromis-o, dar lăsând o impresie falsă în fața societății a maculării ei. Dar o voia. Aproape cu disperare. Iar asta îl înrăia cel mai tare. Nu voia să se implice în această problemă decât în sens strict fizic. Poate că după ce avea s-o aibă, interesul pentru ea avea să scadă. Cu siguranță că așa avea să se întâmple. Întotdeauna se plictisea repede de o femeie. Așa fusese de când se știa. Iar acum urma să se convingă de faptul că nimic nu se schimbase în această parte a vieții lui.

Gura i se arcui într-un zâmbet despre care știa că avea întotdeauna un efect cert asupra sexului slab atunci când apăsă clanța stilizată și deschise larg ușa dormitorului de a cărui renovare se ocupase în întregime încă din clipa în care sosise la Forest Hill, pentru a-l pregăti special pentru acest moment.

Claire păși uimită în anticamera îngustă care făcea trecerea spre o încăpere mult mai mare, tapetată cu mătase azurie și mobilată cu un bun-gust desăvârșit. Din unghiul acela remarcă imediat ceea ce nu remarcase în nicio altă încăpere prin care

trecuse: covorul valoros Aubousson și perdelele bogate din dantelă olandeză, încadrate de draperii lungi din catifea de culoarea cafelei, legate lateral cu șnururi aurii cu ciucuri grei la capete. Pe o măsuță scundă de ceramică se aflau două carafe din cristal, umplute una cu vin și cealaltă cu ceva ce părea a fi coniac, alături de o jumătate de duzină de pahare de cristal întoarse cu gura în jos pe o tavă argintată. Între setul de ferestre duble se afla o masă de biliard nou-nouță, cu bilele de fildeș aranjate regulamentar. Tacurile lăcuite păstrau urme de cretă pe vârfurile mult îngustate. Claire văzuse masa de biliard într-un catalog pe care-l adusese Fitzgerald la Willow's în urmă cu trei luni de la Londra, afirmând că regentul avea una asemănătoare, și tresări când își aminti prețul ei. Trebuia să fi ori smintit, ori foarte bogat ca să-ți permiți o asemenea extravagantă.

Vrăjită, păși în cameră și în secunda următoare încremeni, dând cu ochii de piesa de rezistență a întregului decor: patul mare, de dimensiuni regești, acoperit cu așternuturi de culoarea fumului, încadrat de patru stâlpi masivi din lemn de nuc sculptați cu măiestrie, înălțat pe un postament de piatră.

Un fior de neliniște i se strecură în inimă iar stomacul i se strânse într-un nod dureros când realizează unde anume se află.

- N-ar trebui să fii aici, îi scăpară cuvintele printre buze și Claire și le mușcă cu putere.

- Este adevărat, auzi vocea lui venindu-i din spate. Dar ești aici și... sper că vei rămâne.

Claire închise ochii pentru o clipă, simțindu-se prea tulburată și speriată pentru a gândi.

- Crezi în destin, Claire? rosti bărbatul încet, cuprinzându-i umerii în căușul palmelor și trăgând-o ușurel spre el până când îi lipi spatele de trupul său. Cu o mișcare lină, îi scoase turbanul și părul fetei se revărsă greu și umed peste umărul ei drept, răsucindu-se în inele lucioase, castanii, până aproape de talie. Faci

parte din destinul meu, într-un fel pe care nu poți să ți-l imaginezi, șopti el lângă urechea ei, inhalându-i cu nesaț mireasma dulce a trupului. Simt pentru tine ceva special și unic, ceva ce nu am mai simțit pentru nimeni până acum, rosti cu o voce scăzută și ceva se strânse în măruntaiele lui când realizează că ceea ce spusese nu era chiar o minciună, ci ceva ce semăna îngrijorător de mult cu realitatea. Cred, continuă el răgușit, cumpănindu-și de această dată mai bine cuvintele, că mi-ai fost hărăzită cu mult timp în urmă.

O răsuci cu blândețe spre el și-i cuprinse bărbia între degetul mare și arătător, înclinându-i capul spre spate. Ochiul ei erau imenși, plini de neîncredere, uimire și teamă. Acel ceva din măruntaiele lui se strânse și mai mult. Fără regrete! își porunci el, trântind ușa-n nas conștiinței care cerșea îndurarea acelei fapturi nevinovate.

- Îmi doresc să rămâi aici, cu mine, apăsă Blackwell cuvintele, privind-o cu ochi întunecați de patimă. Îmi doresc acest lucru cu ardoare, atât de mult încât... te-aș lăsa să pleci, Claire. O văzu plecându-și privirea, respirând agitată, și continuă să strângă lațul și mai mult. Te-aș lăsa să pleci, oricât de greu mi-ar fi. Și-aș face asta pentru că nu-ți pot oferi nimic în afara prezentului. Nu am puterea și nici libertatea să-ți pot face vreo promisiune legată de viitor, dar pot să-ți ofer clipa de acum, cu toată... plăcerea și bucuria ei. Vreau să înțelegi asta, indiferent dacă alegi să pleci sau să rămâi.

În ea se dădea o luptă aprigă, vedea asta din felul în care rămăsese nemișcată, cu pleoapele strânse, ținându-și răsuflarea. Când deschise ochii, văzu în ei atâta luciditate și hotărâre încât se întrebă dacă nu cumva își calculase greșit șansele cu ea.

- Chiar o să mă lași să plec? îl întrebă fata cu o voce liniștită, făcând doi pași în spate pentru a-l putea privi fără să-și scrântească ceafa.

Blackwell simți cum lațul începe să i se destrame și îl cuprinse

neliniștea.

- Da.

- Jură-mi asta, îi ceru Claire neînduplecată, privindu-l în ochi cu fermitate.

Blackwell trase încet aer în piept, simțind pe limbă gustul amar al apropiatului eșec. Se strădui să-și șteargă orice urmă de furie din priviri, înghițindu-și blestemele, conștient de faptul că n-o putea ține cu forța acolo. Dintotdeauna detestase nemernicii care luau femeile împotriva voinței lor, considerând această faptă mișelească drept cel mai degradant lucru pe care-l putea face un bărbat în viața lui.

- Ți-o jur, se forță el să pronunțe cuvintele printre maxilarele încleștate.

O văzu respirând profund ușurată și pentru prima dată de când o întâlnise, simți c-o urăște. O urăște din tot sufletul. O urăște pentru că-l făcuse s-o placă, s-o dorească atât de intens, ca apoi să-l respingă. O urmări cum se retrage încă un pas și făcu eforturi colosale ca să nu-și trădeze resentimentele. Claire se mai retrase încă unul și-l privi tulburată, cu ochii plini de lacrimi.

- Rămân, rosti ea atât de încet, încât bărbatul nici nu fu sigur c-a auzit-o bine. Rămân, nu pentru că există dorință din partea amândurora ci pentru că dacă aș ieși pe ușa aceea, asta ar însemna să întorc pentru totdeauna spatele bărbatului de care m-am îndrăgostit și nu mi-aș ierta-o niciodată. Îl văzu albindu-se la față de parcă ar fi primit un pumn în stomac și apoi își simți gustul propriilor lacrimi. Și le șterse rușinată și-l privi mâhnită. Îmi pare rău că simt așa și vreau să înțelegi că acest lucru nu te obligă la nimic. La absolut nimic. Nu aștept să mă iubești, nu aștept făgăduieli din partea ta, dar aștept să-ți respecti cuvântul. Oferă-mi doar clipa... cu toată plăcerea și bucuria ei.

- Claire...

Vocea lui ieși hârâită și Blackwell înghiți în sec, simțindu-se

pentru prima dată în viață complet dezarmat.

- Claire, tu nu realizezi ce spui, reluă el cu o voce spartă. Tu nu mă iubești, doar îți închipui că...

- Serious? își arcui ea o sprânceană, privindu-l cu un licăr suspect în ochii de culoarea zahărului caramelizat, care-l puse în gardă.

- Sunt sigur că asta crezi acum, dar nu poți să...

- Atunci, explică-mi de ce mă doare inima când mă gândesc la tine și mi se taie respirația când te văd?! îi ceru ea cu o voce dulce, tăindu-i vorba și apropiindu-se încet de el. Am vreo boală?... O să mor din asta?...

Îl privea cu atâta inocență și nedumerire, încât Blackwell avu nevoie de câteva clipa ca să înțeleagă faptul că-l lua peste picior. O urmări cum se apropie de el și dintr-odată îl năpădi groaza. Știa cum să se descurce cu trupul unei femei, dar habar n-avea cum să se descurce cu inima ei. Iar Claire își oferise inima necondiționat, fără pretenții, fără târguieli. Situația îi scăpase complet de sub control și rolurile se inversaseră. Se simțea încolțit și realiză cu întârziere că totul ar fi fost mult mai simplu dacă ea n-ar fi simțit nimic pentru el decât dorință. Claire, prin declarația ei simplă, reușise ceea ce nimeni nu reușise niciodată: să-l îngenuncheze. Să-l frângă cu adevărat. Era ca și cum ar fi ridicat mâinile în sus, predându-se și cerându-i să lovească în ceva... minunat, neprețuit și gingaș.

Presându-și ochii cu podul palmelor, de parcă ar fi vrut să și-i îndese în ceafă, Blackwell încercă să-și adune mințile laolaltă, dar constată că nu putea. Claire reușise să-i șuteze lumea de sub tălpi și să-l întoarcă pe dos, ruinându-i toate planurile calculate și reci pe care le urmase până atunci. Îl legase de mâini și de picioare, făcându-l neputincios. Începu să înjure printre dinți, blestemând de mama focului.

- Du-te, îi ceru el într-un târziu, pe un ton învins. Pleacă.

- Nu.

Refuzul ei îl scoase din sărite. Pumnii lui se încleștară în semn de furie iar când își dezveli privirea, Claire se cutremură sub strălucirea lor feroce.

- Ieși afară! urlă Blackwell, țintuind-o cu o privire sălbatică. Afară! îi arată ușa cu un gest ultimativ, fără drept de apel.

Claire șovăi preț de o clipă, dar apoi se înțepeni mai bine pe picioare și-și îndreptă spatele, înfruntându-l, cu bărbia împinsă înainte și ochi scăpărători.

- Să nu îndrăznești să mă alungi, căci n-o voi face, m-auzi? Rămân!

- O să regreti! mârâi bărbatul printre dinți, făcând un pas amenințător spre ea.

- Deja mi-am asumat acest risc, replică ea în aceeași manieră.

- Încerc să te... protejez, înțelege odată! articulă el, respirând cu dificultate.

- Chiar? Acum zece minute nici nu te gândeai la asta! strigă ea, înghițindu-și plânsul care-i bolborosea în gât. Nu te gândeai decât la cum să... să... să..., se bâlbâi fata, arătând neajutorată spre pat fără a putea pronunța cuvintele.

- Lucrurile s-au schimbat între timp, declară el cu răceală, privind-o cu o expresie împietrită.

- De ce? îl provocă Claire. Pentru că te iubesc?

- Nu mai rosti vorbele astea, la naiba! zbieră el, făcând-o să tresară îngrozită. Și ieși dracului din casa mea!

O privi înnebunit, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să înceapă să spargă mobilele în jurul lui pentru a o convinge să plece. Voia s-o sperie, orice, numai să n-o mai vadă. Pentru că dacă mai continua s-o privească... n-avea să se mai poată controla.

Claire îl privi fără a-l putea înțelege, simțindu-și inima zdrobită. Știa că dacă pleca acum, lăsând totul baltă, avea să se stingă de durere, rușine și umilință. Așa că făcu o ultimă încercare,

adunându-și tot curajul și lăsându-se ghidată de instinct.

- Deci, mă refuzi și acesta este ultimul tău cuvânt, concluzionă ea cu tristețe.

- Da! izbucni Blackwell, zâmbind tăios. Te refuz și acesta este ultimul meu cuvânt!

- Nu te-am auzit, făcu tânăra femeie, aplecându-se ușor în față și ciulindu-și urechile. Ești drăguț să repeți?

- M-ai auzit foarte bine, Claire! scrâșni el exasperat. Nu te mai vreau. M-am răzgândit.

- Mai încearcă odată, îl invită ea cu un zâmbet moale, în timp ce halatul îi alunecă de pe umeri, dezgolindu-i trupul zvelt și armonios.

Lui Blackwell se tăie respirația. Pur și simplu i se blocă diafragma, refuzând să mai coopereze cu plămâni prinși ca între niște clești uriași. Se holbă la ea, perplex, nevenindu-i să-și creadă ochilor. În acel moment, știu cu precizie că este odrasla lui Seymoure. Îl prinsese în cursă cu viclenie, așa cum o făcuse și taică-său în urmă cu doisprezece ani...

Dorința îl pocni cu o intensitate dureroasă, aproape îndoindu-l de la mijloc. Avea cel mai frumos trup pe care-l văzuse vreodată, mai frumos decât cel al fecioarelor care erau îngropate de vii în haremurile sultanilor din Cairo și Egipt, vândute pe greutatea lor în aur și nestemate de către pirații și negustorii de sclavi în cele mai vestite piețe ale lumii arabe. Văzuse acele comori cu ochii lui, o varietate de tinere gingașe și neprihănite, dar niciuna nu se asemăna cu Claire.

- Oh, Doamne, gemu el, închizând ochii și strângându-și pleoapele cu putere. Oh, la naiba! gemu Blackwell din nou, când deschise ochii și o văzu tot acolo, perfecțiunea și feminitatea întruchipate, bravând în fața lui, expresia din ochii ei și îmbujorarea chipului trădându-i încordarea, durerea și teama care o încercau.

Fusese un gest disperat din partea ei, dar care lovise ținta din plin, spulberând-o în întregime.

- Ești mai curajoasă decât mine, murmură el, apropiindu-se de ea cu pași măsuțați, simțind cum furia i se topește strat cu strat. Și, categoric, mai nesăbuită. O să regreti amar că nu m-ai ascultat, Claire! O vei face curând. Ar trebui să...

- Nu! Te rog, nu-mi cere să plec, îl imploră ea cu o voce plină de lacrimi.

Buzele lui tresăriră sub un zâmbet chinuit și, pradă unui impuls de moment, își sprijini fruntea de a ei și închise ochii.

- N-am să ți-o mai cer încă odată, promise el răgușit. Ți-am oferit șansa de a pleca și i-ai dat cu piciorul. Alta n-o să mai capeți.

- Slavă Domnului!

- Ești sigură?

Claire trase adânc aer în piept, își ridică brațele și-i înconjură gâtul, lipindu-se de el, dându-i astfel răspunsul.

Blackwell își flexă genunchii și o luă pe sus, îndreptându-se cu ea spre pat și așezând-o cu grijă pe așternuturile de mătase. Claire tresări când le simți răcoarea pe pielea înfierbântată și fața i se aprinse când îi observă privirea întunecată de dorință cutreierându-i trupul nud.

- O să-ți ofer clipa, Claire, cu toată bucuria și plăcerea ei, făgădui el, privind-o în ochi în timp ce-și descheia vesta.

Își înfrână nerăbdarea, dar era atât de excitat și mâinile îi tremurau atât de tare, încât renunță la trudă și sfășie veșmântul, aruncându-l cât acolo.

- Mă enervau drăciile alea, încercă el să se scuze când o văzu făcând ochii mari.

- Te înțeleg, spuse Claire nervoasă. Și pe mine mă întărătă ticăloșiile astea mici. Eu m-am gândit să le înlocuiesc cu panglici sau altceva, orice, numai să nu mai trebuiască să mă mai lupt cu ele

de fiecare dată.

- Mda, mi-ar sta apocaliptic cu un șir de funde roz la cheutorile vestei, comentă el sec, strâmbându-se dezgustat și smulgându-i un hohot de râs.

Își smulse cizmele, sărind de pe un picior pe celălalt, apoi se întoarse spre ea și-și scoase cămașa, vând grijă să îi ofere în întregime doar imaginea bustului său dezgolit. Claire îl măsură cu privirea, încercând să-și depășească timiditatea care o cuprinse subit. Forța uluitoare pe care o observase la acest bărbat își avea fără-ndoială sursa în mușchii aceia ca funiile, ce i se împleteau pe sub pielea netedă și uimitor de bronzată a brațelor și a umerilor puternici. Pieptul, acoperit de un văl de păr negru și aspru la vedere, era larg și admirabil clădit. Privirile i se opriră asupra cicatricei lungi și albe, care-i brăzda abdomenul de sub pectoralul drept până aproape de ombilic.

- Ce-ai pățit acolo? îl întrebă Claire, privindu-l înmărmurită.

- E o poveste veche pe care nu vreau să mi-o amintesc, se strâmbă el, aplecându-se asupra ei și sprijinindu-și greutatea în brațele proptite de o parte și de alta a umerilor ei.

Îi cuprinse talia cu un braț și o mută mai sus, spre perne, acoperindu-i trupul cu al lui, având grijă să n-o strivească.

- Dar o faci de fiecare dată când te privești în oglindă, nu-i așa? rosti Claire încet, cuprinzându-i fața între palme și privindu-l seriosă.

- Nu mă privesc prea des în oglindă, mărturisi el, transferându-și greutatea în coate. Iar acum îmi stă mintea la cu totul și cu totul altceva, șopti el, reducând distanța dintre gurile lor.

- Nu știi ce să fac, murmură Claire emoționată, mușcându-și buzele și privindu-l încurcată. N-am mai... adică eu... înainte nu... știi tu...

- Știi, o liniști el, zâmbindu-i înduioșat. De data asta îți cer să ai încredere în mine.

Blackwell o sărută ușor pe buze, mișcându-și gura peste a ei cu blândețe, încercând să-și țină promisiunea făcută.

Claire închise ochii, cuprinsă de o dulce amețeală. Îi simți buzele alunecând de-a lungul claviculei, lăsând în urmă o dâră de mușcăături ușoare, fiecare dintre ele provocându-i un mic spasm de plăcere în stomac. O clipă mai târziu își încleștă mâinile în mătasea așternuturilor și degetele de la picioare i se încârligară când dinții lui îi prinseră lobul urechii cu cercel cu tot și-l supseră cu o înfinită delicatețe. Respirația i se îngreună, ceva în adâncul ei se contractă, dându-i o senzație ciudată, nemaîntâlnită. Ca și cum mușchii care-i plămădeau trupul erau nedumeriți, neștiind dacă să se contracte sau să se relaxeze, părând să facă ambele mișcări simultan. Copleșită, Claire se arcui spre el, petrecându-și instinctiv un picior peste talia lui și vârându-și bazinul într-al lui.

Blackwell mârâi și se retrase, cu sângele zvâcnindu-i în tâmples. O privi nelămurit, încercând să-și dea seama ce avea în plus acea femeie din zecile pe care le cunoscuse înaintea ei, de reușea să-l tulbure atât de mult. Expresia de pe chipul ei îl răvăși, sporindu-i tensiunea dintre coapse. Simți în el o foame atât de aprigă de a o posedea încât se văzu silit să-și încleșteze pumnii ca să nu se repeadă în ea.

Claire îl scotea din minți. Era atât de dulce, de mătăsoasă și caldă! Mireasma trupului ei îl stârnea, textura pielii ei era uluitor de netedă și fină. Cu cât o gusta mai mult, cu atât o voia mai abitir. Și-i venea greu să-și țină fâgăduiala, când propriile nevoi erau atât de ascuțite și tăioase, încât se mira cum de nu sângera încă sub ghearele lor.

Își plimbă încet mâna de-a lungul piciorului suplu care se înfășurase în jurul lui, apoi alunecă la vale, frecându-și trupul de al ei, pentru a-i cuprinde globul sânelui în căușul palmei, admirându-i perfecțiunea și modul în care fusese croit pentru a i se potrivi lui. Privirile îi poposiră pe talia ei, atât de îngustă și delicată, încât ar

fi putut-o frânge cu ușurință folosindu-și doar degetele. Avea o aluniță cât bobul de mazăre în stânga ombilicului și Blackwell se întrebă de ce i se părea acest semn al trupului ei atât de incredibil de atrăgător.

- Ești frumoasă, Claire, rosti el răgușit, făcând-o să deschidă ochii, să-și înalțe capul de pe perne și să-l privească cu un aer surprins și delicios de zăpăcit. Frumoasă și dulce, izbuti să spună, înainte de a sorbi vârful înmugurit al sânului ei.

- Oh, Doamne! gemu fata, tumultul senzațiilor stârnite de limba și dinții lui făcând-o să se prăbușească la loc și să se arcuiască neputincioasă.

I se părea că trupul i se mistuia cu repeziciune sub focul dogoritor pe care acel bărbat uluitor, cu atingerile și sărutările lui, i-l înțețea cu măiestrie pe sub piele, în mușchi, oase și nervi. Sângele i se preschimbase într-o lavă fierbinte, ce-i alerga prin vene la fel de iute ca vântul, respirația i se trudea în piept și se simțea cuprinsă de o senzație stranie, o împletire de fericire, extaz și încă ceva, ceva adânc și tulburător, care-i contracta dureros esența feminității ei. Mâinile lui păreau să fie pretutindeni, frământând și stârnindu-i cele mai copleșitoare senzații.

Descărcarea ei se produse atât de iute și de neașteptat, încât îi surprinse pe amândoi. Claire se agăță de el, înfigându-și unghiile în umerii lui, arcuindu-se ca o lamă, cu călcâiele înfipite în saltea, țipând. Apoi se frânse, suspinând, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

Blackwell își încleștă maxilarele, strângând-o lângă el, în timp ce cu o mână se eliberă, știind că așteptarea lui luase sfârșit. Își ținuse cuvântul, îi oferise plăcere și bucurie deopotrivă. Depărtându-i coapsele, îi flexă genunchii și, dintr-o singură mișcare, se afundă în trupul ei.

Claire tresări, durerea venind atât de repede și de intens, încât i se tăie respirația. Avea senzația că bazinul i se desface-n două sub invazia nedorită. Deschise ochii speriată și nedumerită și-i întâlni

privirea întunecată de dorință.

Câteva secunde, niciunul nu se mișcă, amândoi respirând sacadat, asurzii de bătăile propriilor inimi.

Blackwell simți cum se sufocă sub încleștarea dulce și fierbinte a feminității ei. Știa că trebuie să-i ofere răgazul să se acomodeze cu el, iar efortul pe care-l făcea în acest sens începuse să-l împingă spre ceva care aducea al dracului de mult cu sacrificiul de sine. Plăcerea ce i se făgăduia era atât de păcătos de dulce, de cutremurătoare, încât știa că la cea mai mică mișcare din partea ei avea să fie pierdut.

- Relaxează-te, izbuti el să articuleze printre dinții strânși, strecurându-și mâinile sub umerii ei și luând-o în brațe. Își îngropă fața în gâtul zvelt al fetei, inhalându-i parfumul pielii și a părului răsfirat pe pernă. Știu că te doare, dar o să treacă. Îți promit!

Câteva momente, Claire nu spuse nimic. Își mușcă buzele și închise ochii, înghițindu-și lacrimile și încercând să-i urmeze sfaturile. Treptat, durerea se estompă, transformându-se într-o usturime suportabilă. Minte începu să i se limpezească, frământată de un singur gând. În cele din urmă, își făcu curaj.

- Blackwell?

- Da? făcu el, înălțându-și capul pentru a o putea privi în ochi.

Avea genele ude și ochii dilatați, fapt care-l înduioșă teribil.

- Și pe tine te doare la fel? îl întrebă ea timid.

Buzele lui tresăriră.

- Nu la fel, dar da, am și eu partea mea de suferință.

Claire îl privi, încercând să găsească pe chipul lui vreo urmă din suferința amintită. Dacă era să se ia după încordarea trăsăturilor lui, după expresia hăituită din ochii ca marea pe timp de furtună, după modul în care i se umflaseră venele pe tâmples, atunci îndura un chin mult mai mare decât al ei. În plus, întregul lui corp era cuprinse de un tremur mărunț, ca și când i-ar fi fost frig, deși pielea lui frigea de-a dreptul.

- Pot face ceva ca să... să te ajut?

Blackwell închise ochii, copleșit de candoarea ei, și-și lipi fruntea de a ei.

- Dacă nu te miști, s-ar putea să-ți supraviețuiesc, scrâșni el pe un ton împărțit între disperare și amuzament.

Nu-și amintea să mai fi stat vreodată astfel, ținând în brațe o femeie, captiv în trupul ei, copleșit de nevoi atât de mari încât se mira cum naiba rezistă atât de eroic, preocupat fiind mai mult de confortul ei decât de al lui.

Strecurându-și o mână între trupurile lor, o atinse puțin mai sus de îmbinarea dintre coapsele lor, masându-i locul cu delicatețe. O simți tresărind și trăgând cu repeziciune aerul în plămâni. Femeinitatea ei se contractă brusc în jurul lui, tăindu-i respirația, apoi prinse să pulseze în ritmul mișcărilor lui.

- Blackwell!

- Șst!

O sărută adânc, mistuitor și intim, prelungind momentul până când o simți cum îi cedează complet. Și începu să se miște, la început lin, apoi din ce în ce mai iute, căutându-și propria izbăvire.

În mod uluitor și absolut magnific, pășiră împreună peste muchia orbitoare a unui climax zguduitor, iar ultimul lui gând coerent fu acela că ar fi dat orice ca s-o audă strigându-i numele. Acel nume pe care-l abandonase cu doisprezece ani în urmă...

CAPITOLUL 9

Ploaia se domolise, transformându-se într-o aversă mărunță, care cădea neîntrerupt.

Blackwell aproximă ceasul ca fiind în jur de cinci după-amiaza și lăsă perdeaua să cadă, revenind lângă pat. O privi pe Claire, care dormea răsucită pe burtă, cu o pernă în brațe și un genunchi ridicat lateral. Părul bogat și plin de inele îi căzuse pe față și el se

întinse, dându-l cu grijă deoparte, atent să n-o trezească. Preț de câteva momente o studie gânditor, încercând să nu se lase furat de imaginea seducătoare a frumuseții ei.

Își atinsese scopul pentru care venise în Cornwall. Chiar mai repede și mai satisfăcător decât se așteptase. Lucrul acesta ar fi trebuit să-l bucure, să-l facă să jubileze... Atunci de ce se simțea atât de... vinovat și josnic?

Claire i se dăruise complet și fără rețineri. Victoria fusese mai mult decât glorioasă: fata se îndrăgostise de el. Lucrul acesta îi strângea stomacul ori de câte ori se gândea la el. N-ar fi trebuit ca un lucru atât de neînsemnat să-l tulbure atât de tare. Cu atât mai mult cu cât acel sentiment venea din partea odraslei lui Seymoure.

Și totuși ceea ce se întâmplase depășise cu mult până și cele mai fanteziste așteptări ale sale. Nici când nu și-ar fi putut închipui că avea să se simtă atât de bine lângă o femeie, că un simplu act putea fi atât de coplesitor. Și nici nu putea tăgădui cruda realitate: în brațele ei se simțise mai liber și mai împlinit ca oricând.

Experiența în sine avusese ceva sublim, aproape spiritual. Pentru prima dată în viață, extazul contopirii îi furase luciditatea. Nu-și amintea să-și mai fi pierdut cu altă ocazie simțul conștiinței de sine.

Se înșelase în multe privințe încă de la început. Dar cel mai mult se înșelase atunci când crezuse că odată ce Claire avea să-i aparțină, interesul pentru ea avea să se destrame la fel de iute ca fufioarele de ceață care se ridică din pădure la revărsatul zorilor. Îi venea greu să accepte faptul că încă o mai dorea. La un nivel absurd și inexplicabil. Și mai era ul lucru care nu-i dădea pace deloc. Făcuse dragoste cu ea, dar nu în modul calculat și rece pe care-l plănuse atunci când o întâlnise pentru prima dată la Willow's Lake, ci cu o nebănuită și covârșitoare tandrețe. În timpul aceluia dans erotic și incredibil de senzual, uitase cu desăvârșire cine era ea și i se abandonase într-un fel înspăimântător de intim și

de sincer...

Cel mai bine era să plece din Cornwall, s-o lase-n urmă și s-o uite. Și cu cât mai repede făcea acest lucru, cu atât mai bine avea să fie pentru amândoi. Situația deja îi scăpase de sub control și habar n-avea cum să se descurce mai departe. Așa că avea să se întoarcă la Londra și să-și aștepte adevărata pradă acolo.

Blackwell încercă să nu ia în seamă vocea lăuntrică, batjocoritoare, care-i spunea că fuge ca un laș, speriat de o copilă cu ochii ca ambra topită și un zâmbet luminos ca soarele.

Cuprins de o stare sufletească apăsătoare, se așeză pe marginea patului, lăsându-și privirea să se umple cu imaginea ei, realizând că poate aceasta era pentru prima și ultima dată când avea să mai facă acest lucru.

Claire se deșteptă încet și gura moale și pârguită i se arcui într-un zâmbet care-l făcu să tragă încet aer în piept și să-l țină o vreme acolo. Genele i se zbătură ușor și fata deschise ochii. O secundă mai târziu îl reperă și zâmbetul i se accentuă.

- Bună, rosti ea în șoaptă răgușită.

- Bună.

O vreme se priviră în tăcere, amintirile dulci ale pasiunii lor plutind în spațiul dintre ei și încărcându-l cu o tensiune ciudată, scăpărătoare.

Claire se îmbujoră, încercând să-și suprime impulsul de a se întinde spre el, cerșindu-i atingerea. Expresia de pe chipul lui era de nepătruns și o deruta. Nu prea era sigură la ce anume se așteptase din partea lui, dar în niciun caz la o asemenea nepăsare dezinvoltă. În plus, faptul că el se îmbrăcase iar ea era încă goală sub așternuturile de mătase îi dădea o stare de încordare și vulnerabilitate.

Blackwell abia își stăpâni pornirea de a se dezbrăca și de a se urca lângă ea în pat pentru a-i lua încă odată trupul în stăpânire. Era

atât de tentantă, de dulce și seducătoare!...

Fără ca măcar să realizeze ce face, întinse o mână și luă o şuviță din părul ei, frecând-o ușor între degete. Realizând profunda intimitate a gestului său se retrase, eliberându-i părul și-i zâmbi forțat. Claire închise ochii pentru o clipă apoi se sculă în șezut.

- Cât de târziu e? îl întrebă ea, plimbându-și de jur-împrejur privirile încă îngreunate de somn.

- E trecut de cinci.

- Oh! Atât de mult?

- Da.

- Am lipsit aproape patru ore, gândi ea cu voce tare, masându-și fruntea cu vârfurile degetelor.

- Sunt patru ore, Claire, nu zile sau săptămâni, încercă el s-o liniștească.

Claire își lăsă mâinile să-i cadă în poale cu un aer năuc și rămase așa câteva clipe.

- Mai plouă? vru ea să știe, evitând să-l privească.

- Da, dar nu la fel de tare. După cum arată cerul, cred că o să înceteze în curând.

Tăcerea se instalează din nou, de data asta încărcată de o tensiune apăsătoare, prelungindu-se într-un mod chinător pentru nervii ei. Bărbatul de lângă ea, care-i dăruise momente de neuitat și atâta plăcere încât crezuse că trupul avea să i se desfacă în mii de bucăți, afișa o atitudine distantă și plictisită, care o rănea cumplit.

- Trebuie să plec, șopti ea, înghițindu-și lacrimile.

Strângându-și cearșaful mai bine în jurul trupului, dădu să coboare din pat, dar mâna lui îi cuprinse brațul subțire cu blândețe, oprind-o. Claire își ținu respirația, plecându-și ochii tulburată, așteptând.

- Mai rămâi puțin, îi ceru el cu o voce îngroșată.

Îi eliberă brațul pentru a-și trece încet palma peste părul ei lung și plin de bucle rebele, apoi își umplu pumnul cu mătasea lui și-i

trase brusc capul spre spate. Claire icni, surprinsă, iar el prinse sunetul înainte ca acesta să i se desprindă de pe buze.

Sărutul fu aspru, aproape sălbatic, dar de o intimitate netăgăduită. O culcă între perne, smulgându-i cearșaful de pe trup, surprins și uluit de foamea care se trezise dintr-odată în el.

Știa că greșește, lăsându-se purtat de acea dorință crudă și primejdioasă, vrăjit de acea creatură fermecătoare și incredibil de senzuală, dar pur și simplu nu se putea împotrivi acelei atracții nesăbuite. Gustul ei semăna cu iarba dulce și fragedă pe care o mestecase în anii copilăriei sale din Yorkshire. Pielea ei împrăștia o aromă subtilă de camelie iar textura ei era de o finețe rară. Fiecare centimetru din ființa ei era frumos, delicat și seducător. Era încântătoare și-i aparținea. Cel puțin pentru moment.

Trei sferturi de oră mai târziu, Blackwell îi aduse cabrioleta în fața intrării.

Claire observă imediat că îi schimbase calul buclucaș cu un altul din grajdurile sale și deși n-ar fi trebuit să se lase impresionată, spunându-și că oricine ar fi procedat astfel, și-n fond, putea să meargă și cu un singur cal, totuși grija lui o mișcă.

- O să-ți trimit „eroul” acasă mâine dimineață, spuse el în timp ce o ajuta să se suie în atelajul ușor de condus. Fă-mi și mie loc.

Claire făcu ochii mari surprinsă, dar se conformă imediat. Nu se așteptase ca el să o conducă până acasă.

Ieșiră pe porțile mari și se înscrieră pe drumul care cotea spre Willow's Lake.

Deși nu conversau, tăcerea dintre ei n-o stânjenea. Oricum, avea la ce să se gândească și suficiente motive ca să roșească. Făcuseră dragoste cu o asemenea ardoare, încât nu era sigură c-avea s-o poată călări pe Muriel în următoarele două săptămâni. Însă nu regreta nimic. În adâncul inimii ei, deși realiza că săvârșise un păcat care avea s-o coste scump mai târziu, știa că ar fi ales

oricum această cale. Chiar dacă Blackwell nu-i întorcea sentimentele, și probabil că n-avea s-o facă niciodată, în inima ei exista destulă dragoste pentru amândoi. Atâta vreme cât avea să dureze idila lor. Incertitudinea de a nu ști pentru cât timp aveau să se mai bucure unul de celălalt îi aduse în inimă un val imens și dureros de tristețe.

- Te simți bine?

Vocea lui o smulse din cugetări și Claire își întoarse chipul spre el. Inima i se poticni în piept, tristețea fiind înlocuită pe dată de o mare de iubire fierbinte și mistuitoare. Nu era un bărbat frumos în sensul clasic, trăsăturile fiindu-i marcate de o anumită duritate, dar emana o masculinitate certă și o vigoare imposibil de trecut cu vederea.

Realizând că picase într-o stare de contemplaie nătângă, Claire roși și se strădui să-și amintească ce anume o întrebase.

- Oh, da! Mă simt minunat.

- Erăi încruntată.

- Asta pentru că mă gândeam.

- La ce?

- La tine, evident. Simțindu-se stupid, adăugă: Realizezi că ai gene mai lungi decât ale mele?

Remarca ei păru să-l jignească, căci făcu o mutră dezgustată, care-i smulse fetei un hohot de răs.

- Nu-i adevărat!

- Oh, ba da, sunt lungi de o milă.

- Ți se pare.

- Ba deloc. Când clipești, simt cum mă trage curentul.

- Claire, încetează, îi ceru el, zâmbind totuși. Mă faci să mă simt prost.

Fata își mușcă buzele, plecându-și privirea amuzată. Se apropiau de Willow's Lake și mai aveau câteva minute de intimitate înainte de a pătrunde pe porțile largi din fier forjat când

Blackwell struni caii și încetini trăsura, oprind-o în mijlocul drumului. Îi luă mâna și o privi în ochi în timp ce i-o ducea la gură pentru a-i săruta degetele subțiri.

- Mulțumesc, rosti el simplu.

Claire schiță un zâmbet simplu, privindu-l cercetător. Preț de o clipă, i se păru că zărește în ochii lui un licăr din ceva mai mult decât o simplă afecțiune, dar totul se petrecu atât de repede că nu fu sigură că văzuse într-adevăr ceva.

- O să ne vedem mâine seară, promise Blackwell.

- Bineînțeles.

- O să-mi fie dor de tine.

Cuvintele negândite se desprinseseră lin de pe buzele lui și Blackwell înțepeni, dându-și seama că spusese adevărul. Avea să-i fie dor de ea și știa că întreaga noapte avea să și-o petreacă gândindu-se la ea, visând la ea. Tânjind după ea.

- Și mie, surâse Claire, răsucindu-și mâna pe care i-o ține pentru a-i mângâia cu dragoste obrazul bronzat.

Blackwell strânse din dinți, aruncă priviri rapide în jur, se asigură că nu era nimeni prin preajmă și, fără niciun preambul, îi cuprinse ceafa în palmă, o trase spre el și o sărută scurt și apăsător pe gură. Neputându-se abține până la capăt, îi mușcă buza de jos, suficient de tare cât să-i ofere un amestec excitant de durere și plăcere, apoi îi tămădui locul cu un alt sărut apăsător.

Câteva minute mai târziu, Claire îl urmărea de la fereastra salonului cum se îndepărta călare pe calul pe care-l adusese din grajdurile sale, dar nu pe drumul pe care veniseră, ci pe scurtătură, sărind zidul scund de piatră care mărginea grădina pentru a se afunda în pădure, luând-o în direcția castelului.

- Te simți bine, draga mea? o întrebă lady Sarah, privindu-i chipul îmbujorat.

Claire tresări dar se forță să nu dea vreun semn de slăbiciune, cum ar fi să-și plece privirea sub povara vinovăției sau să roșească

și mai mult decât o făcuse deja.

- Da. Mă duc să mă schimb și să fac o baie fierbinte. Ne vedem mai târziu.

Lady Sarah încuviință tăcută și zâmbi ușor. Claire părăsi încăperea cu senzația îngrozitoare că mătușa ei intuia ce se întâmplase la Forest Hill. I se făcu rușine, nu pentru că se dăruise unui bărbat care niciodată n-avea să-i cinstească iubirea cu promisiunea unei căsătorii, ci pentru că trebuia să se prefacă în fața mătușii ei că nu se întâmplase nimic indecent între ea și stăpânul de la Forest Hill și pentru că niciodată n-avea să-i poată spune adevărul. Și pentru că știa că avea să continue acea legătură ilicită până când Blackwell avea să părăsească Anglia sau... până când tatăl ei sosea acasă!

Gândul la Fitzgerald îi produse un fior de groază pe șira spinării și-i strânse stomacul. Dacă tatăl ei avea să afle despre comportarea ei necuviincioasă... nici nu voia măcar să-și închipuia care i-ar fi fost reacția în fața acestei realități lipsite de orice perspective. Și mai era și lordul Huntly, care avea să fie cel mai înșelat dintre toți. Avea să se aleagă cu o mireasă lipsită de castitate...

Brusc, o cuprinse disperarea. Știa că niciodată n-avea să poată suporta atingerea unui alt bărbat, mai ales acum, când cunoscuse dulceața și senzualitatea îmbrățișărilor lui Blackwell. Își dădu seama cu o certitudine zdrobitoare că avea să-i fie credincioasă toată viața ei acelui bărbat care-i înrobise inima, pentru că nu putea și nici nu vroia să trăiască altfel. Atât timp cât avea să dureze această idilă, avea să se bucure de ea și să prețuiască fiecare moment cu toată ființa ei. Și când avea să se sfârșească, căci avea să se sfârșească cu siguranță, atunci nu-i mai rămânea decât să se retragă într-un loc unde să-și găsească tihna și puțină mângâiere ca să-și poată duce viața mai departe. Un loc unde să fie în siguranță, izolată de lumea care avea să se revolte împotriva ei, condamnând-

o pentru ce făcuse, stigmatizând-o pe crucea păcatului și a rușinii.

Avea nevoie de un sanctuar, îi trecu ei prin minte și aproape imediat i se dezvălui și rezolvarea acelei probleme. Știa unde anume să găsească acel sanctuar.

Simțindu-se dintr-odată eliberată de povara grijilor și a temerilor sale, Claire își îngădui să zâmbească ușurată, în timp ce urca scările spre camera ei.

Musafirii începură să sosească în jurul orei șapte. Familia Wallter, care stătea cel mai aproape, se deplasase pe jos până la Willow's Lake. Restul veniseră fie călare, fie cu trăsura.

La insistențele mătușii ei, Claire le invitase și pe gemenele Dogherty, Cristabell și Georgiana, precum și pe Eveline Wilcox, care sosi însoțită de mama și de vărul ei, Arthur Roston. Lordul Raven își făcu apariția alături de alți doi gentlemen pe care-i avea în ospete la Golden House, iar Blackwell ajunse cu puțin înaintea preotului care slujea parohia, domnul Tobias.

Masa din sufragerie era gătită cu cea mai scumpă veselă, iar lumina policandrelor se revărsa asupra aperitivelor frumos ornate, reflectându-se în cristalurile fine.

Claire, îmbrăcată într-o rochie simplă de culoarea șampaniei ce se drapa seducător pe trupu-i zvelt, lăsându-i umerii goi, cu părul prins la spate într-o împletitură elaborată la care Mary, camerista mătușii ei, muncise susținut aproape două ore, atrăgea privirile tuturor bărbaților prezenți, așa cum flacăra lumânării seducea nemilos fluturii de noapte. Singurele bijuterii ce-i completau ținuta erau un set de opale galbene, tăiate în pară, de mărimea strugurilor tămâioși, podoabe care făceau un contrast puternic cu gătelile bogate ale celorlalte femei.

Tânăra gazdă încerca să nu-și îndrepte privirile mai des decât se cuvenea spre bărbatul înalt și sobru care ședea în fața ei la masă și ale cărui priviri păreau s-o ardă, întețindu-i bătăile inimii ori de

câte ori își înălța ochii spre el. Și pentru a nu fi nepărtinitoare cu niciunul dintre domni prezenți în imediata ei vecinătate, își îndrepta pe rând atenția asupra fiecăruia, rezervându-le în mod egal aceeași cantitate de timp, amabilitate, umor și zâmbete. În dreapta ei ședea lordul Raven, în stânga — Eveline Wilcox și vărul acesteia. În fața ei se afla Blackwell, iar de o parte și de alta a lui erau așezate Bell și Georgiana, care nu mai conțineau cu chicotelile. Gemenele erau încadrate la rândul lor de către cei doi domni din Londra care sosiseră împreună cu lordul Raven. Claire încă mai continua să-și suspecteze mătușa că făcuse aranjamentele acelea cu un scop anume.

Îndreptându-și privirea suspicioasă spre Sarah, care ședea în capul celălalt al mesei, avându-i alături pe preot și pe mama Evelinei, Claire surprinse zâmbetul tainic și licărul de satisfacție din ochii ei și bănuielile i se confirmară. Mătușa ei dorise să-i ofere stăpânului de la Forest Hill un contrast de farmec, frumusețe și eleganță feminină între ea și celelalte tinere prezente, și se părea că-i reușise de minune căci atât lordul Raven, cât și Arthur și ceilalți doi domni se băteau la propriu care dintre ei să-i câștige atenția și să i-o rețină pentru cât mai mult timp, asta în detrimentul celorlalte domnișoare, care erau atât de amețite de compania masculină distinsă în care se aflau, încât se părea că nici nu remarcaseră acest neajuns. Cu excepția poate a Evelinei care, văzând că nu are nici un succes cu Blackwell, își focalizase întreaga forță de seducție a unuia dintre cei doi londonezi care-l însoțiseră pe Raven.

Întreaga cină dură aproape două ore. Pentru a înveseli seara, doamna Wilcox propuse un mic recital din partea tinerelor domnișoare, care să delecteze auditoriul cu câteva melodii vechi englezești și scoțiene. Claire, care niciodată nu avusese voce dar care avusese dintotdeauna ureche muzicală, se așeză la pian pentru a le acompania. Eveline avea un glas fermecător, pe care și-l folosi

la maximum, încântând întreaga asistență cu câteva piese celebre. Bell și Georgiana cântară în duet, dar nu atât de strălucitor ca prima solistă. Interpretarea lor se bucură totuși de îngăduință. Curând, se alătură și lordul Raven, care insistă să împartă claviatura pianului împreună cu Claire. Era într-adevăr talentat și împreună interpretară o melodie scoțiană, care îndemnară bărbații să solicite bunăvoința unui dans din partea domnișoarelor disponibile. Atmosfera se înveselise considerabil, cei care stăteau jos bătând din palme pe ritmurile melodiei sau tactul cu piciorul în podea.

Când muzicanții făcură o binecuvântată, lady Sarah propuse o plimbare prin grădină pentru siestă înainte de plecare. Domnișoarele își șalurile care să le apere de răcoarea nopții, domniții își încheiară redingotele elegante și deschiseră ușile duble care dădeau spre terase, coborând cu toții în grădina poleită de razele argintii ale lunii.

Blackwell o ajunse din urmă pe Claire, reușind cu greu să se descotorosească de infanțila Georgiana care se agățase de brațul lui ca iedera, și o cuprinse cu băgare de seamă de cot, atent să nu-l vadă cineva, silind-o în mod tacit să-și încetinească pasul și să rămână în urma lui Roston, a Evelinei și a lui Raven, care o monopolizase cu totul.

- Miezul nopții, la lac, îi șopti el la ureche, desprinzându-se apoi de ea și făcându-se nevăzut.

Claire binecuvântă întunericul nopții, care-i ascundea îmbujorarea vinovată a chipului. Inima îi bătea în piept aproape dureros, căci știa că el îi ceruse să se întâlnească la cabana care se afla la marginea lacului înconjurat de trestii. Anticiparea acelei întâlniri îi tăia respirația și o umplu de o delicioasă frământare și de un dor mistuitor. Genunchii i se înmuiaseră. Aveau să se revadă în mai puțin de o oră.

Musafirii se risipiră cu o întârziere care începuse s-o irite pe

Claire. După calculele ei, mai avea cam douăzeci de minute la dispoziție ca să scape de conversația cu mătușa ei, care ținea neapărat după fiecare astfel de ocazie să-și împărtășească impresiile serii, să se schimbe, să părăsească neobservată casa și să străbată jumătatea de milă care o despărțea de lac, care-i lua cam zece minute dacă o străbătea călare. Era într-o criză de timp cumplită și detesta din principiu să întârzie undeva.

Ajunse la cabană cu aproape o jumătate de oră întârziere.

Mătușa Sarah fu mai insistentă decât de obicei în comentariile și observațiile ei. Claire făcuse un suprem efort de voință ca să-i acorde atenția și răbdarea ei, lucru care nu se mai întâmplase niciodată înainte, căci de abia așteptau să rămână singure ca să dezbată puținele întruniri sociale la care participau în timpul anului și care mai alungau din plictiseala vieții obișnuite și molcome de la Willow's Lake. Acum însă ardea de nerăbdare să-și întâlnească iubitul și reuși să scape pretextând o mincinoasă durere de cap. Izbuti s-o convingă și pe Mary că se putea descurca și singură cu dezbrăcatul și cu periatul părului și-i luură aproape zece minute ca să iasă din rochie și să-și ia în schimb o fustă largă și o jachetă de călărie, ambele închise la culoare, care să o camufleze cât mai bine în întunericul nopții. De păr nici nu se sinchisi. Avea să-și scoată clamele și să și-l despletească la întoarcere. Alte zece minute îi luură ca s-o scoată pe Muriel din boxa ei și s-o înșeueze, și încă cinci ca să se strecoare pe lângă zidurile grădinii până la o distanță sigură la care o putea încăleca și porni în galop fără să le audă nimeni din casă.

Acum, în timp ce descăleca în fața cabanei din lemn, inima-i era strânsă de teamă că Blackwell, văzând că zăbovise atât de mult, să nu fi plecat între timp, imaginându-și că ea nu avea să dea curs întâlnirii clandestine. Legă frâiele iepei de trunchiul subțire al unui mestecăn și, ridicându-și fustele, sui treptele două câte două, cu

inima bătându-i în piept cu putere. Cu o clipă înainte de a atinge clanța, ușa se deschise și două mâini mari o apucară de talie, luând-o pe sus și trăgând-o în interiorul călduros al cabanei.

- Îmi pare rău că am înt...

Restul cuvântului îi fu retezat de gura lui lacomă, care o sărută cu o ferocitate care o surprinse, o înspăimântă și o excită în egală măsură. Era ceva în acea contopire de buze, limbi și dinți, o nuanță de posesiune și pretindere virulentă, care o lăsă vlăguită și amețită.

Blackwell o puse în picioare pe podeaua de lemn și, continuând s-o sărute, deși incursiunea lui se mai îmblânzise o idee, începu s-o dezbrace grăbit, scoțându-i jacheta și fusta cu mișcări dibace. Claire încerca să se adapteze ritmului lui, dar nu reușea să țină pasul. Un minut mai târziu, ea se afla goală pe pătura aspră care acoperea patul tare și îngust din cabană, cu el deasupra ei, îmbrăcat complet. Tresări când el îi sondă feminitatea cu două degete, găsimd-o pregătită. Și icni când el o pătrunse dintr-o singură mișcare, adâncă și puternică, care o împinse în sus, spre tăblia patului, lăsând-o fără suflare.

- Toată seara nu m-am gândit decât la asta, rosti el cu o voce nisipoasă, plină de furie. Ai aprins în mine o dorință cumplită, Claire, care mă înnebunește. N-am de gând să fiu blând cu tine, adăugă cu un mârâit.

Și așa a și fost. Făcu dragoste cu ea într-un mod aproape brutal, iar Claire fu nevoită să-și muște buzele ca să nu țipe la fiecare împingere a lui. Și totuși, durerea pe care iubirea lui i le provoca se împletea cu plăcerea și cu o fericire aproape perversă de a ști că ea trezise în el acea foame nebănuită. Excitația începu s-o cuprindă încet, pe măsură ce se obișnuia cu duritatea și mărimea lui, iar orgasmul care culmină acel act fu atât de intens, încât o lăsă plângând și tremurând neputincioasă, sleită cu totul. Curând își găsi și el eliberarea, gemând înăbușit, apoi căzu epuizat peste ea, strivind-o.

Multă vreme, în interiorul cabanei nu se auzi decât zgomotul respirațiilor lor trudite. Bărbatul începu treptat să-și revină în simțiri. Îi cuprinse talia cu un braț și, dintr-o mișcare lină, se răsuci pe spate, aducând-o pe fată deasupra lui.

- Iartă-mă, rosti el într-un târziu, mângâindu-i spatele îngust cu mișcări prelungi, încercând să-i ofere alinare. Te rog, iartă-mă.

Claire nu răspunse. Nici n-ar fi putut, căci era atât de stoarsă și de copleșită încât se temea că până și efortul de a-și mișca buzele ar fi reușit s-o ucidă. Nimic n-ar fi putut-o pregăti vreodată pentru acea experiență cutremurătoare. N-ar fi crezut niciodată că un om putea îndura atâta plăcere fără să se dezintegreze. Sau să înnebunească.

- Claire, te rog! Nu mai plânge, scumpa mea. Nu suport... nu-ți pot suporta lacrimile!

- Chiar și atunci când... sunt lacrimi de fericire? izbuti ea să spună. Își șterse fața de jacheta lui și făcu un suprem efort să-și înalțe capul ca să-l privească în semi-întunericul ce-i înconjura. Te iubesc, dar abia acum mi-am dat seama cât de adânc ai intrat în inima mea.

- Oh, Claire! murmură el.

Înghiți în sec, dându-și seama câtă fericire și disperare îi produceau în același timp cuvintele ei.

- Nu spune nimic, șopti ea cu o voce întretăiată. E îndeajuns câtă dragoste există în inima mea pentru amândoi. Numai ... nu mi-o respinge!

Blackwell se simți răscolită. Preț de o clipă, doar pentru o clipă, fu tentat să viseze, să-și închipuie că aveau o șansă de a rămâne împreună, să-și imagineze c-o putea păstra lângă el. Dar alungă imediat acele fantezii. Când totul avea să se termine, Claire avea să-l disprețuiască și să-l urască de moarte. Avea să-i lase destule motive ca să simtă astfel. Iar el nu avea pur și simplu cum s-o ia cu sine. Viața pe care și-o alesese nu era o viață pentru o

femeie ca ea. În plus, indiferent cum ar fi luat-o, niciunul dintre ei nu fusese cu adevărat hărăzit celuilalt. Pentru că dacă ar fi fost așa, amândoi s-ar fi întâlnit în niște împrejurări favorabile, menite să le unească destinele. Așa că avea să-i refuze iubirea, dar nu acum. În acea clipă, îi dorea dragostea cu aceeași disperare cu cea a unui om însetat, rătăcit în deșertul nesfârșit al Africii, care tânjea după gustul apei. Avusese parte de atât de puțină iubire și atât de multă singurătate în toată viața lui! Timp de doisprezece ani, în inima lui nu fusese loc decât pentru ură, furie și amintirile vii ale suferințelor și umilințelor îndurate. Niciodată în tot acest timp nu-și găsisese tihna, pentru că niciodată nu putuse uita trecutul, cu toate greșelile, ororile și deșertăciunea lui. Asta până când n-o întâlnise pe ea. Claire adusese în viața lui o rază de lumină care îi oferise o neașteptată alinare și, într-un anume fel, îi purificase spiritul de demonii care-l bântuiseră până atunci. În brațele ei găsisese pacea și eliberarea după care tânjise în subconștient atâta amar de vreme. Dar, ca o ironie a sorții, acea făptură minunată și dulce era fiica celui pe care-i ura de moarte. În venele ei curgea sângele viciat al celui care-i distrusese viața. Și acest lucru nu-l putea uita. Motiv pentru care se și purtase atât de nemernic cu ea mai devreme.

Toată seara cât o privise, fusese torturat de o dorință dureroasă și chinuitoare și fusese ridicol de furios pe toți idioții ăia care se zbăteau să-i intre-n grații, prezența lor în jurul ei iritându-l la un nivel absurd. Faptul că ea stârnea în el acea foame necruțătoare îl făcuse să se comporte ca un ticălos. Nu putea să-și ierte această slăbiciune de a o dori atât de... irațional! Simțise nevoia s-o pedepsească pentru farmecul pe care-l țesuse în jurul lui, întunecându-i mințile. Noaptea care trecuse nu putuse închide un ochi. Stătuse treaz în întuneric, adulmecând cearșafurile care încă mai păstrau mirosul ei, înconjurat de amintirile și senzațiile tulburătoare ale uniunii lor. Încercase să se împotrivescă acelor amintiri, dar nu izbutise, căci i se strecurau din nou în minte,

chinuindu-l. Ațipise abia la crăpatul dimineții și o visase din nou. Exact la fel. Și se trezise lac de apă, cu sufletul greu.

Claire se mișcă în brațele lui, frecându-și fața de pieptul lui, și el reveni cu picioarele pe pământ. Hotărârea pe care o luase în ajun de a părăsi Cornwall-ul, de a o părăsi pe ea, se clătina primejdios. În adâncul inimii, știa că n-avea s-o poată uita vreodată. Își dădu seama că despărțirea lor n-avea să fie deloc ușoară pentru niciunul dintre ei. Claire i se strecurase în suflet, legându-l de ea cu fire groase, nevăzute, iar Blackwell refuză să dea un nume acelor sentimente tulburi și amestecate pe care le nutrea pentru ea. Trebuia să plece, cât mai curând.

Când făcură dragoste a doua oară, avu grijă să fie cât mai stăpânit și mai blând cu ea, șoptindu-i cuvinte gingașe și adorându-i trupul cu rafinement și răbdare, așa cum învățase în urmă cu mulți ani, în universul exotic al lumii arabe. Dorea să-i dăruiască o plăcere infinită, de care să-și amintească toată viața, știind că avea să o părăsească peste câteva ore. Deja se hotărâse să plece înainte ca soarele să-și piardă prea mult din strălucirea blândă a răsăritului.

La prima strălucire palidă a zorilor, Blackwell o trezi cu părere de rău. O lăsase să doarmă foarte puțin și, văzând-o atât de buimacă de somn, fu încercat de un sentiment adânc de duiosie.

Claire se ridică, clătinându-se pe picioare beată de oboseală, și începu să se îmbrace cu mișcări încete și nesigure.

La vederea vânătăilor negre de pe coapsele ei lui Blackwell i se strânsură măruntaiele. Știa când i le provocase și i se făcu silă de sine însuși. Se dezlănțuise asupra ei ca un sălbatic, și dacă n-ar fi fost la mijloc și consimțământul ei tacit, atunci actul în sine ar fi putut trece drept un viol în toată puterea cuvântului.

Uitând de orice precauție, se dădu jos din pat și se lăsă în genunchi pentru a i le săruta, sperând să-și găsească astfel iertarea, când strigătul ei înăbușit îl făcu să încremenească. Se înalță încet în

capul oaselor și o privi drept în ochi, știind ce avea să găsească în ei.

Oroarea era într-adevăr acolo. Dar lipsea sila pe care o încercau toți cei care-i priveau spatele. Claire era albă ca hârtia și tremura violent, de parcă ar fi stat un ceas în frig. Ochii ei dilatați de șoc se umplură brusc de lacrimi.

- Cine ți-a făcut asta!?

Vocea ei sună răgușită și plină de jale. Blackwell o privi lung, cu o expresie distantă, care ar fi trebuit s-o facă să bată în retragere. Dădu să-și ia cămașa și s-o îmbrace, dar Claire făcu un pas spre el și i-o smulse din mână.

- Nu! N-ai să te acoperi, la naiba!

Înainte ca el să facă vreun gest ca să-și recupereze veșmântul, Claire se mișcă cu o repeziciune surprinzătoare, ocolindu-l, și-l prinse de umeri, ca să-i poată privi spatele în voie.

Blackwell înjură murdar printre dinți și-și smuci umerii, răsucindu-se pe călcâie cu fața spre ea, simțind cum furia începe să-i cuprindă mintea. Avusese atâta grijă să n-o lase să-i vadă spatele mutilat, acea parte din el care-i amintea mereu de cei cinci ani cumpliți în care fusese un om înfrânt și lipsit de orice speranță!

Claire își duse mâna la gură, simțind cum stomacul i se revoltă sub un val îngrozitor de greață. Se forță să înghită în sec și trase adânc aer în piept. Spatele lui arăta oribil, brăzdat de cicatrice adânci și vineții, cu marginile zdrențuite.

În clipa în care le văzuse, știuse cu o certitudine înfiorătoare ce anume i le provocase. I se tăiară genunchii și, orbește, căută pe dibuite ceva de care să se apuce. Dădu se marginea patului, dar nu putu să facă nici măcar un singur pas. Pur și simplu se lăsă moale pe podea, simțindu-se la un fir de păr distanță de leșin.

Preț de câteva secunde, niciunul nu se mișcă și nici nu scoase vreun sunet. Claire, mult prea șocată ca să gândească, el – mult prea mânios pentru a face un gest fără a avea certitudinea că n-o să

urle la ea sau c-o să înceapă să distrugă totul în jur.

Abia acum înțelegea Claire de ce el n-o lăsa niciodată să-l îmbrățișeze când era dezbrăcat. Ar fi simțit sub degete acele răni săpate adânc în carnea lui și-i era cât se poate de clar că el nu dorise s-o lase să i le vadă sau s-o lase măcar să știe că le avea.

Lăsându-și mâna să cadă, făcu un efort să se ridice în genunchi și mai departe în capul oaselor.

- Întoarce-te, îi ceru ea cu o voce sufocată.

- Nu.

Privirea ei se adumbri.

- Întoarce-te, repetă ea, refuzând să se dea bătută.

- De ce? făcu el cu o ironie mușcătoare. Mai ai puțin și-ți verși și mâțele din tine!

Vorbele lui o durură la fel de mult ca rănilile pe care le văzuse pe trupul lui.

- Dacă o să mi le vărs, fii sigur că nu de silă, ci din cauza neputinței mele de a ajunge la cel care ți-a făcut asta, ca să-i rup oasele mâinilor unul câte unul și apoi să-i scot din piept inima aia neagră!... Întoarce-te, la naiba, și nu mă fă să mai repet încă odată!

Vehemenței din vocea ei îl surprinse într-atât încât se pomeni conformându-se.

Și de ce naiba să n-o lase să-i vadă urmele umilințelor atroce îndurate în trecut!? își zise în sinea lui cu maliție. Cu ocazia asta avea să înțeleagă cât de nepotrivite îi erau sentimentele ei pentru el. Fapt care avea să le facă despărțirea mai ușoară.

Claire făcu un pas spre el și-i atinse cu vârful degetelor rana care-l duruse cel mai rău dintre toate la vremea când o căpătase. Apoi Blackwell îi simți buzele lunecându-i cu blândețe pe spate de-a lungul ei și fu rândul lui să i se înmoaie genunchii. Nu-și putu explica mult timp după aceea de ce stătuse așa, nemișcat, cu pumnii încleștați și ochii strânși cu putere, incapabil să se împotrivească sărutărilor cu care ea îi presărase fiecare urmă în parte. Cert fusese

că se simțise pierdut și slăbit, cu sufletul tremurându-i sub atingerea ei ușoare, mângâietoare. Apoi Claire îl luase în brațe și plânsese mult timp, cu fața lipită de el, profund îndurerată.

Iar hotărârea lui de a pleca se risipi ca fumul în bătaia vântului.

CAPITOLUL 10

Următoarele cinci săptămâni se întâlneau aproape în fiecare noapte în cabana de lângă lac. Era ca într-un vis, dar cu cât petrecea mai mult timp în brațele ei, cu atât simțea mai limpede cum furtunile care-i biciuiseră sufletul atâția ani începuseră să se domolească, scăzând treptat în intensitate. De ceva timp, nici coșmarurile care nu-l slăbeau niciodată mai mult de două seri la rând, făcându-l să se trezească în puterea nopții confuz și asudat, neștiind unde se află, nu-i mai dăduseră târcoale. Pentru prima dată în doisprezece ani, reușea să doarmă liniștit ore-ntregi. Iubirea gingașă, nepretențioasă și simplă pe care Claire i-o oferea cu atâta generozitate era ca un balsam pentru sufletul lui istovit. Tânăra femeie îi dăruia însă mai mult decât tandrețe și dragoste. Îi dăruia tihnă.

Singurul lucru care-i întuneca bucuria clipelor petrecute în brațele ei era faptul că știa că totul avea să se sfârșească în curând. Într-un colț al minții era conștient tot timpul că pe măsură ce zilele se scurgeau, se apropiau tot mai mult de momentul în care avea să o părăsească, lovindu-i mândria, distrugându-i viața și zdrobindu-i inima.

Claire îi dăruise iubire, prietenie și sinceritate, respectându-i intimitatea și refuzul de a vorbi despre trecutul său. El nu-i oferise în schimb decât minciuni, înșelăciune și sfârșise prin a o corupe. Sentimentul de culpă și-l înăbușea repetându-și în permanență faptul că o avertizase asupra consecințelor unei relații cu el, ba chiar îi oferise libertatea de a alege să plece. Dar Claire alesese

drumul care ducea spre propria pierzanie, iar el știa că n-ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru asta.

Curând, Simon se înzdrăveni și părăsi Willow's Lake împreună cu copiii, iar Claire, lipsită brusc de ocupație, fu chemată din nou la Forest Hill pentru a orândui biblioteca lăsată de izbeliște. Era o scuză bună ca s-o vadă și-n timpul zilei, deși amândoi erau atenți să nu dea nimănui nimic de bănuț. Totuși, când împrejurările le permiteau intimitatea, nu ezitau s-o prețuiască.

Luna august începu canicular. Zăpușeala se instalase ca o matroană plictisită, pârjolind recoltele cu răsuflarea ei fierbinte. Pământul, lipsit de apă, începuse să se crape. Iarba era uscată și aspră, fărâmițându-se sub picioarele drumeților. Niciunul dintre cei bătrâni nu-și amintea să mai fi prins o asemenea vreme prădalnică și nemiloasă ca aceea. Aerul era neclintit sub apăsarea toridă a soarelui iar pădurea era singurul lor care mai oferea răcoare și chiar și aceea destul de anemică.

La Willow's, lacul începu să-și retragă apele, dezgolind malurile acoperite de un lut fin și gălbui. Sătenii cerură permisiunea de a lua din el, spunând că era bun la tot felul de leacuri. Grâul se copsese mai repede și trebuia secerat, înainte să se usuce complet și să-și scuture aurul. Claire se văzu nevoită să-și petreacă cea mai mare parte a zilei cărând apă și limonadă lucrătorilor asudați, îndurând canicula cot la cot cu ei. În fiecare seară se rugau împreună ca marea să-și trimită norii grei de apă asupra ținutului și să spele uscăciunea necruțătoare, căci pe lângă oameni și recolte, la fel de mult sufereau și animalele.

Spre sfârșitul lunii, aerul începu să se miște sub adierea unui vânticel leneș, care începu să se întetească, trăgând după el o pătură compactă și întunecată de nori. Mirosul ploii se simțea în aerul încărcat de electricitate. Natura se dezlănțui după aproape o zi și jumătate cu o violență care doborî copacii și culcă la pământ recoltele neculese. Rafalele de ploaie biciuiseră pământul sec

fără întrerupere timp de aproape două săptămâni, îmbibându-l cu apă până la refuz.

Cel mai tare pe Claire o necăjea faptul că vremea nedomolită de afară îi zădărnicea întâlnirile ilicite de la miezul nopții. În anumite zile plouase cu găleata ore-ntregi, silind-o să rămână acasă și să-și rumege frustrarea de a nu putea ajunge la Forest Hill. Și totuși, nu treceau trei zile la rând fără să-l vadă, căci Blackwell își făcea apariția la Willow's aducând întotdeauna mici atenții pentru doamne: flori proaspăt culese, cărți pentru ea, prăjituri sau tarte cu fructe de sezon coapte de doamna Randy, bucătăreasa de la Forest Hill. Mătușa Sarah părea cea mai încântată de aceste vizite și devenise de o discreție care pe Claire începuse s-o amuze și s-o agaseze deopotrivă, căci strategia ei de a-i apropia unul de celălalt, retrăgându-se pentru a le oferi clipe de intimitate, devenise mai mult decât transparentă. Dacă între ea și Blackwell n-ar fi existat deja acea aventură tainică și pasională, Claire știa că s-ar fi simțit îngrozitor de prost în fața lui, căci retragerile mătușii ei nu erau nici pe departe atât de subtile pe cât credea aceasta.

- Știe? o întrebase Blackwell într-o zi, studiind-o cu o expresie indescifrabilă în ochi.

- Nu, zise Claire, roșind irezistibil în lumina slabă a după-amiezii. Adică, nădăjduiesc să nu fi aflat nimic, șopti ea cu ochii plecați. Doar că... ei bine, își ridică privirea cu un oftat, gesticulând fără chef, ea-și imaginează că noi... am fi foarte nimeriți unul pentru celălalt.

- Și tu? vru el să știe, îngustându-și privirea bănuitor.

Privirea ei fu directă și limpede.

- Eu nu-mi fac iluzii deșarte în ceea ce te privește, milord, rosti ea cu o franchețe brutală. Nu neg faptul că mi-aș fi dorit ca anumite aspecte ale legăturii noastre să fi fost altele, dar am înțeles din capul locului la ce așteptări mi se îngăduie să aspir. Așa că nu ai niciun motiv de îngrijorare din partea mea.

La jumătate lui septembrie, ploaia încetă ca prin farmec iar norii se împrăștiaseră la fel de iute pe cât se aciuiseră pe cer.

Claire se simți dintr-odată ușoară ca un fulg, eliberată de tensiunea acumulată în cele aproape trei săptămâni de sechestrare forțată între pereții de la Willow's. Tânjea cu o intensitate dureroasă după îmbrățișările acelu bărbat misterios și de o senzualitate întunecată, care-i oprea respirația și tremura de nerăbdare, știind că în curând avea să-l întâlnească în intimitatea cabanei de la marginea lacului înconjurat de trestii bătrâne, cu trunchiuri noduroase.

În acea noapte Blackwell ajunse mai devreme ca de obicei la locul de întâlnire și începu s-o aștepte, cuprins de o dorință mistuitoare, tânjind s-o simtă în brațele lui și să se piardă în dulceața trupului ei. Cele aproape trei săptămâni ploioase și lipsite de tandrețea și gingășia îmbrățișărilor ei îl umpluseră de o tensiune și de o frustrare sexuală chinuitoare, care-l făceau să blesteme cu năduf în sinea lui. Nu și-ar fi putut imagina c-avea să-i fie atât de dor de ea, cu atât mai mult cu cât în tot acest timp se văzuseră totuși de câteva ori. Sau poate că tocmai acel lucru îl făcuse să jinduiască după ea, faptul că o văzuse și n-o putuse avea. Însă această nouă slăbiciune pentru Claire Seymoure ajunsese să-l irite la un nivel la care clopoței de alarmă începură să sune insistent.

Aprinzându-și o țigară, Blackwell își îngădui pentru prima dată în ultimele două luni să analizeze serios natura relației lor amoroase. Iar concluziile la care ajunse nu-i plăcură deloc. Cel mai îngrijorător lucru era faptul că de ceva timp uitase scopul real pentru care venise în Cornwall. Claire îl făcuse să uite de asta, or acest fapt era de neiertat.

El *nu avea voie să uite* trecutul, să uite cine era el, cine era ea și faptul că-i datora atât Mirandei cât și lui satisfacția supremei răzbunări! Ura nesfârșită și dorința aprigă de a ajunge să apuce ziua

în care avea să-l zdrobească pe Fitzgerald Seymoure îi hrăniseră dorința de a supraviețui încercărilor cu orice preț, de a îndura toate acele orori pe care le trăise în casa lui Jafar Khalim. Își amintea și acum, după atâta timp, cu o claritate înspăimântătoare, clipa în care aflase că Seymoure și Khalim făceau afaceri împreună cu mai bine de zece ani înaintea sosirii lui acolo, iar Seymoure dăduse dispoziții clare algerianului despre cum dorea să fie tratat „darul” său. Și din acel moment, cuprins de o ură și o revoltă fără margini, Blackwell își jurase că avea să rabde orice ca să-și distrugă dușmanii. Și o făcuse. Îndurase, strângând din dinți, foamea, munca istovitoare, suferințele pe care biciul le săpase adânc în carnea și sufletul lui, umilințele și degradarea la care Khalim îl supusese pentru a-i frânge spiritul și a-i strivi mândria. La început încercase să fugă și reușise de patru ori, dar de fiecare dată fusese adus înapoi și stâlcit în bătaie. Cu timpul, învățase o lecție foarte importantă: niciodată nu avea să izbutească să-și atingă țelul, dacă se răzvrătea și dădea semne că demnitatea îi rămăsese încă neștirbită, că spiritul lui continua să rămână drept și neînving. Așa că-și plecase capul și se silise să fie supus și umil stăpânului său. Timp de aproape cinci ani izbutise să-și înghită ura, furia și umilința care-l ardeau pe dinăuntru. Cinci ani istovitori, în care-și căluse trupul și-și fortificase mintea, educându-și voința și încercând să nu se gândească la îngrozitorul fapt că poate niciodată n-avea să mai poată scăpa din ghearele necruțătoare și lacome ale lui Khalim.

Șansa aceea nesperată i se ivise într-o după-amiază fierbinte de iulie, când îl însoțise pe Khalim și pe cei patru zdrahoni care făceau parte din garda lui de corp spre piața de sclavi și nimeriseră cu toții drept în mijlocul unei încăierări stradale. Blackwell nu-și amintea nici acum cu exactitate cum ajunsese acel hanger în mâna lui în învălmășeala creată în jur, însă își amintea cu o claritate morbidă plăcerea aproape voluptoasă pe care i-o dăduse senzația

produsă de tăișul lamei curbate alunecând adânc prin carnea grumazului algerianului. Își amintea și acum privirea uimită a acestuia când pricepuse ce i se întâmplase, că pierise de mâna lui.

Blackwell nu zăbovise decât o clipă, rânjindu-i biruitor omului care-i făcuse viața un iad, și dispăruse în mulțimea înfierbântată înainte ca trupul lui Khalim să atingă caldarâmul.

Urmând rute ocolitoare, ajunsese în port și studiasc încordat vasele ancorate la țărm, știind că trebuia să se miște repede ca să izbutească să scape. Reușise destul de lesne să se strecoare la bordul unei corăbii pline cu marfă, pitindu-se după baloturile grele de mătase și cașmir, cu inima bătându-i năvalnic în piept, neîndrăznind să sperie că totul se terminase pentru el. Pentru prima dată în cinci ani, norocul păruse să-i zâmbească cu adevărat, căci vasul ridicase ancora în mai puțin de două ceasuri, lăsând în urmă Africa și îndreptându-se spre Marsilia. Abia atunci Blackwell își permisesese să se relaxeze cu adevărat.

Primele două zile și le petrecuse în cala vasului, senzația de foame fiindu-i biruită de gândul că în curând avea să fie un om liber, că fiecare oră care se scurgea îl ducea tot mai departe de Algeria. Ațipea pe bucăți și se trezea speriat și buimăcit în întunericul dens al magaziei, asudat și tremurând, având nevoie de câteva secunde să se liniștească și să-și dea seama unde se află.

În zorii celei de-a treia zile, vasul fusese atacat de pirați, ghiulele pornite din tunurile acestora mușcând din lemnul corăbiei cu lăcomie. Speranța lui se nărui și lacrimi amare începură să-i brăzdeze obraji, în timp ce stătea ghemuit, cu genunchii strânși la piept. Avea să se întoarcă în Africa, fără-ndoială, și să fie vândut ca sclav, căci nu putea să uite că și prima dată corabia care-l purtase spre Algeria fusese condusă tot de pirați și mercenari. Apoi, dintr-odată, îl cuprinsc o revoltă și o ură nemaipomenite. Nu avea să lase să i se întâmple din nou una ca asta! Mai bine să moară decât să ajungă din nou la mila cine știe cărui dement

psihopat și sadic!...

Cuprins de o furie sălbatică, Blackwell năvălise pe puntea corăbiei, aterizând în mijlocul unei mâini de oameni speriați, care-l priviră îngroziți și uluiți peste măsură de apariția neașteptată și, mai ales, de înfățișarea lui cumplită. Dar cum orice ajutor era binevenit, nimeni nu stătu să-i ceară socoteală. Așa că luptase cot la cot cu ei pentru a salva corabia, organizându-i, dar efortul lui, al tuturor, fusese în zadar. Pirații de pe *Black Moon* erau mult mai bine înarmați decât ei, vasul lor mai puternic și mai iute. În clipa în care fusese prins, legat în lanțuri și îmbrâncit în măruntaiele vasului pirat, Blackwell își pierduse orice speranță. Pentru prima dată în viața lui, se simțise înfrânt cu adevărat...

Jarul țigării îi arse degetele și Blackwell tresări, revenind cu gândurile în prezent.

Înjurând, aruncă restul țigării într-o băltoacă și-și scoase ceasul. Claire întârzia mai mult decât de obicei, iar Blackwell își impuse răbdarea, știind că fata făcea tot posibilul să ajungă la timp.

Dar după trei sferturi de oră, inima începu să i se strângă sub un sentiment de teamă și neliniște, căci își aminti că auzise de la doamna Randy, încă de când se porniseră căldurile acelea înfiorătoare, că oamenii se plâneau de faptul că prin partea locului se pripășise o bandă de nelegiuiți, care furau de prin case și atacau drumeții la lăsarea întunericului, tâlhărindu-i fără milă.

Imaginația lui se dovedi a fi îngrozitor de harnică și de prolifică, proiectându-i în spatele ochilor tot felul de scene de coșmar, în care Claire căzuse în mâinile murdare ale acelor netrebnici, și-și jură că a doua zi avea să plece la Londra și să angajeze câțiva polițiști de pe Bow Street care să curețe ținutul de acele gunoaie. Fu tentat chiar să plece spre Willow's și să-i iasă în întâmpinare, dar nu avea certitudinea că într-adevăr avea s-o întâlnească, deoarece existau două scurtături înspre cabană, una

care tăia pădurea de-a dreptul și alta care ocolea lacul, și nu știa pe care dintre ele avea s-o aleagă Claire. Pe lângă asta, dacă avea să pornească drumul greșit iar Claire ajungea imediat după ce el pleca în căutarea ei, atunci s-ar fi putut să creadă că venise degeaba și să se întoarcă acasă. Așa că rămăsese pe loc, chinuit de neputință, griji și frustrări, străbătând cu pași repezi poteca din fața cabanei, de atâtea ori că se mira cum de nu săpase acolo vreun șanț, oprindu-se la intervale scurte de timp pentru a-și ciuli urechile, rugându-se să audă sunetul binecuvântat al unui ropot de copite.

Când, în sfârșit, după aproape două ore de așteptare înfrigurată, ajunse până la el zgomotul făcut de galopul lui Muriel, aproape i se tăiară genunchii de ușurare. Claire apăru din desișul pădurii în capul potecii, luminată de razele lunii, teafără și cât se poate de nevătămată, iar pe Blackwell îl cuprinseseră dintr-odată toți dracii.

- De ce naiba ai întârziat atât?! se răsti el, simțind nevoia s-o zgâlțâie pentru că-l silise să treacă prin toate acele frământări fără rost.

- Îmi pare rău, rosti Claire, descălecând. Am... n-am putut să plec mai devreme.

Blackwell îi aruncă o privire cruntă, nedomolit de explicația ei și, smucindu-i frâiele din mâini, o legă pe Muriel de bârna șubredă care mărginea scările cabanei. Claire îl privi încordată, neștiind ce să facă. Din ziua în care i se dăruise întâia oară, era pentru a doua oară când ridica vocea la ea. În plus, întârziase pentru că nu avusese de ales. Amintindu-și motivul pentru care îi pusese răbdarea la încercare, fetei îi veni să se facă ghem de durere și să moară acolo, în mijlocul drumului. Trăgând încet aer în piept, pași spre el, atingându-i șovăitoare brațul încordat.

- Iartă-mă, îi ceru ea, înghițindu-și lacrimile.

Blackwell se încruntă, auzindu-i tremurul vocii, și se răsuci cu fața spre ea. În lumina slabă a lunii îi văzu paloarea nefirească, ochii febrili și genele ude. Plânsese, își dădu el seama, simțind cum

i se strânge stomacul.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, uitându-și complet supărarea.

- Eu... doar ține-mă în brațe, îi ceru fata într-o șoaptă imploratoare.

Blackwell simți imediat că ceva nu e-n regulă. Păși spre ea și o cuprinse în brațe, ținând-o strâns. Claire părea tulburată și speriată, și el simți cum îngrijorarea i se transformă într-o furie scăzută, tăioasă și posesivă. Cineva îi făcuse ceva, o rănise într-un fel sau altul, iar el avea să-l jupoaie de viu pentru asta.

- Ai pățit ceva? o întrebă el calm, încercând să nu se ambaleză aiurea, fără motiv.

- Nu, răspuse Claire într-un târziu, cu obrazul lipit de pieptul lui, strângând în brațe cu un soi de disperare.

- Claire!

- Îți spun mai târziu, șopti ea cu o voce sufocată. Doar... mi-ai lipsit îngrozitor de mult.

Blackwell se retrase și-i cuprinse bărbia între două degete, ridicându-i fața spre el.

- Claire, spune-mi acum ce s-a întâmplat, îi ceru el pe un ton suspect de calm.

Preț de o clipă, chipul ei se întunecă și mai mult, în ochi ivindu-i-se lacrimi mari, iar Claire se retrase, ștergându-și-le furioasă și căznindu-se să-i zâmbească.

- Nu pot să-ți spun acum și, oricum, nu este ceva ce să nu poată suferi amânare, îi răspuse ea răgușit. Îl luă de mână și-l privi sfioasă. Vino! șopti ea îmbietor, trăgându-l spre treptele care duceau în cabană.

Blackwell o urmă, încercând să nu se gândească la ce anume avea Claire să-i spună. Nu putea fi vorba de un copil, căci avusese întotdeauna grijă să-și verse sămânța în afara trupului ei. Bolnavă nu era, căci altfel n-ar fi putut să vină până aici. Doar dacă nu cumva...

În clipa următoare șirul gândurilor i se curmă și simți în vintre o fierbințeală puternică, când o văzu pășind spre el goală, grațioasă și suplă, din rochia subțire de mătase ce-i alunecase ca o apă în jurul gleznelor. Deși în cabană era întuneric, Blackwell îi zări albeața pielii și contururile fine ale trupului armonios. Perioada de abțință își spuse cuvântul. O luă în brațe, așezând-o cu grijă pe patul îngust, și-și scoase cămașa, cizmele și pantalonii, lăsându-le să cadă pe podea. Apoi se întinse asupra ei și gemu când Claire își încolăci picioarele în jurul taliei lui și brațele în jurul gâtului încordat, trăgându-l spre ea cu o nerăbdare plină de emoție. Orice gând coerent pieri din mintea lui și bărbatul se lăsă învăluit în moliciunea binecuvântată a făpturii ei, ce-i oferea atâta alinare și iubire.

Făcură dragoste cu o pasiune nestăvilită, plăcerea fiind atât de intensă, climaxul zguduitor sosind atât de neașteptat, încât picioarele ei se încheștară cu putere în jurul lui, iar Blackwell se trezi prea târziu pentru a se mai retrage la timp. Gemu adânc, neputincios, gustând pentru prima dată plăcerea imensă, copleșitoare, de a merge până la capăt, eliberându-și esența masculinității și vitalității sale în trupul ei.

Mult timp, niciunul dintre ei nu fu în stare să se miște. Sunetul respirațiilor lor poticnite era singurul lucru care tulbura liniștea din interiorul cabanei.

Claire închise ochii istovită și lacrimile fierbinți îi alunecară spre tâmpile, pierzându-i-se în păr. Ar fi dat orice, oricât, ca să timpul să înghețe și ei doi să rămână astfel uniți!...

Înghițindu-și hohotul de plâns care-i rănea gâtul, se forță să rostească cuvintele fatale, care aveau să-l despartă de el pentru totdeauna:

- S-a terminat.

- Ce? făcu Blackwell nedumerit, înălțându-și capul pentru a o privi.

Claire își umezi buzele și înghiți cu dificultate în sec.

- De acum încolo n-o să ne mai putem întâlni.

Blackwell rămase nemișcat câteva clipe, apoi o întrebă pe un ton îngrozitor de calm:

- De ce?

- Pentru că papa s-a întors astăzi acasă.

Blackwell încremeni. Vestea, deși o așteptase, îl luă surprinse totuși atât de tare, încât pur și simplu îi luă graiul.

Alunecând într-o parte, Blackwell se ridică în picioare, își culese pantalonii de pe jos și-i trase pe el cu mișcări iuți și sigure. Gesturile îi erau mecanice și pe când își trăgea cizmele în picioare, realizează cât de stupid se comporta. Aproape că fusese cât pe ce să se răsucească spre ea și s-o întrebe dacă era sigură de faptul că Seymoure se întorsese acasă.

Se duse și deschise larg ușa cabanei și rămase așa câteva clipe, cu spatele la Claire și privirile ațintite în noapte, asaltat de o mulțime de sentimente contradictorii, încercând să-și pună gândurile în ordine.

Fitzgerald Seymoure se întorsese în sfârșit acasă. Bărbatul pe care-l ura de moarte și pe care-l vâna de mai bine de trei ani, ruinându-l încet și cu răbdare, ajunsese acolo unde dorise să-l aducă: în mijlocul unei capcane plănuită cu grijă, din care nu mai avea scăpare. Chiar și așa, știind ce-i rezervase acelui ticălos avar, tot nu era convins că avea să stoarcă destulă satisfacție astfel încât, la sfârșit, să se simtă pe deplin răzbunat. Niciodată, indiferent la câte cazne l-ar fi supus pe Seymoure și indiferent pentru cât timp, Blackwell știa că n-avea să-și potolească setea de răzbunare și nici să-i fie compensate în vreun fel suferințele pe care le îndurase în ograda lui Khalim.

Cândva, cochetase cu ideea de a-l răpi pur și simplu și de a-l tortura până la limita nebuniei, dar păstrându-l totuși în viață. Însă Seymoure avea o constituție care avea să-l lase baltă destul de

repede, și atunci s-ar fi dus naibii toată distracția lui!...

Nu, răzbunarea sa trebuia să fie dureroasă, necruțătoare și precisă ca bisturiul unui chirurg. Eleganță și rafinată. Motiv pentru care și întârziase atât de mult în aplicarea ei, preferând să-și urmărească prada cu răbdarea unui păianjen, observându-i toate slăbiciunile, înainte de a da lovitura de grație.

Bucuria morbidă de a fi ajuns atât de aproape de scopul vieții sale se împletea bizar cu o durere adâncă, supărătoare, căreia refuză să-i dea vreo importanță. Fusese conștient tot timpul că avea s-o rănească și să-i distrugă viața și inocența. Claire era o victimă colaterală, așa cum fusese și Miranda...

Fără regrete! își porunci el, întorcându-se cu fața spre Claire, care se ridicase în șezut și-și cuprinsese picioarele în brațe, privindu-l... nu-i vedea expresia feței în întuneric, dar bănuia că ceea ce simțea ea era nedumerire, durere și teamă. Trebuia să renunțe să... Dar de ce naiba să renunțe când avea să-i facă atâta plăcere s-o seducă chiar sub nasul lui taică-său?!... se răzgândi el brusc, simțind o satisfacție diabolică la gândul acesta.

Veni spre ea și se așeză pe marginea patului, sugrumându-și fără milă glasul firav al conștiinței, care-l îndemna să pună punct relației dintre ei, aici și acum.

- Tatăl tău te supraveghează atât de strict? o întrebă el liniștit.

- Nu... chiar, șovăi Claire.

- Atunci de ce nu vrei să ne mai vedem?

Claire închise ochii, simțind cum durerea aceea crește, sfâșiindu-i inima. Deschise ochii și-l privi lung, deznădăjduită.

- Pentru că peste trei zile plecăm la Londra ca să... ca să-mi cunosc viitorul soț.

Se pregătise să audă din gura ei orice scuză, pretext sau argument, hotărât să i le nimicească pe toate, dar nu se așteptase la un asemenea răspuns. Blackwell se holbă la ea, simțind cum îl năpădește o furie fără margini, de data aceasta îndreptată exclusiv

asupra ei.

- De ce nu mi-ai spus că ești logodită? o întrebă el pe un ton periculos de calm.

- Contează pentru tine lucrul acesta? Are vreo importanță? replică ea moale în schimb.

Lui Blackwell i se făcu negru pe dinaintea ochilor. Numai și simplul gând că un alt bărbat ar fi putut s-o atingă așa cum o atinsese el, iar Claire i s-ar fi putut dărui aceluia așa cum i se dăruise lui, îi provoca o mânie de nedescris.

- Nu, nu contează și nici nu are vreo importanță pentru mine, minți el, stăpânindu-și impulsul de a o strânge de gât.

Ar fi preferat s-oucidă decât s-o lase altui bărbat și gândul acesta arzător și nefiresc îl îngrozi de-a binelea. Se simțea înșelat, deși nici asta n-avea nicio logică. Claire nu-i aparținea cu adevărat și n-avea să fie a lui niciodată. Atunci, ce mama naibii avea?!...

Câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, liniștea fiind tulburată doar de orăcăitul monoton al broaștelor de pe malul lacului.

Claire se simțea rănită de indiferența lui și făcea eforturi supreme să nu plângă. Crezuse, nădăjduse că el avea să se răzgândească, să-și dea seama că o iubește, măcar puțin, și să încerce să o salveze din calea unei asemenea sorți. Oh, cât de amar se înșelase!... Cât de proastă și de inconștientă fusese când își dăruise inima acestui bărbat egoist, cu sufletul de piatră, pe care abia acum își dădu seama cât de puțin îl cunoștea!

Distrusă, Claire se dădu jos din pat și începu să se îmbrace, simțindu-și sufletul mort. Când termină de închis și ultimul nasture se întoarse spre el și-l privi lung. Nu se mișcase, dar Claire îi simți privirea ațintită asupra ei. Îi simțea disprețul, furia și animozitatea și inima ei se strânse sub durerea neomenescă a pierderii și a nedreptății.

- Adio.

Acel singur cuvânt, pe care sperase să nu-l pronunțe niciodată în fața lui, ieși tânguitor, făcând-o pe Claire să-și muște buzele rușinată și umilită. Pivotă pe călcâie și coborî treptele grăbită, aproape alergând.

Câteva clipe mai târziu, Blackwell auzi troytul de copite îndepărtându-se în noapte.

Multă vreme rămase așa, înconjurat de întunericul și sunetele nopții, simțindu-se furios, plin de ură, trădat, singur și... nefericit.

CAPITOLUL 11

Fitzgerald Seymoure stătea aplecat peste registrul contabil de la Willow's Lake, parcurgând cu grijă coloanele cu încasări și plăți, refăcând toate calculele pe o foaie separată. Una peste alta, fata lui avea un talent surprinzător în administrarea unui domeniu atât de întins. Trăgând linie la cele două coloane, Seymoure constată uimit că obținuse un profit aproape dublu față de cel din anii precedenți. Fapt care-l făcu să se întrebe dacă nu cumva cretinul acela de Dobson îl furase pe față.

Nu-i convenise deloc faptul că Dobson fusese concediat în lipsa lui. Îl enervase mai ales motivul pentru care fusese dat afară. Acum însă, privind cifrele din fața lui, se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i mulțumească lui Claire pentru asta. Suma câștigată din recolte era bunicică, dar nu suficientă pentru a-i acoperi datoriile. Nici încărcătura de pe Angel nu fusese suficientă pentru a-i acoperi găurile. Numai gândindu-se la asta, contele se simți străbătut de un val de furie neputincioasă și amară. Toți cei care-i făcuseră comenzi pentru marfa pe care o adusesse din Maroc și Egipt își retrăseseră ofertele, pe motiv că achiziționaseră produsele la un preț mult mai convenabil și o calitate net superioară mărfurilor sale. Alții îi făcuseră niște oferte atât de jalnice, încât și acum se mira cum de nu-și pierduse cumpătul în fața lor. Dacă n-ar

fi fost atât de presat de timp, și-ar fi îngăduit să mai aștepte o perioadă până când bursa-și mai revenea, dar Russel îl încolțise, amenințând că-l dă în judecată dacă nu-și onorează datoria față de el, așa că fusese nevoit să vândă. La un preț de nimic. Nici măcar nu-și acoperise costurile călătoriei. Se găsea în situația dezagățată de a trebui să împrumute alți bani pentru a face un nou transport, iar problema îngrijorătoare era că împrumutase atâția bani în ultimii ani și făcuse atâtea afaceri neinspirate, încât se temea că n-avea să mai găsească niciun creditor dispus să investească.

Ultima lui speranță era Huntly. Seymoure era convins că de îndată ce bătrânul ticălos avea să dea cu ochii de Claire, avantajele bănești pe care acesta i le promisese în schimbul ei aveau să fie cu ușurință dublate sau chiar triplate. Cu banii aceia ar fi putut să mai iasă puțin din rahatul în care se băgase. Avusese ghinion. În ultimii șase ani avusese pur și simplu ghinion. Însă un ginere putred de bogat reprezenta o garanție puternică, nu se-ndoia de asta.

Din acest motiv se gândise să grăbească plecarea la Londra. Cu cât Huntly realiza mai repede ce bărbat norocos era, cu atât putea să-și dizolve mai repede o parte din datorii. Singurul lucru care-l îngrijora în legătură cu asta era Claire. Copila părea slăbită și-și pierduse din voioșie. Trecuseră patru zile de când se întorsese acasă și pe două dintre ele Claire și le petrecuse în pat, pretextând o stare de indispoziție generală. Părea apatică și bolnavă, la fel cum fusese și Amalia înainte de a-l părăsi. Gândul acesta îi produse un spasm în stomac. Dacă Claire apărea în halul acesta în fața lui Huntly, acesta s-ar fi putut să se răzgândească în legătură cu logodna. Huntly îi spusese foarte clar că-și dorea o mireasă veselă, sănătoasă și vioaie.

Seymoure își îngustă ochii, reflectând la motivele pentru care copila lui arăta atât de palidă, încercănată și suptă la față. Trebuia să stea de vorbă cu ea sau s-o ducă s-o vadă vreun medic la

Londra. Mda, cu ceva licori poate că avea s-o mai întremeze puțin. Poate că nu era nimic serios la mijloc, își zise el, închizând registrul cu un aer preocupat. Poate că trecea printr-una din perioadele acelea specifice femeilor. O parte din încordarea care-i strângea ceafa cedă. Cu siguranță că acesta era motivul pentru care Claire părea să fie tot timpul la un pas de leșin. Bine cel puțin că Sarah reușise s-o convingă de dimineață să se dea jos din pat și să participe la liturghie. Puțin aer și puțină mișcare aveau să-i facă bine cu siguranță...

Ciocănitul din ușa cabinetului îl smulse din cugetări. Malfred intră ceremonios și anunță:

- Domnul Blackwell de la Forest Hill cere să fie primit.

Seymoure avu nevoie de o fracțiune de secundă ca să realizeze beneficiile acestei întrevederi neașteptate. Auzise de noul proprietar de la Forest Hill. Era tânăr, arătos și bogat ca Ceresus. Iată o ocazie bună pentru afaceri, gândi el, frecându-și bucuroș mâinile în sinea lui.

- Poftește-l în salon. Voi veni și eu imediat.

Seymoure întârzie deliberat aproape douăzeci de minute. Dorea să-i facă oaspetelui său impresia unui om ocupat și important. Profitase de acest răgaz pentru a-și schimba haina cu o jachetă elegantă de stofă, asortându-și accesoriile. Când se privi în oglindă fu pe deplin satisfăcut de înfățișarea lui. Arăta impecabil, ca un om de afaceri prosper și mulțumit de viața îmbelșugată pe care o ducea. Imaginea era totul, își zise el, în timp ce pășea în salon, prezentându-și scuzele oaspetelui său pe un ton adânc și gesticulând teatral.

Blackwell se răsuci cu spatele la ferestrele prin care admirase până atunci grădina din spatele conacului, studiindu-l pe bărbatul din fața lui cu un aer tăcut, inexpresiv. Nu era sigur la ce se așteptase în toți acei ani în care nu visase decât la acest moment, când soarta avea să-l aducă față-n față cu individul care-i

distrusese viața. Luase în calcul și alternativa unei recunoașteri reciproce și-și imaginase clipa ca fiind una de profundă stupeoare și șoc din partea aceluia individ. De asemenea, se pregătise și pentru eventualitatea în care contele de Seymoure n-avea să-și dea seama cine este. Sincer, preferase aceasta ultima variantă, căci pe lângă satisfacția de a-l ruina pe acest nemernic, își dorea plăcerea savuroasă de a-l demonta și distruge bucată cu bucată. Dorința i se împlinise. După aproape doisprezece ani de ură și furie nedomolite, stătea în sfârșit în fața lui Fitzgerald Seymoure.

Existau unele schimbări în înfățișarea acestuia, observă Blackwell. Talia i se mai îngroșase, părul îi încărunțise pe la tâmpile și i se rărise spre vârful capului, ridurile i se adânciseră. Își lăsase barbă și favoriți după ultima modă, iar linia hainelor sale era în ton cu curentul estetic al epocii. La cei cincizeci și patru de ani ai săi, contele de Seymoure încă mai putea fi considerat un bărbat prezentabil. Dar existau și lucruri care rămăseseră la fel: lucirea lacomă din ochii aceia verzi, care-l studiau cu atenție pe sub genele stufoase, zâmbetul de o bunăvoință calculată în timp ce-i întindea amabil mâna.

Blackwell își înghiți sila și-i strânse cu fermitatea mâna. Seymoure avea palma umedă și rece ca pielea unei reptile. Acesta avea să fie ultimul lor contact fizic, își jură tânărul bărbat, abținându-se să-și frece palma de coapsă pentru a îndepărta senzația de murdărie pe care atingerea aceluia individ i-o lăsase.

Fu servit cu un pahar de coniac și poftit să se așeze pe un fotoliu. Seymoure luă loc în fața lui, adoptând o poziție relaxată.

- Din câte am înțeles de la cumnata mea, sunteți american, nu-i așa?

- Din Boston, aprobă Blackwell, mijindu-și ochii în timp ce luă o gură din coniac, studiindu-și adversarul cu atenție.

- Și ați ajuns într-un final în Cornwall, concluzionă Seymoure, prefăcându-se uimit de alegerea lui.

- Îmi place să călătoresc, să cunosc alte locuri și alți oameni. Niciodată nu stau prea mult într-un loc, gesticulă cu paharul indiferent prin aer.

- Dar ați cumpărat Forest Hill.

Blackwell zâmbi subțire.

- Îmi place să investesc în proprietăți. În felul acesta îmi conserv banii în cel mai eficient mod, nu credeți?

- Oh, bineînțeles. Proprietățile sunt cele mai bune și mai sigure investiții, răspunse contele vesel și Blackwell ghici interesul brusc de sub expresia degajată pe care acesta o afișa. Deci, sunteți un om de afaceri.

- Asta se spune despre mine, dădu din cap tânărul bărbat.

Speranțe. Oferă-i speranțe, gândi el cu o satisfacție aproape perversă. Știa ce înseamnă să ai speranțe și ele să-ți fie zdrobite cu cruzime și răutate. Era un om terminat financiar, știa asta, pentru că el însăși contribuise la declinul lui.

- Și ce anume v-a adus în Anglia? îl interogă Seymoure pe un ton dezinteresat.

Blackwell oftă teatral, rotindu-și băutura în pahar cu gesturi leneșe.

- Cultiv bumbac și tutun, aruncă el cu nonșalanță. Am trei plantații în Virginia, Carolina de Sud și New Orleans care-mi aduc profituri bunicele. O mică parte din bani, însă, se duc la filaturile din nord, așa că vreau să-mi achiziționez propriile mașini. Iar prețurile de aici sunt cu mult mai bune decât cele de acolo. În plus, mă bate gândul că n-ar strica să mă implic și în comerțul pe mare. Am două magazine în Charleston și New Orleans pe care intenționez să le aprovizionez direct, fără intermediari. Așa că... am venit să prospectez personal piața de aici, rosti el, zâmbind ușor în timp ce bătea cu palma mapa elegantă de piele pe care o pusese pe brațul fotoliului.

Ochii lui Seymoure se îndreptară automat spre mapa maronie,

între ale cărei coperte se vedea un teanc subțire de foi. Saliva la gândul că ar fi putut să-l ademenească pe american și să-l determine să investească și în compania lui, care trăgea să moară. În mod sigur dorea o alianță, altfel de ce s-ar fi deranjat să aducă mapa aia cu el? Probabil că auzise că el se ocupa de comerț și se gândise... la ceva. Avea să se lămurească în curând ce anume presupunea acel „ceva”.

- Și cum vi se par până acum prețurile? îl chestionă contele cu viclenie.

Blackwell se strâmbă, străduindu-se să afișeze imaginea snobului plictisit.

- Am cumpărat opt mașini de filatură care sunt deja în drum spre America. Însă nu cunosc pe nimeni care să mă ajute să mă edific ce fel de vase sunt cele mai indicate pentru comerțul cu Orientul Îndepărtat. Părerile sunt contradictorii și nu vreau să-mi asum niciun fel de riscuri. Am auzit că pirateria încă n-a fost stârpită cu totul și că de cele mai multe ori, nici măcar navele nu mai sunt recuperate.

- Aveți dreptate să nu riscați, spuse Seymoure cu o expresie sumbră în priviri. Știți, eu am pierdut așa două dintre cele mai bune vase ale mele.

Cinci. Fuseseră cinci nave, rânji Blackwell în sinea lui. Două dintre capturi fuseseră de-a dreptul uimitoare. *Serena* și *Liberty* transportaseră aur, nestemate, ambră și mătăsurii de cea mai bună calitate. Marfa aceea ajunsese în Franța și fiecare membru al echipajului de pe *Black Moon* se alesese cu o mică avere de pe urma ei. Celelalte trei nu avuseseră o încărcătură atât de bună dar marfa fusese valorificată în Maroc cu nave cu tot. Probabil că încă-l mai ustura acele pierderi dezastruoase în care-și investise aproape toți banii, de-i venea greu să recunoască numărul exact al vaselor dispărute.

- Vă trebuie nave puternice, dotate cu armament de calitate și un echipaj experimentat, continuă Seymoure încruntat. Altfel n-aveți nicio șansă. Mările colcăie de nenorociții ăia de pirați și cel mai rău dintre toți e Englezul. Mi se pare o crimă ca un conațional de-al nostru să ne atace vasele și să-și omoare confrății, chiar și atunci când aceștia se predau de bunăvoie.

Blackwell simți cum i se face roșu în fața ochilor sub valul de furie și ură ce-l cuprinsese subit. Niciodată, dar absolut niciodată, oamenii săi nu-i uciseseră pe acei neisprăviți care acceptaseră să se predea benevol. Desigur, existau întotdeauna și victime ale acestor ciocniri, dar de cele mai multe ori, vasele atacate nici nu opuneau rezistență iar echipajele erau lăsate să plece cu bărcile și să se descurce pe cont propriu. Și nici în cazul celor cinci nave nu făcuseră excepție. Făcu un efort teribil să-și păstreze nervii sub control și i se făcu silă de individul mârșav și ipocrit din fața lui.

Brusc, lui Blackwell i se tăie cheful să se mai joace. Timpul se scurgea și trebuia să termine totul înainte ca Claire să se întoarcă de la biserică. Slujba avea să se sfârșească într-o oră și nu dorea să dea ochii cu ea. Lucrurile se sfârșiseră între ei doi și așa aveau să rămână.

Gândul la ea îi provocă totuși o mică strângere de inimă, dar o ignoră, așa cum ignorase în cele patru zile de când se despărțiseră nevoia și dorul mistuitor de a o mai vedea măcar o singură dată. Cu timpul avea să-i treacă și s-o uite. Nimic nu era făcut să dureze.

- E înspăimântător ce-mi spuneți, rosti Blackwell încet, străduindu-se să-și țină-n frâu resentimentele. Poate că ar trebui să mă reorientez spre alte domenii...

- Nu, domnule Blackwell, n-ar trebui să vă simțiți descurajat, spuse contele iute, apoi zâmbi, realizând greșeala. Adică, o navă puternică și iute, dotată cu tunuri și restul, și cu un echipaj pe măsură, vă poate aduce o avere. Nenorociții ăia nu atacă decât navele slabe nu și pe cele echipate de luptă.

Ba le atacăm și pe alea, își zise el în gând, amintindu-și freamătul delicios de anticipare pe care o avea într-o asemenea situație, în care sortii de izbândă păreau egali de partea ambelor tabere, problema punându-se „care pe care”, o chestie care n-avea de-a face cu pirateria cât cu îndemânarea și strategia de luptă.

- Totuși n-aș vrea să risc.

- N-o să riscați dacă o să vă combinați cu cineva care cunoaște toate chichițele unei astfel de afaceri, rosti Seymoure apăsător, împletindu-și degetele și aplecându-se în față pentru a-l privi insistent în ochi. Comerțul pe mare nu este o treabă ușoară, dar cu un om care are experiență în sensul acesta, cineva care cunoaște traseele cele mai sigure, care știe unde anume se găsește marfa cea mai bună calitativ la cel mai mic preț, vă asigur că fiecare transport, cu toate cheltuielile legate de vamă și taxe, vă poate dubla banii investiți.

Blackwell îl privi cu un interes admirabil jucat.

- Îmi trebuie un om de încredere, sir, cineva care să-mi conducă afacerile câtă vreme sunt plecat, fiindcă nu pot rămâne foarte mult aici. Plantațiile trebuie supravegheate cu atenție ca să producă, mă înțelegeți!

Ochii lui Seymoure străluciră, în timp ce buzele i se desfăcură sub un zâmbet larg.

- În cazul acesta, domnule Blackwell, ați nimerit exact persoana potrivită.

Blackwell zâmbi, un zâmbet lent, lipsit de grabă.

- Mi s-a spus că sunteți un om deosebit, sir. De aceea m-am gândit să nu mai pierd vremea și să acționez. Am aici niște documente, rosti el domol, ridicând mapa cu un gest leneș, care or să mă îmbogățească peste vreo trei zile cu aproximativ trei sute de mii de lire. Cel puțin așa mi-au spus avocații. Aș vrea să aruncați o privire pe ele și să-mi spuneți părerea dumneavoastră.

Seymoure făcu ochii mari. Suma era amețitoare. Luă mapa din

mâinile tânărului bărbat, simțindu-și stomacul tresăltându-i de încântare. Dacă acest cârlan vorbea cu atâta nonșalanță de o sumă atât de mare, cu siguranță că averea lui era imensă. Și n-ar fi fost frumos ca o parte din această avere să-i umple conturile goale pe care le avea la cele două bănci din Londra și la cea din Amsterdam? Cine știe, poate că n-ar strica să-l trimită pe Huntly la dracu' și să-i facă vânt lui Claire în brațele acestui american al naibii de prosper. Cu un asemenea ginere, toate problemele lui, dar absolut toate, aveau să dispară pentru totdeauna. Avea să-și permită orice. Avea să fie bogat, invidiat, respectat și temut. O asemenea alianță ar fi închis gura tuturor și toți aveau să ajungă mai devreme sau mai târziu la mâna lui.

Deschizând mapa, contele aruncă o privire mulțumită și apreciativă tânărului bărbat înainte de a-și coborî ochii pe primul document.

În biserică atmosfera era înăbușitoare. Toți oamenii din parohie veniseră să asiste la slujbă și aerul închis și plin de mirosul smirnei arse îi provocase lui Claire o migrenă cât toate zilele.

Așezată pe ultima bancă, ținându-și privirea plecată, tânăra femeia asculta apatică predica înflăcărată a pastorului Stevens, care pomenea de păcatele capitale și de focurile și chinurile veșnice ale iadului. Claire își dori ca acea înșiruire nesfârșită a greșelilor omenești provocate de ispite de tot felul să se termine odată, ca să poată ajunge acasă, în camera ei, să se închidă acolo și să... zacă.

O dorea stomacul din cauza faptului că aproape tot ce mânca sfârșea prin a ieși afară. Pur și simplu nu reușea să-și țină mâncarea în stomac, indiferent ce-ar fi înghițit. Însă cel mai rău o dorea inima. Era o durere vie, ascuțită, care venea în valuri și se retrăgea încet, lăsând-o sleită, fără vlagă, pentru a o lovi din nou, într-un flux continuu, necruțător.

Claire își dorea să moară. Dorea ca acea durere neomenească care-i strângea inima ca într-un clește să dispară, s-o lase să respire în voie. Știa, știa cu o certitudine fără echivoc, că niciodată n-avea să scape de acel sentiment, că niciodată nu va putea să-l uite. Întotdeauna fusese de părere, atunci când citise baladele acelea triste despre eroinele care pierzându-și iubitul se stingeau încet pe patul de moarte, că era o prostie să renunți la viață doar pentru atâta lucru, că nimeni și nimic nu merită acest preț. Abia acum își dădu seama că puteai foarte ușor să-ți pierzi mințile sau să mori din cauza iubirii.

Ridicându-și privirea, Claire își concentrează atenția asupra statuetei de lângă altar, care o întruchipă pe Fecioară într-o atitudine senină. Maica Domnului, cu ochii îndreptați spre cer și mâinile împreunate în dreptul inimii, rugându-se pentru pacea și iertarea sufletelor osândite.

„Fie-ți milă, Doamnă, de mine și de biată inima mea! o rugă Claire cu ardoare, închizând ochii și continuând să-i vizualizeze chipul neîntinat în adâncul minții. Stinge-mi viața în trup și ușurează-mi chinul. Iartă-mi păcatele și mă mântuiește. Și tu ai iubit și știi cât de greu e să pierzi ceea ce iubești cel mai mult. Roagă-te Lui să-mi dea izbăvirea și liniștea cea din urmă. Te rog, ascultă-mi ruga, Sfântă Fecioară, și nu mă lăsa!...”

Nu știu când își pierde cunoștința, dar se trezi întinsă pe banca din fața bisericii, inhalând mirosul înțepător al sărurilor de care mătușa ei nu se despărțea niciodată.

- Ce...?

- Ai leșinat, scumpa mea, rosti lady Sarah, mângâindu-i fruntea rece cu dragoste. Mi-ai tras o sperietură cumplită. Cum te simți?

Claire își rotește ochii cu un aer nedumerit și dădu peste figura încordată a lordului Raven. Bărbatul stătea pe vine lângă bancă și o ținea de mână, masându-i încheietura subțire cu mișcări circulare, insistente. Claire dădu să se ridice dar Raven o împiedică.

- Mai rămâi întinsă puțin, o sfătui el. Nu vreau să-ți mai dai încă odată ochii peste cap. Am trimis după doctor.

- Eu... eu n-am mai leșinat... niciodată.

- Știu, iubito, și i-am asta domnului Raven, dar dumnealui a insistat să trimită imediat după domnul Brown.

Faptul că stârnise o asemenea agitație și mișcare de forțe în jurul ei îi stârni întreaga iritare. Roșie în obraji de umilință și jenă, Claire se ridică în șezut, în ciuda tuturor protestelor.

Nici nu voia să se gândească pentru câtă vreme de acum încolo avea să devină subiect de bârfă pentru întreaga comunitate. Claire Seymoure a leșinat în plină slujbă și a fost scoasă pe brațe de lordul Raven, care a chemat insistent doctorul! Asta da temă de dezbatere la ceaiul de după-amiază!

- N-ar fi trebuit să-l deranjați pe domnul Brown pentru atâta lucru! rosti ea cu răceală, aruncându-i bărbatului o privire tăioasă.

- Miss Claire, dacă ai fi putut să te privești, ți-ai fi dat seama că îngrijorarea mea n-a fost lipsită de temei, ripostă bărbatul cu blândețe. Erai albă ca hârtia și aveai buzele vinete. Iertată-mi fie comparația, dar dacă n-aș fi simțit că aveai puls, aș fi fost convins că țin în brațe un trup pe care sufletul l-a părăsit.

„De ce, de ce, oh, Doamne, nu te-ai îndurat?!” gemu inima ei și ochii i se umplură de lacrimi.

- Miss Claire..., încep bărbatul impacientat.

- N-am nimic, domnule, rosti fata tremurat, ștergându-și lacrimile cu vârfurile degetelor și chinându-se să zâmbească. Îmi cer scuze că mi-am ieșit din fire mai devreme. Nu sunt obișnuită să leșin și nu intenționez deloc să fac concurență domnișoarei Evelina... Oh, n-am vrut să spun asta! rosti ea, ducându-și îngrozită mâna la gură. A fost o răutate din partea mea să...

- Îți revii, zâmbi larg bărbatul, amuzat de remarcă ei. Și ce-ai spus este o realitate. Ești sigură că te simți bine?

- Da. Sunt sigură că imediat ce ajung acasă, mă voi remonta

complet cu o masă bună și un somn zdravăn, îl asigură Claire, deși primul pas din acea schemă îi ridica deja stomacul în gât. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

- Vă conduc acasă, se oferi bărbatul, oferindu-i brațul pentru a o ajuta să se ridice.

- Insist să n-o faceți, sir. Lumea o să vorbească, oricum, și nu vreau să le dăm apă la moară în plus.

Lordul Raven șovăi, apoi dădu din cap în semn de acceptare. Totuși o conduse până la trăsură și o ajută să se instaleze între pernele moi de pe banchetă, rămânând în loc până când trăsura îi dispăru din vedere.

Oare când avea să-și facă, naibii, curaj ca să-i aducă la cunoștință sentimentele lui pentru ea și să-i ceară permisiunea de a o curta? De aproape doi ani, de când o văzuse pentru prima dată la Balul Primăverii, tot ofta de dorul ei. În curând aveau să se încheie cei trei ani obligatorii de doliu pe care Claire îi ținuse după mama ei și cu siguranță Seymoure avea s-o ducă la Londra și s-o prezinte societății. Nu mai avea mult de așteptat, dar răbdarea lui avea totuși unele limite. Iar acestea fuseseră demult depășite.

Claire păși încruntată în antreul răcoros și-și lăsă pălăriuța de pai pe măsuta decorativă de lângă intrare. Durerea de cap o chinuia cumplit și nu dorea decât să se bage în pat și să doarmă. Somnul avea să-i aducă alinarea de care nu avea niciodată parte în timpul zilelor.

Malfred, întotdeauna la datorie, îi ieși în întâmpinare.

- Unde este tata?

- În salon cu domnul Blackwell.

Vestea o surprinse atât de tare încât i se înmuiară genunchii. Forțându-se să tragă aer în piept, cu inima lovindu-i dureros coastele, Claire întinse mâna și se sprijini de perete.

- A venit de mult? murmură ea, cuprinsă de neliniște.

- Să tot fie vreo trei sferturi de oră, domniță. Să mă duc să-i spun că v-ați întors?

- Nu!... Nu, probabil că au lucruri importante de discutat, scutură Claire din cap, aruncând o privire amorțită spre ușa închisă a salonului. N-aș vrea să-i deranjez. Am să... am să mă duc în bibliotecă.

- Draga mea, te simți bine? o întrebă lady Sarah, alarmată de expresia de pe fața ei.

- Eu... da, mă simt bine. Simt... nevoia să beau un ceai.

Malfred pivotă pe călcâie și porni în direcția bucătăriei. Lady Sarah o luă pe Claire de talie și o conduse până în bibliotecă, silind-o să se întindă pe sofăua îngustă de acolo.

- Scumpa mea, ce-i cu tine? o întrebă Sarah cu blândețe.

- N-am nimic, mătușă, zău că...

- Claire, nu-mi vinde mie gogoși! o certă femeia, privind-o sfredelitor. Ți-am fost alături o jumătate din viață și te cunosc foarte bine. Suferi ca un câine. De când s-a întors taică-tău acasă, ești alta. Ce s-a întâmplat?

Claire o privi, simțind nevoia imperioasă de a se destăinui acelei femei care-i fusese ca o mamă. Dar ceva o opri. Mai bine zis speranța nebunească legată de vizita lui Blackwell acolo. Se afla de aproape o oră în compania tatălui ei, discutând. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: își dăduse seama că o iubește și venise să-i ceară mâna. Ce alt motiv ar fi avut pentru acea vizită neașteptată? Și dacă papa accepta cererea, atunci ce sens ar mai fi avut să-și amărască mătușa, mărturisindu-i păcatul de a i se fi oferit soțului ei înainte de nuntă? Nu, era mai bine să lase lucrurile așa.

Brusc, se simți cuprinsă de un val de euforie. Blackwell venise după ea. Nici el nu suportase despărțirea și o iubea clar. Nici nu se putea altfel. Fuseseră atât de fericiți împreună și trăiseră niște momente atât de unice și minunate!... Era atât de curioasă să afle ce-și spuneau! Cu siguranță că-i discutau dota sau alte detalii legate

de apropiata lor nuntă.

Claire se ridică în șezut, cuprinsă de neastâmpăr. Își privi mătușa în ochi și zâmbi strălucitor. Îi datora mătușii ei o parte din adevăr, așa că-i mărturisi o altă grijă care-i măcinase sufletul în ultimul timp:

- Știi, atunci când s-a întors papa, nu mă gândeam decât la faptul că trebuia să plecăm la Londra și să-l cunosc pe Huntly. Iar gândul acesta mă îngrozea pentru că... pentru că...

- Pentru că ți-ai dat seama că iubești pe altcineva, completă lady Sarah cu blândețe.

Obrajii fetei se învăpăiară și ea-și plecă ochii, privindu-și degetele împletite în poală.

- Sunt chiar atât de transparentă? șopti ea aproape cu durere.

- Nu, dar eu am ochi și chiar dacă în unele privințe mă lasă de izbeliște, în altele mai importante sunt deosebit de limpezi. Îl iubești, Claire?

Fata oftă adânc și-și ridică privirea înlăcrimată.

- Da. Atât de mult încât mi-aș da viața pentru el... atât de mult încât aș muri fără el... Atât de mult!

Lady Sarah zâmbi înduioșată și-o mângâie pe obraji cu toată dragostea ei.

- Știi ce? zise distinsa doamnă cu un licăr ștregăresc în ochii verzi. Hai să facem un mic păcat și să ascultăm la ușă. Privirea fetei țâșni uluită spre ea. Și-așa o să-l mărturisim la următoarea spovedanie și Dumnezeu o să ne ierte greșeala, se strâmbă Sarah, ridicând din umeri. Dar cel puțin n-o să ne dăm duhul aici, fierte de emoție și așteptare. Ce spui? făcu ea, întinzându-i o mână.

Claire clipi de două ori, apoi izbucni în râs. Luă mâna întinsă și se ridică în picioare, simțindu-se ușoară, la un pas de a-și lua zborul. Se întinse și-și sărută mătușa apăsând pe obraz, șoptindu-i emoționată:

- Ești o comoară rară, Sisy. Te iubesc de aici și până-n cerul

albastru și nemărginit.

- La mine adaugă și distanța la întors.

Mână-n mână, în vârful picioarelor, părăsiră biblioteca și se strecurară până la ușa salonului, aplecându-se împreună ca să asculte la gaura cheii. Însă cheia era vârâtă în ușă pe dinăuntru și niciun sunet nu răzbătea până la ele prin lemnul sculptat. Se priviră deziluzionate, amândouă mușcându-și buzele.

- Ce facem acum? șopti Claire.

Ochii celeilalte se îngustară gânditori.

- Când am uns ultima dată balamalele? o întrebă lady Sarah tot în șoaptă.

Claire făcu rapid un calcul mintal.

- Luna trecută, la început.

- Teoretic, n-ar trebui să fie o problemă cu scârțâitul. Dar dacă se întâmplă, atunci nu vom avea de ales și ne vom face intrarea ca două lady ce suntem. Doar trebuie să ne salutăm musafirul, nu?

Claire trase încet aerul în piept și-l expiră la fel de lent.

- Fă-o tu, că mie-mi tremură mâinile, îngăimă ea, înghițindu-și hohotul nervos de râs ce i se zbătea în gât.

Lady Sarah își făcu cruce, își ținu respirația și apăsă clanța aurită. Ușa se mișcă fără zgomot, deschizându-se la o distanță de un deget de toc.

Ceea ce le surprinse fu liniștea mormântală de dincolo de ușă. Se priviră nedumerite. Apoi îl auziră pe lordul Seymoure dregându-și vocea și amândouă își ciuliră urechile.

În spatele lor, Malfred apăru cu tava cu ceai într-o mână și încremeni. Preț de o clipă se holbă prostit la cele două femei, fiindu-i evident ce făceau acolo, apoi își înălță ochii spre cer într-o expresie de exasperare amuzată, făcu stânga-împrejur și se depărtă la fel de neuzit precum venise.

Blackwell urmărea cu o plăcere crescândă modul în care Seymoure se schimba la față în timp ce parcurgea livid copiile actelor care-i atestau ruina financiară. Se albise tot, fruntea i se acoperise de broboane de transpirație și un mușchi al obrazului drept i se zbătea necontrolat. În cele din urmă își ridică privirea încetoșată și înghiți în sec.

- N... nu înțeleg, se bâlbâi el, umezindu-și buzele și înghițind încă odată în sec. Ce înseamnă toate astea, domnule?

Blackwell își întinse picioarele lungi în față într-o atitudine plictisită și-și scoase o țigară cu gesturi domoale, aprinzându-și-o calm. Trase primul fum cu poftă și-l expiră într-un fuior prelung. Privirea lui nu se desprinsese nicio clipă de pe fața celuiilalt.

- Înseamnă exact ce scrie, îl informă el cu o voce neutră, lipsită de inflexiuni. Toate proprietățile dumitale, inclusiv casa asta, cuprinse tânărul bărbat imobilul cu un gest lipsit de grabă, îmi aparțin mie. Ești un om terminat din toate punctele de vedere. Falit. Desigur, aș putea fi convins să ți le restitui contra unui preț convenabil. Să zicem... cât? își îngustă el ochii pentru o clipă, părând a se gândi abia acum la o sumă anume. Trei sute de mii de lire. Dar amândoi știm că nu ai banii ăștia, nu-i așa? făcu el cu un rânjet macabru în colțul gurii.

- Ai înnebunit?! icni contele, încercând să se ridice din fotoliu dar căzând la loc deoarece picioarele nu-l susținură deloc. **Trei sute de mii?** Dar... dar...

- Datorii vechi care s-au strâns, plus dobânda aferentă, îi explică Blackwell binevoitor. La asta s-au mai adăugat și onorariul notarilor. Ah, și am pus la socoteală și micile atenții cu care i-am convins pe patronii băncilor să-mi cedeze ipotecile pe bunurile tale. Au fost foarte mulțumiți să scape de ele, mai ales că nu mai aveau niciun fel de acoperire și niciunul dintre acești domni nu mai sperau să-și vadă scoase investițiile de la tine. Cu alte cuvinte, ca

să mă exprim în contextul jargonului folosit în afaceri, nu mai erai solvabil. Singura problemă este faptul că eu îmi vreau banii înapoi. Și pentru că sunt un om generos, îți las la dispoziție trei zile ca să faci rost de ei.

- Trei zile? bâigui contele pierit. Nu... nu am cum să adun atâția bani în trei zile!

- Asta nu mai este problema mea, nu-i așa? zâmbi Blackwell subțire, sugând un alt fum savuros din țigara aromată de foi.

- De ce... de ce faci asta? Ce vrei de la mine?

Tremura. Își dorise să-l vadă tremurând așa, ca un miel la tăiere. Pierduse demult șirul momentelor în care stătuse cu privirile în gol, imaginându-și această scenă, bucuria cu care va gusta clipa în care îl va vedea tremurând îngrozit. Fu dezamăgit de faptul că nici măcar nu reușea să simtă o cât de mică plăcere în fața acestui lucru pe care, în sfârșit, îl obținuse. Nu simțea decât silă, dezgust și... o totală lehamite. Se simțea prea detașat, cumva amortit și-i lipsea... implicarea. Probabil că individul acela ucisese tot în el.

Și dintr-odată, amintirea Mirandei izvorî din adâncurile trecutului, arzându-i creierul. O vedea clar cu ochii minții, înaltă, suplă, mlădioasă, cu ochi albaștri și părul blond, fluturându-i în vânt, pe stânca bătrânului Miller, cu o zi înainte de a pleca amândoi la Londra. El avea optsprezece ani, ea numai șaisprezece. Își aminti râsul ei bogat, cristalin, în timp ce-și ținea cu o mână părul ca să nu-i vină peste față. Fusese atât de inocentă, de nevinovată! Iar el o târâse în acea poveste oribilă, cu sfârșitul ei de coșmar...

Furia erupse în el ca lava unui vulcan. Ridicându-se în picioare, dădu drumul restului de țigară direct pe covorul scump și-l strivi sub talpa cizmei. Din doi pași mari ajunse lângă Seymoure și se aplecă, încleștându-și pumnii pe brațele fotoliului. Își apropie fața de a contelui, înghițindu-și furia și scârba, și șuieră printre dinți:

- Privește-mă! Privește-mă cu atenție! Fața mea *chiar* nu-ți spune nimic?!

Seymoure clipi înspăimântat și se holbă la el. Și, dintr-odată, vălul de pe ochii lui căzu, revelația făcându-l să icnească. Peste imaginea acelor ochi care-l priveau cu sălbăticie și ură se suprapuse o altă imagine, a unor ochi identici, dar care aparțineau unui tânăr zvelt și subțire...

- Dunmore! exclamă el cu o voce sufocată de groază.

- Exact, al naibii de exact! rânji Dunmore într-un fel care-i îngheță celuilalt sângele în vene, îndreptându-și spatele și privindu-l pe conte de sus. Știi, Seymoure, când faci o treabă, trebuie de musai să te asiguri că este bine făcută. Și când vrei să scapi de junghiurile din coaste, nu le împachetezi și le trimiți în Algeria, ci le omori. Eu în locul tău așa aș fi procedat, filozofă el sec. Vezi, dacă m-ai fi mazilit din capul locului, rahatul în care te găsești acum nici n-ar fi existat. Ai fi fost un ticălos fericit și bogat. Dar viața este plină de neprevăzut, nu-i așa? Cine s-ar fi gândit că o să te lovească atât de urât, și-n plină față chiar? Cinci din cele șase vase ale tale s-au dus pe apa sâmbetei, elvețienii te-au lăsat baltă când ți-era lumea mai dragă... Nici măcar marfa de pe *Angel* nu ți-ai putut-o valorifica, nu-i așa? Russel ți-a vârat sula-n coaste, este?

Îl văzu pe Seymoure deschizând gura și închizând-o de câteva ori, fără a putea rosti o vorbă, holbându-se la el cu ochii cât cepele. În cel din urmă, un hârâit ieși tânguitor din gâtul lui:

- Tu... tu...tu...

- Da, eu am fost. Peste tot a fost mâna mea. Știi ce spune legea mozaică? Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Credeai că dacă ajung în ograda lui Khalim n-am să mai ies viu niciodată de acolo?... Cinci ani, patru luni și treisprezece zile. Atât am petrecut acolo. Nu-i mult pentru o viață de om, dar când ți-i petreci într-o

neagră sclavie, ajung cât pentru zece vieți. Iar Khalim ți-a respectat întocmai instrucțiunile. Nu cred să fi omis vreun cuvânt din lista de „bucurii” pe care i-ai trimis-o în legătura cu modul în care doreai să fii tratat. Dar, adăugă el deschizându-și larg brațele și rânjind sardonice, cu toții știm că tot ce nu te omoară te-ntărește. Iar eu, după cum bine vezi, am supraviețuit! N-ai vrea să știi ce m-a ținut totuși în viață?... Răzbunarea! Vroiam cu o ardoare neomenească să apuc clipa în care te voi putea privi în față pentru a-ți spune asta: ești un om terminat!

Făcu o pauză scurtă, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

- Vreau să-ți subliniez un singur lucru, secătură nenorocită! Prețul pe care-l plătești acum este unul infim în comparație cu cel pe care l-am plătit eu și familia mea. Ți-o amintești pe sora mea, Miranda? Era ca o adiere de vânt. Un înger. I-ai distrus viitorul, i-ai nimicit șansa de a-și întemeia o familie, ai împins-o să-și dăruiască virtutea unui ticălos fără inimă, care a profitat de tinerețea, dragostea și inocența ei, ca apoi s-o părăsească. Mă întreb, Seymoure, cele cinci mii de lire, care reprezentau zestrea ei, ți-au fost mai dragi decât omenia și cinstea? Mai dragi decât onoarea? Au valorat chiar atât de mult, mai mult decât viața a doi tineri nevinovați?... Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, continuă el cu un rânjete malign. Scumpa ta fiică se afla în aceeași postură în care s-a aflat și sora mea atunci. S-a îndrăgostit de cine nu trebuia și i-a oferit castitatea ei. I-a oferit dragostea ei. Este deosebit de generoasă cu cei pe care-i iubește. Ghicește cine este norocosul în cazul ei?

- Claire...

- Da, Claire, dulcea și neprețuita ta Claire, târăgână el cuvintele batjocoritor, privindu-l pe conte cum devine pământiu la față. Deosebit de senzuală, incredibil de pasională... Am învățat-o tot ce trebuie să știe o femeie pentru a dărui plăcere unui bărbat și crede-mă, Seymoure, am savurat fiecare clipă în parte. Dacă stau

să mă gândesc, cred că până la urmă ți-am făcut un mare serviciu. Când tu vei ajunge pe drumuri, pentru calitățile ei de curtezană, Claire va ajunge foarte căutată și poate că așa n-o să muriți de foame niciunul din voi...

Brusc, Seymoure se țâșni în sus, cu pumnii încleștați, gâfâind, cu ochii injectați de furie, luând-o din loc ca un taur în arenă. Tânărul bărbat se încordă, pregătit să riposteze, dorindu-și ca bărbatul acela să-i ofere șansa de a-l călca în picioare, de a-l strivi ca pe un gândac, dar Seymoure trecu pe lângă el ca tras din pușcă, îndreptându-se cu pași rapizi spre ușă.

Dunmore se răsuci încruntat pe călcâie și în clipa următoare înțepeni. Claire stătea lividă în prag, privindu-l numai și numai pe el, cu ochi mari, răniți, plini de șoc, neîncredere și stupoare. O clipă mai târziu, palma grea a lui Seymoure o mătură de pe picioare.

- Târfă proastă! urlă contele scos din minți, înșfăcându-și copila de păr și săltând-o în picioare pentru încă o palmă nemiloasă, care o trimise de-a berbeleacul. Târfă nenorocită și nerecunoscătoare ce ești! Te omor cu mâna mea, Iudă!...

Se întinse din nou spre ea, dar Lady Sarah țipă și se interpuse între el și Claire. Contele o îmbrânci cu forță iar femeia nimeri cu capul în zid și căzu în genunchi, amețită.

Apoi totul se petrecu atât de repede, încât nimeni nu avu timp să se dezmeticească. Dunmore se trezi înșfăcându-l pe Seymoure de ceafă și înlăturându-l din calea lui cu un răcnet cumplit. Se auzi un zgomot de sticlă spartă și un geamăt de durere, dar nici măcar nu se uită în spate. Cu ochii ațintiți asupra lui Claire, se lăsă în genunchi lângă ea și-i cuprinse fața în palme, urmărind furios vânătaia care începuse să-i înflorească pe pometele stâng, cuprinzându-i ochiul și arcada. Fata îl privi cu un aer confuz, mult prea șocată pentru a vorbi. Apoi începu să tremure violent, iar lacrimile țâșniră dintr-odată, curgându-i șiroaie pe obraji.

- Oh, Claire, îmi pare atât de rău!

Cuvintele lui, rostite cu un adânc regret, declanșară o reacție necontrolată din partea ei. Claire se smuci, ferindu-se de atingerea lui, și se târî într-o parte, gemând, ca apoi să se facă ghem, acoperindu-și fața cu mâinile.

- Nu mă... atinge! se auzi vocea ei răgușită de durere, suspinând. Să nu mă... mai atingi... vreodată!

Tânărul bărbat ezită, neștiind ce să facă, furia și vinovăția strângându-i măruntaiele ca într-un pumn de fier. Imaginea ei, așa cum stătea adunată, cu fața ascunsă în palme și umerii zguduindu-i-se sub hohotele amare și înăbușite de plâns, îi arse inima. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi și să nu fi rostit niciodată acele cuvinte prin care subliniase foarte clar modul josnic în care o folosiseră. Acele cuvinte cumplite fuseseră spuse pentru urechile lui Seymoure, nu pentru ale ei!...

Întinse o mână nesigură spre Claire, intenționând s-o ia în brațe chiar dacă i s-ar fi împotrivit, dar Lady Sarah îngenunche lângă față și se aplecă protector asupra ei. Privirea femeii era de o ferocitate cumplită atunci când și-o pironi asupra lui.

- Ai auzit-o!... I-ai făcut destul rău. Nu ești cu nimic mai bun decât el, așa că, dacă mai ai un dram de decență și omenie în sufletul acela negru al tău, ne-ai lăsa în pace pe toți. Gata, draga mea, șopti ea cu blândețe, înconjurând umerii tinerei. S-a terminat. Gata, scumpa mea.

Claire se răsuci în brațele femeii și agață disperată de ea, îngropându-și fața în sânii ei.

Dunmore își încleștă maxilarele, furia și neputința râcâindu-l pe dinăuntru ca un fier încins. Se ridică iute în picioare și pivotă pe călcâie, căutându-l cu privirea pe Seymoure. Îl văzu prăvălit peste resturile măsuței de ceai pe care o făcuse zob în cădere. Cu o mână își ținea coastele rupte, în timp ce ochii i se roteau speriați în orbite, căutând un loc în care să se vâre, să se ferească de mânia

acelui demon al răzbunării care se îndrepta acum spre el.

Aplecându-se, tânărul bărbat îl apucă pe contele de revere și-l smuci, ridicându-l în aer fără niciun efort și ținându-l suspendat la două palme deasupra podelei. Ar fi vrut să-l omoare, să-i zdrobească creierii și să-i soarbă sângele. În acel moment, ura lui pentru el atinse culmile nebuniei. L-ar fi ucis cu atâta plăcere!... Înghițindu-și clocotul de resentimente, îl privi în ochi și abia-și mișcă buzele atunci când i se adresă:

- Pentru asta, pentru c-ai lovit-o, termenul limită pentru a-mi aduce banii este până mâine dimineață la ora zece. Dacă nu-i ai, zbori în stradă. Și voi avea grijă ca nimeni să nu-ți deschidă ușa, nici măcar ca să-ți dea vreo bucată de pâine, ai priceput? Vei fi hulit de toată lumea și picat în dizgrație, căci voi avea grijă ca toți să afle ce vierme ticălos ești. O să ajungi să cerșești ca să ai ce mânca. Acesta este prețul pe care-l plătești pentru că ai dat în ea. Și dacă aflu că ai mai ridicat mâna asupra ei între timp, voi face tot ce îmi stă în puteri să te arunc în cea mai neagră gaură din Newgate și să sfârșești în ștreang.

Îi dădu drumul scârbit, aruncându-l în locul de unde-l pescuise. Seymoure ateriză pe spate și se chirci sub valul de durere care-i săgetă coastele, tăindu-i respirația.

Dunmore îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă. Sarah continua s-o legene pe Claire în brațe, șoptindu-i cuvinte liniștitoare. Plânsul ei răgușit rupse ceva în el. Trecu pe lângă ele, ieși în curtea însorită și se îndreptă spre grajduri pentru a-l recupera pe Lucifer.

CAPITOLUL 13

Dimineața următoare îl găsi pe Dunmore mahmur.

Băuse întreaga noapte, sperând să scape de gustul grețos pe care ziua de ieri i-l lăsase. Băuse ca să scape de deprimarea ce-l

însoțise pe drumul de întoarcere de la Willow's. Băuse ca s-o uite pe Claire, să uite imaginea ei, așa cum stătea ghemuită pe covor frântă de durere și umilită, plângându-și nefericirea cu hohote sfâșietoare.

Și totul fusese în zadar. Turnase aproape trei sticle de whisky în el și singurul lucru cu care se alesese de pe urma acestui maraton era o migrenă cât toate zilele. Îl dureau mușchii gâtului din cauza poziției incomode în care-și petrecuse restul nopții în fotoliul din salon și avea o stare de spirit la fel de veselă ca cea a unui lup flămând și întărâtat.

Oamenii legii de pe Bow Street, cărora le trimisese mesajul în urmă cu aproape douăzeci de ore, fură la fel de punctuali ca orologiul din Greenwich și-l așteptau deja în salon.

- Sunteți gata, domnilor? li se adresă Dunmore, nerăbdător să termine acea afacere ca să se poată întoarce la viața pe care și-o alesese cu șase ani în urmă.

Cei patru bărbați confirmară tăcuți și cu toții se îndreptară spre ieșire, încălecând caii ce-i așteptau afară în curte. Vremea se asorta cu starea lui de spirit. Cerul se întunecase, apăsător de nori grei, plumburii. Curând avea să plouă, gândi el absent, luând-o înainte.

Drumul până la Willow's Lake dură aproape douăzeci de minute. Nu avu loc niciun schimb verbal între el și oficiali, deoarece fiecare dintre ei știa ce avea de făcut. Toate lucrurile fuseseră lămurite în urmă cu trei zile, când lordul Dunmore, alias Jared Blackwell, făcuse o vizită avocatului său din Londra și declanșase procedura legală pentru a intra în drepturi asupra proprietăților contelui de Seymoure, ale căror ipoteci le răscumpăraseră, preluând toate datoriile acestuia.

Porțile de la Willow's Lake erau larg deschise și Dunmore văzu în fața intrării conacului adunați o mână de bărbați, printre care-i recunoscu pe lordul Raven, pe Arthur Roston, pe tatăl Evelinei Wilcox și pe pastorul Stevens. De la acea distanță nu le

putea distinge chipurile dar le simți animozitatea emanată spre el în într-un flux dens, neîntrerupt.

Deci, gândi el cu un rânjel crud, domnii ținutului doreau să facă front comun cu păgubitul și să-i susțină cauza în fața lui. Probabil că Seymoure își pierduse capul din cauza groazei și le ceruse ajutorul. Era un caz tipic de solidaritatea între gentlemenii britanici. Ei bine, urmau să aibă cu toții o mare dezamăgire.

Micul grup călare străbătu curtea, apropiindu-se. Dunmore își îngustă ochii când îl văzu pe Raven încleștându-și pumnii și pornind spre el, cu o expresie furioasă și disprețuitoare pe figură. Nicio problemă, gândi el, simțindu-și sângele dându-i în clocot. De abia aștepta să se descarce de iritarea și frustrarea care-i mocneau în suflet de câteva zile. Iar Raven era candidatul ideal pentru asta.

Dar chiar în timp ce descăleca, pregătit să-și înfrunte adversarul, ceva îi atrase atenția și tot sângele îi îngheță în vene. Groaza îl amorți cu totul, inima i se opri în piept și, pentru câteva clipe, avu senzația că pământul i se dizolvă sub picioare.

Coșciugul din lemn de stejar lăcuit stătea rezemat de zidul conacului, în dreapta intrării. Capacul era desfăcut, lăsând să se vadă satinul alb și fin ce-l căptușea pe dinăuntru. În clipa următoare, peste imaginea din fața ochilor lui se suprapuse o alta, durerea resimțită atunci reînviind cu o intensitate năucitoare, golindu-i tot sângele din cap, din inimă și din măruntaie.

Lipsise de acasă patru zile, înecându-și amarul, furia și neputința prin bodegile infecte de la periferia Londrei. Nedreptatea ce i se făcuse, dezamăgirea pe care i-o provocase Mirandei pentru felul neinspirat în care-i aruncase zestrea pe apa sâmbetei, lipsind-o de perspectivele unui mariaj decent, îl ardeau pe dinăuntru ca un fier înroșit. Băuse atunci ca să nu mai simtă gustul leșios al eșecului, realizând cât de abil fusese lucrat de către așa-zisul său partener de afaceri. Fusese furat și înșelat. Ceea ce i se păruse la început o afacere extraordinar de profitabilă, se dovedise a fi o

mare păcăleală. Totul fusese atât de bine ticluit de către contele de Seymoure, încât nu putea dovedi prin nimic faptul că fusese o victimă a unei tâlhării. Singura lui speranță era să-l discrediteze în mod public, să-i știrbească din reputație. Nu era sigur că astfel ar fi rezolvat ceva, dar nici nu putea sta cu mâinile în sân, acceptând umilința și rușinea de a fi fost atât de naiv și de cretin. Când în sfârșit se întorsese acasă, murdar și flămând, cu aburii alcoolului încă mustindu-i în creierii înfierbântați, fusese întâmpinat de cea mai oribilă scenă din viața sa. În fața locuinței pe care o închiriasse pentru perioada șederii la Londra se afla un dric tocmit de către proprietar, iar lângă ușa locuinței fusese rezemat un sicriu îngust dintr-un lemn închis la culoare. Miranda își pusese capăt zilelor, spânzurându-se de grinda lată din pod. Servitoarea care îndeplinea și rolul de menajeră și pe cel de cameristă o găsisse în cea de a doua zi a absenței lui. Iar el picase chiar în ziua înmormântării ei, o zi mohorâtă și tristă, ce avea să-i rămână neștersă din memorie pentru toată viața...

Istoria se repeta. Numai că de această dată, spaima și disperarea pe care le simți îl copleșiră, făcându-l să-și piardă cumpătul.

Oh, nu! Dumnezeu, te rog, nu! Nu Claire!... Nu și ea!...

Nu-și dădu seama că rostise acele cuvinte cu voce tare atunci când se năpusti spre conac. Raven îi tăie calea, spunându-i ceva, dar Dunmore nu-l auzi. Cu un mârâit, îl mătură din calea lui, înșfăcându-l de gât și aruncându-l cât acolo ca pe o păpușă din cârpe, lăsându-i pe ceilalți cu gura căscată de uimire și groază. Năvăli în holul de la Willow's, rotindu-și ochii înnebuniți în jur și începu să deschidă ușile la nimereală, strigând-o ca un smintit. Dar încăperile erau goale și el se întoarse în hol, pornind ca o tornadă spre scările duble care duceau spre etaj. Nu știa care era camera ei, dar avea s-o găsească, pe toți sfinții! Avea să le ia la rând până când o găsea!

Stomacul îl durea și groaza îi strângea inima ca într-o menghină. La baza scărilor frână brusc, căci lady Sarah, înveșmântată în voaluri negre, cobora palidă și încercănată treptele lăcuite, încheștându-și mâna pe balustradă la fiecare pas.

- Unde este Claire?

Lady Sarah îl privi inexpresiv, forțându-se să se miște spre el.

- I-ai frânt inima, șopti ea cu o voce înăbușită. I-ai zdrobit inima...

Dunmore deveni livid. Câteva clipe, fu incapabil să se miște sau să gândească. Apoi se clătină ca lovit în moalele capului și se lipi cu spatele de perete, căutând orbește un punct de sprijin. Genunchii i se tăiară și tânărul bărbat se prelinse la vale, zguduit.

- Nu! gemu el răgușit, refuzând teribilul adevăr, îndesându-și ochii în orbite cu podul palmelor. Oh, Iisuse, nu! Nu!...

Lady Sarah se opri pe ultima treaptă și-l privi tulburată. N-ar fi vrut să simtă milă pentru el. N-ar fi vrut să simtă nimic pentru acel demon cu chip de om ce-i distrusese viața lui Claire, smulgându-i inima din piept și călcându-i-o în picioare. Dar, într-un fel absurd, îi înțelegea motivațiile, atitudinea și faptele. Și nu-l putea condamna. Cel puțin, nu în totalitate. Fiecare din cei implicați în această tragică poveste avusese partea lui de vină: Fitzgerald, pentru mârșăvia cu care distrusese viața acestui bărbat și a surorii sale, Blackwell, pentru că se folosise de cele mai josnice mijloace pentru a se răzbuna pe cel care-l osândise, ea, pentru că-și împinsese copila în brațele acestui monstru și o încurajase să-l iubească, Claire, pentru că se lăsase condusă de inimă și instincte, și nu de rațiune sau decență. Amândouă fuseseră orbite de aparențe și se încrezuseră prostește în noblețea unui bărbat care de fapt nici nu exista în realitate. Totul fusese o iluzie. Un nume fals, maniere înșelătoare și o minte diabolică.

Oh, măcar Claire să fi fost cruțată!... Dar Claire căzuse victimă lăcomiei lui Fitzgerald și răzbunării odioase a aceluia individ, iar ea

n-avea să-și ierte niciodată prostia de a fi îngăduit să se ajungă aici. Acest bărbat își pierduse umanitatea, noblețea, lăsând ura și mânia să-i otrăvească sufletul și mintea...

Și totuși reacția lui din acest moment o luă complet prin surprindere. Un bărbat care își atinsese morbidul scop de a-și strivi dușmanul nu s-ar fi clătinat așa sub vestea aceea... Brusc, Sarah își dădu seama că fără să vrea îl indusese într-o gravă eroare. Realiză că ori nu i se spusese adevărul de către cei adunați în curte, ori se grăbise el să tragă o concluzie complet greșită și atunci...

- Vreau s-o văd, se auzi într-un târziu glasul hârâit al tânărului bărbat.

Văzând că nu i se răspunde, Dunmore își lăsă mâinile să cadă și făcu un efort să se ridice în capul oaselor, mișcările fiindu-i la fel de dezordonate și de nesigure ca cele ale unui om bătrân și istovit de viață.

- Trebuie s-o văd, repetă el, privind-o cu o pereche de ochi injectați și tulburi. Du-mă la ea. Făcu o pauză, adunându-și tot curajul. Te rog, lasă-mă s-o văd.

- Ea nu vrea să te vadă, îl informă femeia cu o voce neînduplecată și rece, iar eu n-o să te las să te mai apropii niciodată de ea!... Nu-ți ajunge cât rău și ruină ai semănat în casa asta? Nu ți-e destul câtă durere ne-ai pricinuit? adăugă lady Sarah cu o voce sugrumată de furie și neputință. Las-o să-și îngroape tatăl în liniște!... Măcar atâta decență ai, dacă inima-ți lipsește.

Văzu expresia distrusă de pe ochii lui preschimbându-se încet într-una confuză, înlocuită treptat de înțelegere și ușurare.

- Vom pleca de îndată ce înmormântarea se va sfârși, îl informă ea pe un ton înăbușit. Până atunci aș aprecia dacă ne-ai lăsa măcar intimitatea pentru a face pregătirile necesare și pentru a ne putea împacheta lucrurile care ne-au mai rămas. Sper să putrezești în iad!

Cu aceste cuvinte, lady Sarah îi întoarse spatele și începu să urce scările fără grabă.

Dunmore rămase nemișcat, încercând să asimileze sensul cuvintelor ei în timp ce o petrecea cu privirea. Inima continua să-i tremure în piept. Picioarele îi era nesigure și-si simțea transpirația curgându-i rece pe coloană, udându-i cămașa și betelia pantalonilor.

Claire era în viață. Nu făcuse nimic stupid, niciun gest disperat... Sicriul nu fusese adus pentru ea. De data asta se așează pe treptele de lemn, încercând să-și normalizeze respirația, pulsul și mintea care i-o luase razna pentru câteva minute agonizante.

Acele clipe lungi, îngrozitoare, în care crezuse c-o pierduse la modul absolut și irevocabil, îl lăsară fără pic de vlagă. Pur și simplu își ieșise din miști de spaimă și se întrebă dacă nu cumva se amăgise atunci când se convinsese singur că sentimentele lui pentru Claire... Dar ce sens avea să mai despice firul în patru când totul se terminase astfel, când nu mai exista cale de întoarcere pentru niciunul dintre ei, când nici măcar regretele nu-și mai aveau rostul?...

Se sfârșise. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Cercul se închisese.

Ridicându-se, Dunmore păși în curte și se îndreptă spre grupul care venise de la Londra și care-l însoțise până acolo, fără să acorde nicio atenție localnicilor. Dorea să plece cât mai repede din acest loc, să scape de senzația aceea neplăcută care-i apăsa pieptul.

- Regret că v-am făcut să vă pierdeți timpul, domnilor, dar după cum cred că ați aflat, aici nu mai este nimic de făcut. Plecăm, îi informă scurt, înălțându-se în spatele lui Lucifer.

Bărbații schimbară priviri obosite și nedumerite, dar se conformară, încălecându-și caii și urmându-l.

Ziua se anunțase mohorâtă încă din zori. Ploaia care căzuse peste noapte se oprise spre dimineață, dar cerul continua să fie

întunecat, amenințător și gata să izbucnească în orice clipă.

Rămășițele pământești ale contelui de Seymoure fuseseră coborâte în groapa săpată la baza unei coline, în apropiere de Willow's Lake, înmormântarea în cimitirul vechi al parohiei fiindu-i refuzată deoarece tărâmul sfânt era hărăzit numai celor dreți și puri. Contele nu se număra printre aceștia. Se sinucisese, împrăștiindu-și creierii pe biroul elegant din cabinetul său de lucru, asta după ce-și supsese curajul dintr-o sticlă întreagă de coniac vechi, franțuzesc, pe care-l păstra sub cheie pentru ocazii deosebite.

Lady Sarah alesese acest loc înconjurat de dealuri line, împădurite, și de pajiști smălțuite cu clopoței și margarete, spunându-și că acela era ultimul gest pe care-l mai putea face pentru cumnatul ei. Preotul Stevens, din respect față de ea și din compasiune pentru Claire, acceptase să officieze o mică slujbă la fața locului.

Venise puțină lume. De fapt, în afara lor și a personalului de la Willow's Lake, se mai aflau prezenți doar lordul Raven, Simon și cei doi grovari ai satului. Nimeni altcineva din ținut nu dorise să participe la funeralii. Nici măcar vecinii, gândi cu amărăciune lady Sarah, simțind cum umilința și indignarea o strâng de gât. Măcar din respect față de Claire, care nu greșise cu nimic în fața niciunuia dintre ei!...

Claire asculta slujba cu ochii pironiți asupra capacului lucios al sicriului. Îi venea greu să se concentreze asupra cuvintelor solemne ale preotului, când totul în ea era amorțit și rece.

Ar fi vrut să poată plânge, în adâncul ei își dorea să poată plânge, dar lacrimile îi secaseră. Ceva înăuntrul ei se împietrise. Plânsese atât de mult în ultimele zile!... Crezuse că nimic n-avea să fie mai dureros decât despărțirea de bărbatul iubit. Oh, cât de amarnic se înșelase! Cât de adânc putea răni trădarea, umilința și rușinea!

Fusese mințită, înșelată și trădată. Fusese folosită. Se încrezuse orbește în el. I se dăruise cu totul, fără rețineri, fără pretenții, cu bucurie și pasiune. Râsese cu el, își dezgolise sufletul în fața lui, îi mărturisise cele mai intime gânduri ale ei. Îl iubise cu fiecare bătaie a inimii sale atât de naive. Și încă-l mai iubea. În adâncul sufletului ei îndurerat știa că avea să-l iubească toată viața într-un fel în care n-avea să mai poată iubi pe nimeni altcineva.

Slujba se termină repede și Claire se forță să-și ridice privirea, copleșită de rușine și vinovăție. Își trădase tatăl și-l dezamăgise. Contribuise în mod direct la declinul lui, la moartea lui. O parte din culpă îi aparținea și niciodată n-avea să și-o poată ierta.

Oh, cât ar fi vrut să i se fi oferit șansa de a-i spune cât de rău îi părea pentru tot!... Acum era prea târziu, prea târziu pentru tot. Niciunul n-avea să-și mai găsească vreodată pacea și tihna, căci fiecare dintre ei era condamnat în veci pentru păcatele sale.

Apa care îmbibase pământul peste noapte se transformase în fuiuare alburii și opace de ceață, ce se ridicau la marginea pădurii, încolăcindu-se fantomatic în jurul trunchiurilor argintii ale mestecenilor tineri, destrămându-se și contopindu-se între ele. Privirea îi alunecă peste peisajul înconjurător, înregistrând fiecare detaliu în parte, știind că aceea avea să fie prima și ultima dată când îl mai vedea. Prima și ultima dată când avea să șadă lângă mormântul tatălui ei. Niciodată n-avea să se mai întoarcă aici, în locul în care copilărise. Prea multe amintiri, prea multă durere...

În clipa următoare îl zări. O siluetă înaltă, nemișcată, solitară și înveșmântată în negru. Inima i se poticni în piept, iar Claire gemu involuntar, clătinându-se pe marginea gropii. Ochii i se împăienjeniră și preț de câteva momente îngrozitoare de slăbiciune, se temu serios că avea să leșine. Cu siguranță s-ar fi prăbușit dacă lordul Raven nu i-ar fi susținut talia cu un braț.

- Claire, ți-e rău?

În mod absolut surprinzător, Claire găsi suficientă voință să

reziste acelei tentații de a-și da ochii peste cap, cufundându-se în binecuvântata uitare de sine.

- Vrei să te așezi? o întrebă bărbatul îngrijorat. Nu mai durează mult, dar dacă...

- Nu, șopti Claire răgușit. Sunt bine. Pe cuvânt. Doar că... am ceva de făcut. Vă rog să rămâneți cu toții aici.

Niciodată n-avea să-și explice de ce procedase astfel. O făcuse instinctiv, mânată de impulsul momentului, lăsându-și inima să hotărască în locul ei. Se aplecă și culese un bulgăre umed din movila de pământ lutos care avea să acopere în curând sicriul tatălui ei, iar cu cealaltă mână își săltă poalele rochiei, pornind ca în transă spre locul retras de unde bărbatul asista la ceremonie. Sui dealul cu ochii ațintiți asupra lui, simțindu-și inima mai grea decât fusese vreodată.

Dunmore nu se mișcă, urmărind-o încordat cum urcă panta lină, într-un fel inconfundabil și doar al ei: drept, seducător, plin de eleganță și demnitate. Inima începu să-i bată mai repede, degetele prinseră să-l furnice din dorința de a o atinge.

Claire ajunse în fața lui și-l privi din spatele voalului negru și des care-i acoperea chipul. Câteva secunde, niciunul nu se clinti, apoi fata se întinse și-i luă mâna. Tânărul bărbat nu avu puterea să i se împotrivească, dorindu-și contactul fizic cu ea cu o intensitate absurdă. Claire îi răsuci pumnul și i-l desfăcu, ezită o clipă, apoi puse în căușul palmei lui bucata de humă, închizându-i cu blândețe degetele peste ea.

- Sper că așa îți vei găsi pacea și liniștea, rosti ea încet, cu o voce liniștită, inexpresivă. Mă voi ruga pentru asta.

Apoi făcu un pas în spate, apoi încă unul, cu ochii ațintiți asupra lui, după care se răsuci încet pe călcâie și coborî dealul fără să mai privească îndărăt.

Dunmore rămase în loc multă vreme, privind țintă bulgărele de pământ din mâna sa.

În suflet i se căscase un gol imens, la fel de arid ca deșertul nesfârșit al Africii. Nu se simțea biruitor și nici împlinit. Nici măcar eliberat. Satisfacția supremă, gustul îmbătător al victoriei pe care se gândise că avea să le guste în clipa în care-l va vedea pe Seymoure înfrânt, se lăsau așteptate. Nu câștigase nimic din acea demonstrație de forțe ci dimpotrivă, ieșise și mai împovărat. Abia acum realiza cât de mult greșise.

„...nu ești cu nimic mai bun decât el...”

Cuvintele lady-ei Sarah conțineau o doză foarte mare de adevăr. Era o crudă ironie a sorții, dar își dădu seama că, într-un anume sens, Seymoure era cel care câștigase până la urmă. Toate lucrurile pe care le condamnase, le disprețuisese și le urâse la Seymoure sfârșise prin a le săvârși el însuși.

Era atât de lesne să-i strivești pe cei vulnerabili atunci când aveai puterea! Era trist, dar cu atât mai trist, mai umilitor și mai greu de îndurat era când aceștia îți dăruiau iertarea lor cu atâta bunătațe.

Dunmore închise ochii, blestemând, copleșit de rușine și dezgust. I-ar fi preferat furia, indignarea, reproșurile, disprețul... chiar și ura. I le-ar fi îndurat infinit mai ușor decât acea resemnare demnă și plină de noblețe, izvorâtă din inima ei atât de plină de iubire, cu care-l absolvise de orice urmă de vinovăție.

Îl iertase pentru că-l iubea...

- Să te ia naiba, Claire! rosti el pe o ton scăzut, plin de amărăciune, aruncând o privire încrâncenată femeii care prin gestul ei atât de simplu și firesc îi furase până și ultimul strop de liniște sufletească.

Se forță să rămână pe loc, credincios făgăduielii pe care și-o făcuse dis de dimineață, aceea de a nu părăsi ținutul până când nu asista la toată ceremonia de înmormântare a lui Fitzgerald Seymoure.

Groparii se apucaseră deja de treabă atunci când Claire ajunse

lângă ei. Dunmore o văzu spunându-i ceva lui Raven, care gesticula imperativ în direcția lui. Tânărul conte nu părea deloc încântat de prezența lui acolo, gândi Dunmore cu un rânjel sardonice, ignorându-și mica tresărire de gelozie din măruntaie atunci când îl văzu luând mâna lui Claire între ale sale și aplecându-se asupra ei pentru a-i spune ceva. În secunda următoare începu să plouă și Raven își deschise umbrela, oferindu-i galant brațul său tinerei femei pentru a o adăposti.

Dunmore stătu nemișcat în ploaia mărunță, până când ultima lopată de pământ fu aruncată deasupra mormântului. Era ud până la piele atunci când îl încălecă pe Lucifer.

Un ceas mai târziu lăsa în urmă Cornwall-ul, concentrându-și atenția asupra lucrurilor pe care trebuia să le rezolve la Londra vizavi de proprietățile pe care Seymoure le ipotecase de-a lungul anilor, sfârșind prin a le pierde. De abia aștepta să se descotorosească de ele și să-și recupereze banii. Nu dorea să păstreze nimic, niciun lucru care ar fi putut să-i amintească de trecutul său. Acel capitol al vieții lui se încheiase și nu-și dorea decât să uite totul și să-și continue viața pe care și-o alesese cu șapte ani în urmă.

Dorea să trăiască liber și... fără regrete.

CAPITOLUL 14

Era o zi superbă de iulie, cu un cer senin, de un albastru electrizant. Nu exista nici un nor pe întinderea aceea nesfârșită, iar marea părea un lac imens. Aerul fierbinte era mișcat de briza molcomă a după-amiezii, îndemnând la lenevire.

Englezul urmărea agitația de pe puntea lui ***Black Moon*** cu un zâmbet leneș. Captura de pe vasul de luptă spaniol pe care-l scufundaseră în urmă cu nicio oră se dovedise a fi una extrem de interesantă. Pe lângă butoaiile cu praf de pușcă care le întregiseră

rezervele, corabia transporta în cală baloturi de borangic cu imprimeuri superbe și dantele cu broderie delicată, ce aveau să fie vândute pe bani grei în Franța, două duzini de butoaie cu ulei de măsline, mirodenii, curmale, rodii și două cutii pline cu aur. Asta pe lângă neprețuitele lăzi cu rom și vin de Bordeaux care erau destinate nu se știe cărui conte spaniol și la a căror vedere oamenii săi efectiv săriseră în sus de bucurie.

Lupta durase puțin și fusese dezamăgitoare. Spaniolii se predaseră destul de repede, milogindu-se ca viața să le fie cruțată. Motiv pentru care primiseră cu toții același tratament pe care-l rezervau întotdeauna celor lași: fuseseră urcați goi pușcă în bărci, lăsându-li-se doar apă potabilă și alimente cât să le ajungă pentru două săptămâni. Dacă în tot acest timp nu reușeau să ajungă la țarm sau nu erau luați la bordul vreunei nave comerciale, însemna că erau mult prea tâmpiți, ghinionști sau proști pentru a merita să trăiască.

- Șefu', ia privește acia!

Englezul întoarse capul și rânji amuzat când îl văzu pe Lee fâșosindu-se ca o cadână, înfășurat în voaluri fine, de culoarea mierii, pline cu bănuți zornăitori din aur, dând sugestiv din gene în direcția lui.

- Țasta-i mai ceva ca o muiere, scuiță Carlos cu dispreț, încrucișându-și brațele groase ca niște trunchiuri pe pieptul său înnegrit de soare și plini de cicatrice. Puțin sclipici și-i dus.

Englezul nu comentă nimic. Remarca secundului său era lipsită de maliție, tinzând mai degrabă spre o oarecare afecțiune.

Echipajul de pe *Black Moon* era o adunătură pestriță de oameni de culori, nații și religii diferite. Fiecare dintre ei ajunsese pirat din cauze diferite. Desigur, cu excepția lui Carlos și a lui Mika, norvegianul, care-și aleseseră această îndeletnicire din motive de pură plictiseală.

Phillipe, italianul, fusese dulgher de profesie și ajunsese la bordul navei printr-o încâlcitură de întâmplări nefaste, după ce pierduse un proces cu unul dintre clienții lui din Veneția, fiindu-i confiscate toate bunurile și condamnat apoi la exil.

Siga, africanul înalt și solid, cu fața, pieptul și brațele tatuată, a cărui înfățișare te băga în sperieți, se născuse liber sub cerul Africii și prima parte a tinereții lui și-o petrecuse vânând pentru tribul său. Fusese capturat de către negustorii de sclavi dar reușise să evadeze și se întorsese acasă, unde zăbovise doar atât cât să constate că satul lui fusese între timp ras de pe fața pământului.

Liam, irlandezul, plecase spre Namibia, atras de goana căutătorilor de diamante, dar corabia lui se intersectase pe drum cu **Black Moon** iar Carlos, care la vremea respectivă se afla la cârma navei, impresionat de îndemânarea și de viteza cu care irlandezul îi căsăpise cinci dintre cei mai buni oameni, îi cruțase viața în schimbul aptitudinilor lui războinice.

Sigmund, fiul unui conte austriac, un afemeiat de prima mână, fusese nevoit să fugă din țara sa de baștină după ce sedusese singura femeie asupra căreia n-ar fi trebuit nici măcar să-și ridice privirea: amanta împăratului. Condamnat să fie un proscris pentru tot restul vieții sale, Sigmund plecase spre Franța având asupra lui o parte din averea ce i se promisese la naștere, cu intenția de a-și făuri un viitor din comerțul pe mare. După ce două dintre navele sale fuseseră prădate de pirați și scufundate, austriacul se gândise dacă nu cumva era mai avantajos să schimbe tabăra. Și o schimbase.

Nickos, grecoteiul, Janos, ungurul, și Mathias, portughezul, ajunseseră pe căi ocolite la bordul lui **Black Moon**. Toți trei aveau în comun patima jocurilor de noroc și pierduseră tot ce agonisiseră sau moșteniseră la viața lor, fiind nevoiți într-un final să se reprofileze pe altceva pentru a scăpa de creditori și, implicit, de

închisoare. Carlos îi „moștenise” de pe un alt vas pirat, cu care se ciocnise în urmă cu opt ani.

Cu chinezul era altă poveste. Îl racolaseră dintr-o bodegă din Casablanca în urma unei întâmplări care și acum, după aproape patru ani, mai avea darul să stârnească râsul printre membrii echipajului.

Lee era hoț de profesie. Era mic de statură și slăbuț, dar avea niște mâini dibace și iuți, și un curaj pe măsură. Iar Liam căzuse victimă acestor degete agile, deosebit de talentate. Sau fusese pe aproape.

Siga, care era de religie musulmană și nu pusese picătură de alcool în gură în toată viața lui, stătea retras în fundul cârciumii și-l observase pe chinez tocmai când acesta reușise să-i șterpelească irlandezului punga cu aur de la cingătoare. Sarcina lui era de a-i aduce pe toți teferi la bord, asta în cazul în care întreceau măsura la băutura și se trosneau și, în plus, înfățișarea lui era o bună strategie de a-i descuraja pe cei ce căutau necazul cu lumânarea. Nimeni n-ar fi fost îndeajuns de smintit sau idiot încât să trezească furia unei namile de doi metri, cu pielea neagră ca smoala și împodobită cu arabescurile acelea înfricoșătoare. Africanul se ridicase de la locul lui, făcuse calm doi pași spre masa lor și-l înșfăcase pe chinez de ceafă, ridicându-l la un metru deasupra solului. Lee, care fusese luat prin surprindere, scoase un strigăt uluit, și începu să dea din mâini și din picioare, încercând să se elibereze, asta spre hazul tuturor, mai puțin a lui Liam, care-și recunoscuse punga de piele roșie cu cusături de mătase verde din mâna chinezului. Temperamentul lui de irlandez, precum și orgoliul șifonat de faptul că putuse fi tâlhărit fără ca măcar să bage de seamă, se inflamaseră instantaneu. Îi ceru lui Siga să-i dea drumul chinezului pe motiv că dorea să-i dea o lecție, iar africanul își scoase prada afară, eliberând-o în fața crâșmei. Toată lumea ieșise afară să urmărească distracția iar

echipajul de pe **Black Moon** făcuse roată în jurul lor, luându-și toate măsurile de precauție pentru ca cei doi să se poată răfui în voie.

Ceea ce urmase sfidase limitele naturalului. Liam fusese pus la pământ dintr-o singură lovitură din partea chinezului, care se mișcase atât de fulgerător, încât mult timp după aceea și-au stors cu toții creierele să-și aducă aminte dacă acesta îl atacase pe irlandez cu o lovitură de pumn sau una de picior, căci nu văzuseră decât o fâlfăire slabă a hainelor asiaticului. Cert era că Liam rămăsese inconștient, iar Nickos, pierzându-și cumpătul, sărise la chinez ca un taur în arenă. Chinezul se unduia ca o creatură fără oase, săgetându-și atacatorii cu lovituri scurte și precise, spintecând aerul cu o grație incredibilă, răsucindu-se ca un șarpe și aterizând întotdeauna în picioare. Într-un târziu, nu avură de ales decât să se arunce cu toții pe el și să-l lege fedeleș, ducându-l pe sus și priponindu-l zdravăn de catargul principal de pe **Black Moon**, lăsându-l în paza lui Siga.

A doua zi, după ce au ajuns în larg, au făcut un mic consiliu, dezbătând problema chinezului. Spre surprinderea tuturor, Liam fusese cel care venise cu ideea să-l includă în echipaj.

- Ar fi păcat să prăpădim un asemenea „material”. L-ați văzut cu toții cum se mișcă. Ne-ar fi de ajutor și cred că nici lui nu i-ar displace idee, mai ales că-i un prăpădit de hoț.

Propunerea fusese răsucită pe toate părțile și unanim acceptată. Liam se duse la chinez și-l privi drept în ochii mici și negri, care-l fixau cu dușmănie.

- Ce zici, chinezule, te alături nouă sau te dăm la pești?

Lee îl privise cu ură și începu să-l înjure în limba maternă, turuind cuvintele ca pe niște gloanțe.

- Cu asta n-ajungi nicăieri, să știi, îl prevenise irlandezul râzând sfidător și dându-i un bobârnac în vârful nasului, lucru care-

l făcuse pe asiatic să-și iasă din minți. Uite, eu sunt gata să te iert pentru că m-ai prăduit, ai putea să-ți calci și tu pe inimă, ce naiba!

Chinezul continuase să-l împrăște pe irlandez cu insulte, potolindu-se subit când cel pe care toată lumea îl poreclise Englezul se ridicase de pe lada de unde prezidase ședința și se apropiase de el, tăindu-i legăturile dintr-o singură mișcare. Asiaticul se holbase la el perplex.

- Ești liber, îl informase acesta, vârandu-și stiletul în cizma înaltă de piele. Poți rămâne cu noi sau poți să-ți vezi de treabă până ancorăm în primul port, de unde o să poți pleca unde vezi cu ochii. Tu alegi. Dar dacă dorești să vii cu noi, atunci trebuie să știi că vei avea partea ta din fiecare pradă.

Ochii oblici ai lui Lee se micșorară și mai mult, suspicioși.

- Cât va să-nsemne asta? vru el să știe, adresându-i-se într-o engleză măcelărită.

- Pe Black Moon totul se împarte în mod egal. Asta este una dintre regulile de bază, pe care o respectăm cu toții.

Chinezul își plimbase privirile agere peste chipurile celorlalți, căutând vreo urmă de prefăcătorie, dar nu zări niciuna. Toți cei prezenți îl studiau cu fețe curioase și grave, așteptând răspunsul lui.

- Aș putea să vă iau gâturile la toți când îți dormi, rosti asiaticul pe un ton disprețuitor. V-aș putea omorî pe toți.

Își aminti că-i zâmbise chinezului la această remarcă.

- Mda, ai putea. În mod sigur ai toate șansele. Care e numele tău?

- Lee, răspunse el cu prudență.

- Ei, bine, Lee, în cazul în care te hotărăști să rămâi, ar fi bine să-ți cunoști viitoarea familie.

Aruncând o privire în urmă, Englezul își spuse că întâlnirea cu Lee adusese un suflu proaspăt printre membrii de pe Black Moon. Deși la început fuseseră extrem de prudenți cu el, treptat se acomodară reciproc, descoperind cu uimire că Lee era cel mai

blând și mai calm dintre toți. Și cel mai pus pe șotii. Avea o fire veselă și jucăușă, cu înclinații spre maimuțareală, care le alunga plictiseala cauzată de expedițiile mai puțin norocoase. Într-un anume fel, Lee era copilul de trupă, deși era mai în vârstă decât mulți dintre ei.

În timp ce studia veselia generală cauzată de prada variată de la bordul galionului spaniol, Englezul își zise că aceea era lumea lui, viața lui. Locul unde dorea să fie.

Atunci de ce naiba nu-l părăsea starea aceea de deprimare care-l însoțise mereu încă de când părăsise Anglia?... De ce nu putea uita femeia?

Trecuseră zece luni, o săptămână și patru zile de când o văzuse ultima dată. Probabil că ar fi putut număra până și orele care se scurseseră în plus. O visa aproape în fiecare noapte și se gândea la ea mereu, iar în ultimele șapte luni o făcea cu o strângere de inimă sufocantă.

Când părăsise Anglia, vânduse tot, cu excepția a două proprietăți: Forest Hill-ul și Willow's-ul, pe care i le lăsase ei. Ar fi dorit să afirme că o făcuse din mărinimie, cu generozitatea învingătorului, dar adevărul era c-o făcuse din cauza vinovăției, a remușcărilor și a încă unui sentiment apăsător, nelămurit. Dorea s-o știe asigurată financiar, fericită, lipsită de griji. Știa că biblioteca de la Forest Hill avea să fie un dar neprețuit pentru ea, pentru acel spirit însetat de cunoaștere și adevăr, și poate că acel gest avea să-i mai șteargă o parte din amărăciunea și durere pe care i le provocase.

Avocații săi primiseră instrucțiuni clare s-o contacteze și să-i înmâneze personal actele doveditoare, plus încă o sumă generoasă, de care aceștia puteau beneficia numai din clipa în care fata intra în posesia celor două domenii învecinate. Îi stimulase financiar pentru a fi convingători în fața tinerei lady. Le lăsase adresa avocatului său din Marsilia, ca să-l informeze asupra mersului lucrurilor, dar

raportul pe care-l primise o lună mai târziu avusese darul să-l înfurie. Claire refuzase categoric ambele proprietăți și le ceruseră avocaților săi din Londra să îi respecte intimitatea și să n-o mai deranjeze niciodată. Prin urmare, se văzuse nevoit să-și revizuiască planurile în privința ei, blestemându-i mândria încăpățânată, și le scrisese noi instrucțiuni avocaților din Londra, care urmau să-i trimită rapoarte regulate despre viața tinerei femei, în schimbul acestor informații fiind plătiți cu suma alocată inițial celui alt scop. Desigur, menționa și o colaborare pe o perioadă încă nedefinită de timp, cu beneficiul unor sume deloc neglijabile.

La vremea respectivă nu înțelegea de ce acționase astfel, zicându-și de sute de ori că trebuia să lase totul în urmă și să nu-l mai intereseze soarta ei. Claire alesese și de această dată, așa că trebuia să suporte consecințele acțiunilor ei. Dar ceva îl oprise. Pur și simplu fusese incapabil să renunțe cu totul la orice legătură cu ea, deși știa că toată această nebunie nu ducea nicăieri.

Următorul raport îl aruncase într-o stare de agitație turbată. Claire nu era de găsit. Dispăruse fără urmă, împreună cu mătușa ei, fără a lăsa nimănui nicio adresă. Și de atunci, nicio veste despre ea. Scrisorile din Anglia soseau lunar, însă niciuna nu avusese darul de a-l liniști. Toate relatau același lucru, într-o manieră seacă, succintă, specifică avocaților: lady Claire Seymoure se evaporase de pe suprafața pământului.

La început, încercase să-și înece amarul bând în neștire. Dar curând ajunse la concluzia că nici această metodă nu dădea vreun rezultat satisfăcător. Invariabil se trezea îngrețoșat și cu câte o migrenă cât casa de mare. În plus, oamenii săi aveau nevoie de el căpitan lucid, nu de unul amorțit de băutură și acrit de viață, așa că începuse să-și petreacă cea mai mare parte a timpului pe mare, jefuind tot ce-i ieșea în cale, de la vase comerciale, de luptă, până la cele existente în afara legii, ca și **Black Moon**. O parte din banii

obținuți de pe urma prăzilor se transformau invariabil în atenții costisitoare oferite amantelor sale, pe care le schimba mai des decât își schimba preferințele culinare la micul dejun. Însă niciuna dintre aceste curtezane rafinate nu reușise să-l lecuiască de amintirea lui Claire. Niciuna n-avea spontaneitatea, umorul, gingășia sau candoarea ei. Niciuna n-avea mirosul ei, gustul ei.... Niciuna nu-l iubea.

Era o ironie și o absurditate să ajungă la adevărul pe care evitase să-l privească în față încă dinainte să se culce cu ea, și anume că era îndrăgostit de ea până peste urechi. Se înamorase de ea ca un nărod încă din clipa în care o văzuse sărind în cărca lui Dobson, cu o sălbăticie magnifică, doborându-l la pământ pentru a-l ataca apoi ca o nebună inconștientă. Acela fusese momentul în care inima lui încetase să mai bată pentru el și începuse să bată pentru ea. Și îi luase zece luni nenorocite și amare ca să-și dea seama că din întâlnirea cu Claire ieșise mai zdrobit decât ieșise din întâlnirea cu taică-său cu treisprezece ani în urmă!...

Fără regrete, pe naiba! Fusese un idiot sinistru. Ajunsesse să regrete totul, de la clipa în care luase decizia de a se întoarce în Anglia, întâlnirea cu ea, modul stupid în care se lăsase vrăjit de dulceața ei, până la discuția cu Seymoure, care cu siguranță îi strivise inima. În toată viața lui iubise o singură femeie, o făptură minunată și incredibil de pură și de luminoasă, și sfârșise prin a o distruge! Era demn de milă. Josnic și mărunț.

Insuportabil era faptul că ea îl iertase. Și acum mai avea bulgărele acela de pământ galben, lutos, pe care-l ținea într-o casetă de lemn din cabina lui. Niciodată nu se despărțea de el, pentru că acesta era ultimul lucru de la ea. Îl privea în fiecare seară, cuprins de o tristețe fără margini, simțindu-și inima grea, dorindu-și să fi avut puterea supranaturală de a da timpul în loc și să fi procedat altfel, într-un fel în care să nu-i fie rușine să se privească dimineața în oglindă. Prin gestul ei, Claire îl

condamnase veșnic la nefericire și suferință. Căci da, suferea după ea mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Toate ororile trecutului său păleau în fața acestui gen de durere, deoarece în anii în care fusese sclav niciodată nu-și abandonase speranța. Acum era liber, dar fără speranță. Fără bucurie. Nu mai simțea plăcere în nimic. Totul era fad și îngrozitor de gol. O voia lângă el cu o disperare inumană, care chircea totul în el.

- Ce te frământă, Englezule?

Bărbatul își ridică ochii goi spre Carlos și-l privi inexpresiv.

- Nimic concret, minți el, cuprins de dorința bruscă de a se retrage în cabina lui, ferindu-se de veselia de pe punte, care într-un anume fel îl irita.

- Nu mă jigni, îl preveni spaniolul, curățându-și sugestiv gâtul pentru a-i scuipa conținutul peste bord cu o precizie admirabilă. De când te-ai întors, ne freci icrele la toți. Nu-ți convine nimic, ești când vesel, când plecat cu gândurile la dracu' în praznic, că nu mai știe omul cum să calce pe lângă tine ca să nu te tulbure în gingășie. Ce naiba ai de nu-ți găsești locul?... Ți-a sucit muierea aia mințile?

Carlos era singurul din echipaj care cunoștea tot adevărul. I-l turnase într-un moment de slăbiciune, după ce îndesase pe gât câteva sticle de rom, când fusese destul de beat pentru a-și deșerta sufletul în fața lui, dar nu suficient de matol încât să nu-și aducă aminte a doua zi de tot ce-i ieșise pe gură.

- N-am nicio veste despre ea, se decise el să-și descarce o parte din neliniști, știind că spaniolul avea să-și țină gura. Nimic!

- Atunci, dă-o în amaru'! îi sugeră Carlos cu bunătate. Nicio femeie nu merită să-ți bați capu' cu ea!

- Asta merită! mârâi Englezul, trecând brusc în defensivă.

Spaniolul se încruntă, își scoase pipa și începu să și-o umple cu tutun cu gesturi domoale, lipsite de grabă. Și-o aprinse și pufăi câteva fumuri, apoi îi prinse muștiucul între dinți pentru a-i vorbi:

- Atunci, du-te după ea, îl sfătui el cu jumătate de gură, pufăind

încă o dată, cu privirile ațintite spre orizont.

- Nu-i așa de simplu. Mă urăște.

- Ți-a zis-o ea, cu gurița ei? se interesă secundul pe un ton naiv.

- Nu a fost necesar s-o facă. Din cauza mea, taică-său și-a modelat creierii pe birou.

- Aș zice că a meritat-o, admise Carlos filozofic. Eu, unul, în locul tău, i-aș fi deșertat măruntaiele fără să clipesc.

- Ar fi fost tentant, dar am preferat s-o fac în stilul meu.

- Voi, englezii, cu rahatul ăla de... cum îi zice?!...

- Probabil te referi la onoare, dar nu, n-a fost vorba de așa ceva. Dacă aș fi avut un pic de onoare, nu m-aș fi atins în veci de Claire.

- Ah, Claire, făcu spaniolul edificat. Data trecută ai evitat să-i menționezi numele.

- Știi ce, Carlos? rosti Englezul, enervat. Nu cred că am chef de tâmpeniile tale.

- Păcat. Pentru că-mi faci greață.

Îl simți încordându-se pe tânărul bărbat de lângă el și continuă netulburat:

- Ai ajuns să ne enervezi pe toți cu privirile tale apoase de melc în călduri. Sari de la o stare la alta de parcă ai fi pe arcuri. Pe mine ai ajuns să mă obosești. Ori termini cu prostiile, ori te duci după ea. În ritmul ăsta o să ne deviezi de cap pe toți.

- Și ce rezolv cu asta? se răsti Englezul printre dinți. Ce naiba pot să-i ofer?

- Ai o casă frumoasă în Marsilia. Dacă ea nu înțelege și nu vrea să accepte ce ești în realitate, atunci nu-i demnă de tine. Nu te iubește destul...

- Ba mă iubește!

- Acu' un minut ziceai că te urăște, așa că hotărăște-te care din două!

- Carlos! scrâșni Englezul prevenitor și exasperat.

- Nu te supăra, încerc să fac lumină în capu' tău, că tu singur văd că nu ești în stare. După părerea mea, fătuca are mai multă minte decât tine. Nu toate muștele se prind cu miere, pruncule! La unele trebuie ceva puțin mai rafinat decât delicatesele. Dacă te vrea pe tine, niciodată n-o să se mulțumească cu mai puțin. Prin urmare, cea mai bună cale să te pună pe gânduri este să-ți respingă atențiile.

- Claire nu este așa!... Nu este o femeie materialistă sau vicleană! Este o persoană cinstită, loială și preocupată de binele altora și mai puțin de al ei. E cea mai generoasă ființă din câte am cunoscut!

- Deci, bună, blajină și credincioasă. Cum naiba a ieșit așa ceva din ticălosul ăla?

- Și eu m-am întrebat asta, mărturisi Englezul cu un oftat. Nu-i seamănă deloc.

- Ascultă, te cred când îmi spui că este o fătuică bună, altfel nu ți s-ar fi aprins călcâiele după ea, rosti Carlos împăciuitor. Cu atât mai mult ar trebui să-ți încerci șansele cu ea. Încercă! Ce naiba mai ai de pierdut?

- Nimic, admise tânărul bărbat după o clipă de gândire.

- Atunci, du-te după ea. Cel puțin, n-ai să trăiești cu gândul prădalnic că ai stat cu mâinile în sân.

- Nu știi unde este, mărturisi Englezul abătut. Nimeni nu știe.

- O s-o găsești. Ceva îmi spune c-ai s-o găsești. Ai tu stofa asta de a dibui până și cele mai tainice lucruri.

Englezul își mută privirea asupra mării liniștite, cumpănind îndelung la vorbele spaniolului.

Teoretic, s-ar fi putut duce după ea. Ar fi găsit-o, probabil, în cele din urmă. În fond, îi datora niște explicații și chiar dacă lucrurile n-ar fi evoluat în direcția dorită de el, măcar s-ar fi lămurit lucrurile între ei. Nu s-ar fi întors cu mult mai fericit decât era în acest moment, dar cel puțin ar fi scăpat de povara apăsătoare

a vinovăției.

Practic, însă, îi lipsea curajul. Trecuseră aproape un an de când nu mai știau nimic unul de celălalt. Iar discuția cu caracter edificator ar fi trebuit s-o poarte cu ea înainte să părăsească Anglia. Între timp, sentimentele lui Claire pentru el cu siguranță se schimbaseră. Și n-ar fi putut-o condamna pentru asta. Cum ar fi putut s-o privească în ochi și să-i spună că-i pare rău, când tot ceea ce făcuse fusese atât de josnic, de calculat și de rece?... Desigur, nu chiar tot, își zise el abătut, dar ar fi putut ea oare să înțeleagă și să accepte faptul că ceea ce fusese între ei, modul în care aparținuseră unul celuilalt, fusese lipsit de premeditare sau de egoism din partea lui? L-ar fi crezut dacă i-ar fi mărturisit că ea fusese singurul lucru cu adevărat bun care i se întâmplase vreodată? Că în brațele ei se simțise purificat și mai liber ca niciodată? Că o voia înapoi cu o disperare care-l împingea încet-încet spre nebunie? Că o iubea atât de mult încât își dorea moartea ca pe o dulce izbăvire?... Categoric nu! Nimic n-avea să-l mai absolve vreodată de mârșăvia și cruzimea de care se făcuse răspunzător în fața ei!

Fusese credincios planurilor lui abjecte de răzbunare și lipsit de credință față de sine. Își sacrificase inima, cinstea și principiile pentru o vendetă care nici măcar nu-i adusese vreo umbră de satisfacție la sfârșit. Se încăpățânase să creadă că era destul de puternic pentru a trece peste toate cu ușurință, fără să-i pese de nimic... Măcar dacă ar fi înțeles atunci când lăsase Cornwall-ul în urmă cât de puternice, de adânci și de al dracului de durabile erau sentimentele lui pentru ea! Nu știa exact ce-ar fi făcut la momentul respectiv, deoarece el însuși era confuz și răvășit de felul urât în care se terminase totul, dar cel puțin nu s-ar fi zbatut ca peștele pe uscat atâta amar de luni.

Lăsase timpul să treacă, săpând prăpăstii fără fund între el și Claire. Simțea asta. Dacă i-ar fi explicat atunci motivul pentru care se ajunsese la acel tragic deznodământ, probabil că nu i-ar fi

obținut iertarea absolută sau înțelegerea, dar cel puțin n-ar fi lăsat-o cu acea impresia greșită, oribilă, că se folosise de ea fără milă, că pentru el nu însemnase nimic altceva decât o simplă unealtă pentru a-și atinge scopurile morbide. Dar timpul trecuse, transformând cu siguranță acea impresie într-o certitudine îngrozitoare, cu care Claire avea să trăiască, apăsându-i inima, pentru tot restul vieții ei.

Numai și pentru asta trebuia să se întoarcă în Anglia. Nu suporta ideea ca ea să ducă în sufletul ei acea minciună cumplită. Avea să mai aștepte două luni, nu mai mult, și dacă între timp nu primea nicio veste despre ea, atunci avea să plece în căutarea ei.

Închizând ochii, Englezul se rugă ca spaniolul să aibă dreptate și să fie în stare s-o găsească.

Trei zile mai târziu acostau în portul din Marsilia. După ce lăasă instrucțiuni precise echipajului său, Englezul părăsi nava și se îndreptă spre casa pe două nivele pe care o avea în centrul orașului.

Printre cetățenii de vază ai orașului era cunoscut drept un negustor prosper de origine italiană și nimeni nu-i pusese vreodată la îndoială identitatea deoarece vorbea fluent italiana, asta pe lângă spaniolă, portugheză, franceză, arabă și ceva olandeză, fiind mereu atent să adopte stilul expansiv și zgomotos al fiilor Romei ori de câte ori ieșea în societate.

Nu-și făcuse niciodată probleme că ar fi putut fi bănuțit de piraterie de către autoritățile locale sau de către cunoscuții săi. *Black Moon* era dotată cu un sistem de camuflare inedit, care-i permitea s-o aducă de fiecare dată în port fără a exista pericolul de a fi recunoscută și, ca o măsură de precauție, avea întotdeauna grijă să nu atace vasele comercianților ce navigau sub pavilion francez.

Sărind grăbit peste treptele largi de marmură flancate de cele două coloane în stil doric de la intrare, bărbatul pătrunse într-un

antreu de dimensiuni impresionante și urcă scările arcuite care duceau la etaj, salutându-și cu un zâmbet obosit personalul casei, după o absență de aproape cinci săptămâni.

Casa era un simbol al opulenței, puțin cam mare pentru gusturile lui, clădită toată din marmură și mozaic, cu tavanele înalte pictate în stilul renașcentist târziu. Decorațiunile interioare și mobila, toate unicate, fuseseră achiziționate de-a lungul anilor contra unor sume uriașe.

Toți cei care avuseseră onoarea să-i treacă pragul fuseseră marcați de aceeași impresie: Don Giuliano Fabritzi era un om putred de bogat.

Englezul făcu o baie lungă, care-i să-i scoată sarea din piele și să-i relaxeze mușchii oboseți. Se rase și se îmbrăcă lejer, neavând chef să iasă nicăieri, apoi coborî în cabinetul său, comandându-și cina acolo.

Correspondența se strânsese într-un teanc consistent și tânărul bărbat se așeză în spatele biroului masiv din lemn de abanos, apucându-se de treabă. Patru dintre scrisori proveneau de la două dintre ultimele sale amantele și aterizară nedeschise în coșul de gunoi, o parte erau probabil invitații la unele recepții ale aristocrației locale, altele proveneau de la câțiva parteneri de afaceri. Englezul le parcurse grăbit, căutând una anume. Recunoscu imediat scrisul elegant al avocatului său și inima începu să bată mai repede. Lăsă restul corespondenței deoparte și, preț de câteva momente, stătu nemișcat, cu scrisoarea în mâinile care-i tremurau ușor.

- Te rog, Doamne, fă să se întâmple! murmură el, închizând pentru o clipă ochii, nădăjduind miracolul cu toată ființa lui.

Știuse că acea scrisoare îl aștepta încă de când pusese piciorul pe ponton. Știuse că sosise, așa cum se întâmpla în fiecare lună. Și totuși amânase momentul acesta cât de mult putuse, deși mintea îi fusese în tot acest timp îndreptată într-acolo.

Când își făcu în sfârșit curaj s-o deschidă, avea stomacul strâns și tâmplele-i zvâcneau cu putere.

Conținutul era identic cu cel al ultimelor șase de acest fel. Firma de avocatură *Loyd și fii* din Londra îl informa în termeni politicoși că domnișoara Claire Seymoure continua să fie imposibil de găsit, dar că ei își dădeau toată silința de a da de urma tinerei în cauză.

Tânărul bărbat lăsă foaia să cadă pe birou și-și presă pleoapele cu podul palmelor, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. Îi venea să-și dea capul pe spate și să urle prelung, ca o fiară rănită. Dorea să scoată afară din sufletul lui toată acea deznădejde, toată acea durere și incertitudine care-l măcinaseră în ultimele șapte luni.

- Unde ești, Claire? șopti el cu jale. Unde naiba te-ai dus?

Simțea nevoia copleșitoare de a bea până cădea în nesimțire, de a-și îneca mințile în carafa cu coniac scump, care trona plină ochi pe marginea biroului pe o tavă suflată cu aur și lucrată în filigran, tentându-l. Brusc, îl cuprinse o furie atât de mare încât sări în picioare, cu pumnii încleștați pe lângă trup.

Ajunsese de râsul curcilor. Era un bărbat în toată firea, care avea totul la picioarele lui. Era râvnit de o mulțime de demoazele și temut de o groază de bărbați. Iar el zăcea aici și bocea după amintirea unei femei pe care ar fi trebuit s-o urască și s-o disprețuiască din tot sufletul.

Cu ochii aruncându-i văpăi și nările fremătându-i de supărare și indignare, Englezul își zise că trecuse demult vremea prostiilor. Nu mai putea îndura așteptarea aia nenorocită, care-i mânca nervii și-i întuneca zilele.

Nu spera decât ca ticăloasa aia mică să aibă pregătită o scuză al naibii de bună pentru modul în care se dăduse la fund!

CAPITOLUL 15

Călătoria până în Anglia îi luă aproape trei săptămâni. Odată ajuns în Londra, închirie un apartament într-o casă elegantă de pe Grosvenor Street, făcu o baie și-și schimbă hainele de drum, apoi închirie o birjă și porni spre *Loyd și fii*. Un ceas și jumătate mai târziu, ieși din clădirea unde firma de avocatură își avea sediul cu o migrenă cauzată de nervi și frustrare.

Firma angajase patru detectivi particulari, foști polițiști de pe Bow Street, care de două luni căutau indicii care să-i conducă la frumoasa dispărută. Niciun rezultat. Luaseră la rând toate hanurile de țară din partea vestică a țării, dar niciunul dintre oamenii întrebați nu văzuse pe cineva care să corespundă descrierii făcute celor două femei. Fuseseră verificate toate listele de pasageri ale vaselor care traversau oceanul, plecând din Liverpool cu destinația Boston, cât și a celor care plecau din Brighton, Dover sau Londra, cu destinații spre diferite porturi de pe continent. Desigur, cercetările erau mult îngreunate și de faptul că era probabil ca cele două femei să fi călătorit sub identități false, iar timpul îndelungat care se scursese de la dispariția lor ștersese înfațișarea lor din memoria celor care era posibil să le fi văzut.

Englezul porni aiurea pe străzi, cu mintea frământată de gânduri, și se trezi în Hyde Park. Porni fără țintă pe aleile sinuoase și se așeză pe o bancă mai retrasă, aprinzându-și o țigară.

Discuția cu Loyd, bătrânul, îi lăsase un gust leșios.

- Cu tot respectul, sir, dar, de regulă, dacă persoanele căutate nu sunt găsite în câteva zile de la dispariția lor, probabilitatea ca cercetările să dea vreun rezultat scade pe măsură ce trece timpul. Urmele se șterg, la fel cum memoria oamenilor se golește. Iar în cazul dumitale a trecut aproape un an. Sfatul meu este să vă abandonați căutările pentru că este un efort inutil. În plus, aruncați banii pe apa sâmbetei și...

- Sunt banii mei, și eu aleg cum să-i cheltuiesc, nu-i așa?

replicase el enervat, înghițindu-și disperarea și spaima adâncă care i se strecuraseră în suflet. Doresc ca aceste cercetări să continue, mai adăugase înainte de a pleca.

Probabil că avocatul avea dreptate. Trecuse aproape un an și speranța de a le mai găsi vreodată era la fel de subțire și de transparentă ca vântul cald care mișca frunzișul stejarului de deasupra capului său. Și totuși, nu putea renunța. Refuza să se dea bătut.

Sprijinindu-și spatele de spătarul băncii de lemn, Englezul își rezemă ceafa de muchia lată și închise ochii. Amintirile îl asaltară din toate părțile, sporindu-i deznădejdea.

Și-o aminti pe Claire așa cum o văzuse întâia oară la Willow's Lake, repezită și neatentă, împiedicându-se de marginea covorului în timp ce se lupta să-și descheie jacheta, turuind ca o moară stricată veștile despre apariția noului proprietar de la Forest Hill. Își aminti de modul evlavios în care pășea mereu în biblioteca lui; modul sălbatic în care-l doborâse pe Dobson la pământ, sărind apoi la el ca o mătă calcată pe coadă. Apoi răsări o altă imaginea ei, dulce și fermecătoare, în rochia vișinie și cu magnolia albă prinsă în păr, stând retrasă pe marginea ringului la balul de la Golden House. Primul lor sărut... primul ei gest de seducție pură de la Forest Hill, din acea după-amiază ploioasă, când el îi ceruse să plece. Și apoi, rând pe rând, nopțile în care se iubiseră cu atâta pasiune, dăruire și gingășie. Își aminti cu o strângere de inimă silueta ei înveșmântată în haine de doliu, voalul des care-i acoperea chipul vătămat atunci când urcase dealul pentru a-i dărui iertarea și pentru a-i răpi și ultima fărâmbă de liniște.

Oh, Claire, scumpa mea, iubita mea dulce! gemu inima lui, sfâșiată de dor și remușcări.

N-avea să-și poată ierta niciodată orbirea și nici cruzimea. Acea ultimă imagine a ei i se înfierase în inimă, torturându-l. Căci sub toată demnitatea și generozitatea ultimului ei gest, îi simțise

durerea neomenească a iubirii sfărâmate...

Brusc, mintea lui frână, dându-se doi pași îndărăt și privind spre scena înmormântării lui Seymoure. Speranța, așa de prăpădită cum era, își ridică totuși capul din cenușa negrei disperări. Există un om care ar fi putut totuși ști unde anume plecase Claire. Singurul, poate.

Deschizând ochii, Englezul aproape că sări în picioare sub revelația neașteptată. Cum de nu se gândise la asta de la bun început?!...

Acea persoană știa exact locul unde Claire se retrăsese. Simțea instinctiv acest lucru, iar pe el intuiția nu-l înșelase niciodată. Singura problemă era cum avea să scotă informația de la acel individ. Deoarece, cu toată convingerea pe care o avea că acesta deținea secretul ascunzătorii lui Claire, la fel de bine știa că obținerea lui avea să fie tot atât de dificilă. Și asta cu atât mai mult cu cât, fir-ar să fie, dăduse cu el de pământ cu un an în urmă!

Dimineața fusese una extrem de fructuoasă. Împușcase o ciută și aproape o duzină de potârniche, Monteagle doborâse un mistreț tânăr și avusese șansa deosebită de a vâna un fazan argintiu, Loydon se mulțumise să-și exerseze îndemânarea pe iepuri.

Lordul Raven descălecă în fața conacului boieresc pe care-l avea în sud-vestul Scoției, în apropierea lacurilor, simțindu-se relaxat și mulțumit. Cei doi prieteni ai săi îi urmau exemplul și toți trei urcară treptele de piatră ale casei, intrând în holul întunecat și răcoros, o binecuvântată schimbare după zăpușeala de afară.

- Cred că mă duc să fac o baie, rosti Monteagle, pornind spre scara din lemn care ducea la etaj. Mi-a intrat praf până și în...

Cuvântul pe care-l alege pentru a descrie acea parte delicată a anatomiei lui smulse un hohot de râs din partea celorlalți doi.

- Bună idee, îi dădu și viconte de dreptate. Put de până nici eu nu mă mai suport. N-aș vrea ca drăguțele de diseară să mă ocolească

cale de o milă numai pentru a-ți cădea ție în brațe, sfârși el răutăcios, pornind în urma acestuia.

Raven zâmbi în timp ce-și scotea mănușile din piele scumpă, cu ochii ațintiți asupra lor. În câteva ore avea să înceapă petrecerea de Sărbătoarea Recoltelor, eveniment care urma să țină trei zile încheiate, cuprinzând întreceri, dansuri și mese întinse, pline cu mâncăruri tradiționale. Era singurul eveniment din an la care nu se ținea cont de reguli sau de condiția socială a fiecăruia, aristocrația amestecându-se cu oamenii de rând și petrecând cot la cot cu ei. O ocazie minunată de a face ochi dulci fetișcanelor rumene în obraji, de a le fura câte o sărutare sau, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori, de a obține ceva mai mult decât atât.

Pe asta și mizau amicii lui și Raven aproape oftă, dorindu-și să fie și el la fel de liber și lipsit de griji. Dar nu era. Poate că totuși Claire se răzgândea și reușea să vină. Oh, cât s-ar fi bucurat s-o facă. Își dorea să danseze cu ea, s-o țină în brațe, să se scalde în lumina aurie a râsului ei...

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de apariția lui Bruce, un scoțian scurt la trup și îndesat, care se ocupa de casă în absența lui.

- Boierule, ai un musafir în sufragerie. Zice că are treabă urgentă cu mata și te așteaptă de olecuțică de timp, da' n-a vrut să mănânce și nici să bea.

Raven își înalță sprâncenele surprins. Nu aștepta oaspeți. Singura persoană care ar fi putut pica neanunțată era Akroyd, dar Bruce îi cunoștea prietenul.

- N-a spus cum se numește? se interesă Raven, pornind spre camera de zi, peste măsură de curios.

- Ba cum să nu. A zis că-l cheamă domnu' Blackwell.

La auzul numelui, Raven încremeni în mijlocul holului. Preț de câteva clipe, fu atât de uluit și de șocat, încât nu fu în stare să lege niciun gând coerent în mintea sa. Apoi îl cuprinse o furie arzătoare, care-i învălui creierul într-un vâl roșu, periculos. Porni spre

încăperea unde acesta îl aștepta, neștiind cum anume să procedeze: să-l împuște pe loc, pentru că-i încălcase proprietatea, sau, și mai umilitor, să-l scoată în șuturi afară din casă...

În clipa în care pătrunse în camera spațioasă și mobilată simplu, știu că n-avea să facă niciunul dintre acele gesturi. În primul rând, pentru că se respecta prea mult, și-n al doilea rând, era curios să afle motivul pentru care venise, deși îl bănuia.

Bărbatul stătea în picioare în fața ferestrelor duble care dădeau spre grădină, arătând impunător și elegant în costumul de stofă scumpă din trei piese, impecabil croit. Faptul că el era prăfuit și asudat de pe urma partidei de vânatoare îl făcu pe Raven să-l deteste și mai mult.

Cei doi se măsurară din priviri un lung moment, apoi Blackwell își înclină capul imperceptibil, în semn de salut, pe care Raven se văzu nevoit să-l onoreze cu un gest la fel de scurt.

- Cred că-ți dai seama de ce am venit aici, intră nedoritul musafir direct în subiect.

Raven își arcui o sprânceană într-o manieră sarcastică.

- Aș putea să-mi imaginez doar, răspunse el sec, pornind spre măsuța de băuturi unde-și turnă o porție dublă de whisky.

Refuză să-i ofere de băut, o grosolănie pe care spera ca acesta s-o interpreteze corect.

- Vreau să stau de vorbă cu ea.

Raven își duse paharul la buze, privindu-l disprețuitor și provocator peste marginea lui, și luă o înghițitură, plimbând-o îndelung prin gură, ca și cum ar fi vrut să-i savureze aroma. Într-un final o înghiți și puse paharul jos.

- Cu cine? făcu el cu naivitate.

Iritarea își croi drum în ochii celuilalt, spre marea lui satisfacție.

- Cu Claire, scrâșni Englezul printre dinți. Știu că știi unde se află acum.

- Poate, făcu Raven evaziv, zâmbind cu răceală. Oricum ar fi, te-ai deranjat degeaba să vii până aici

Englezul nu spuse nimic, ci doar își îngustă ochii periculos. Preț de câteva momente, fură învăluiți de o tăcere încordată și apăsătoare, în care niciunul nu se mișcă.

- Mă și mir că mai ai tupeul să apari după tot ce s-a întâmplat! izbucni gazda dintr-odată, cu o voce din care răzbăteau indignarea și resentimentele. Dumneata chiar nu mai ai pic de decență sau onoare? Să ruinezi un om și să-i lași copilul pe drumuri mi se par niște acte de o răutate și de o barbarie extremă...

- Claire a primit înapoi Willow's Lake-ul, împreună cu Forest Hill-ul, și pot să-ți dovedesc asta, îl întrerupse Englezul pe un ton plin de mânie și enervare. N-am fost chiar atât de nepăsător față de soarta ei. Le-a refuzat. Cât despre taică-său, și-a meritat moartea cu vârf și îndesat! Nu știi adevărul, motivul pentru care lucrurile s-au întâmplat astfel!... Dar o să-ți spun, nu pentru că aș dori să-mi justific faptele sau pentru a te impresiona, ci pentru că mi-ai lăsat dintotdeauna impresia unui bărbat cinstit și cu o judecată sănătoasă, care va ști să facă diferența între bine și rău, adevăr și minciună, dreptate și injustețe. Făcu o pauză, punându-și ideile în ordine, apoi îl privi pe celălalt cu o expresie concentrată, îngustându-și ochii. Îmi amintesc de tine de pe vremea când studiam la Eton. Văzu uimirea sinceră a celuilalt și continuă cu un zâmbet neutru: erai în gașca lui Monteagle, Akroyd, Radcliff și Loydon. Dumnezeu, cât vă mai invidiam pentru prietenia dintre voi! Cei cinci crai de la răsărit, adăugă cu un zâmbet în parte ironic, în parte amuzat. Eu eram genul studios, timid și inadaptabil, care-și făcea cu greu relații. Probabil c-o să-ți vină greu să mă recunoști, cu atât mai mult cu cât drumurile noastre pe acolo s-au intersectat foarte rar, deoarece voi urmați să vă încheiați studiile în anul în care eu de abia îmi făcusem intrarea acolo. Dar o să-ți amintești de mine dacă-ți voi da un indiciu mai clar: fusesem poreclit pe vremea

aceea Euclid.

Câteva clipe, Raven nu făcu decât să-l privească mirat, apoi revelația îl făcu să clipească des.

- Oh, Dumnezeule mare! murmură Raven perplex, încercând din răspuțeri să suprapună imaginea bărbatului zvelt și bine legat din fața lui peste cea a tânărului subțire și sfios, a cărui inteligență sclipitoare atrăsese atenția tuturor profesorilor din facultate, mai cu seamă fiind recunoscut drept un geniu al matematicii. Dunmore? rosti el neîncrezător, făcând un efort să-și amintească numele lui real.

Englezul schiță un zâmbet vag în colțul gurii.

- Ai o memorie bună.

- Dar... nu înțeleg! se încruntă Raven uluit, holbându-se la el cu un aer confuz. Tu... din câte-mi amintesc, s-a scris despre tine în ziare cum că te-ai fi sinucis, aruncându-te în Tamisa.

- Interesant, făcu Englezul cu o umbră de amuzament în colțul gurii. Mă rog, varianta asta nu e foarte îndepărtată de realitate. Am fost legat și vârat cu forța în cala unui vas care naviga *pe* Tamisa, și vândut apoi ca sclav.

- Iisuse Hristoase!

Raven se așeză năuc pe marginea unui scaun, încercând să-și revină din stupeoare. Era imposibil de crezut că bărbatul din fața lui era una și aceeași persoană cu moștenitorul direct al marchizului de Salisbury, un bărbat influent și bogat, care se stinsese din viață în urmă cu câțiva ani, întreaga sa avere fiind înglobată în visteria Coroanei deoarece singura lui rudă în viață de sex masculin dispăruse cu câțiva ani mai înainte în niște condiții misterioase. Se presupusese că lordul Darius Dunmore își pusese capăt zilelor, înnebunit de durere, din cauza faptului că amanta s-a se sinucisese... Ba nu amanta, ci sora lui, își aminti Raven.

- Toată lumea a crezut că ești mort, izbuti el să spună, privindu-

l șocat.

Englezul pufni disprețuitor.

- Mda, tot aia e! Să te trezești vândut ca sclav unui nenorocit fără pic de omenie, e ca și cum ai fi îngropat de viu.

- Cine... cine ți-a făcut asta? îl întrebă Raven, dar în secunda următoare păli când își dădu seama singur de răspuns.

- Deții suficiente date ca să realizezi cine anume a fost călăul meu, îl invită Englezul cu un zâmbet subțire.

- Imposibil!

De data aceasta bărbatul își înclină capul spre spate și scoase un hohot de râs scurt scăzut și amar.

- Și mie mi s-a părut imposibil la vremea aceea ca cineva care se bucură de apreciere și stimă în ochii lumii bune să fie în stare de o asemenea josnicie. Nici măcar nu mi-aș fi putut închipui că un bărbat egal mie ca descendență și rang ar fi putut fi capabil de o astfel de cruzime. Și totuși!... Niciodată nu ne cunoaștem semenii atât de bine pe cât ar fi de sănătos pentru siguranța proprie, nu ești de aceeași părere?

Raven se ridică în picioare și se duse spre măsuta cu băuturi, golindu-și paharul dintr-o singură mișcare. Simțea nevoia să-și spele gustul acela neplăcut pe care cuvintele acelui bărbat i-l lăsase. Își turnă din nou o porție, dar de data aceasta își servi și musafirul.

- Mulțumesc, zâmbi Englezul ușor.

- Vreau să aud totul, rosti Raven pe un ton liniștit, luând loc pe sofaua îngustă, acoperită cu un superb pled scoțian. De la început și până la sfârșit.

Englezul stătu să cumpănească câteva clipe dacă era bine sau nu să-i spună adevărul despre trecutul său acelui individ care nicicând în viața lui nu trecuse prin ceva mai tragic decât poate printr-o nenorocită de durere de măsele. Apoi își aminti care era scopul vizitei lui acolo și-și dădu seama că nu va putea să obțină

nimic dacă-i refuza pretenția.

Se așază la rându lui pe unul dintre cele două fotolii din dreptul ferestrelor și studie cu o expresie încruntată conținutul paharului din mâna sa, hotărându-se până la ce nivel să meargă cu confesiunile.

- Aveam optsprezece ani când am venit la Londra împreună cu sora mea. Terminasem studiile mai repede cu doi ani și doream să-i fac intrarea Mirandei în societate.

La auzul numelui acelei tinere figura lui Raven se întunecă, dar Englezul nu observă acest lucru, privirile fiindu-i concentrate asupra trecutului.

- Sora mea era frumoasă ca un înger, dulce, spirituală și mai tânără decât mine cu doi ani. Nu căuta neapărat să se căsătorească, cât să se distreze. Iubea viața și avea o fire extrem de veselă și de încrezătoare. S-a îndrăgostit de un bărbat care provenea dintr-o familie foarte bună și care era foarte bine situat financiar. Și, din nefericire, foarte legat de mămica lui, o femeie ambițioasă și cu pretenții înalte. Făcu o pauză, înghițindu-și furia care creștea în el sub imperiul amintirilor. N-am să menționez numele lui, ci doar faptul că și el părea la rându lui atras de Miranda. A început s-o curteze, să-i dea speranțe. Apoi maica-sa a aflat că zestrea surorii mele era prea modestă pentru gusturile ei și i-a interzis tânărului crai să mai ia legătura cu ea. Miranda a fost distrusă. S-a închis în casă în toiu sezonului, plângând într-una și refuzând să mai meargă la petreceri. Îmi iubeam sora foarte mult și nu suportam s-o văd în halul acela de deprimare. Am încercat să stau de vorbă cu ea, s-o fac să înțeleagă faptul că un bărbat care renunță atât de ușor la doamna inimii lui nu o merită cu adevărat și nici n-o iubește atât de înflăcărat pe cât susține, dar parcă aș fi vorbit cu pereții. Ea îl voia pe el, darul lui Dumnezeu!...

Ochii i se adumbriră, o cută adâncă îi apăru între sprâncenele groase.

- Fiind mai mare decât ea și pe deasupra și tutorele ei, aveam acces direct la banii ei și puteam să-i gestionez cum doream. Nu eram prea avuți niciunul dintre noi, dar nădăjduiam să pot face ceva care să ne înmulțească banii.

- Dar tu erai moștenitorul legal al lui Salisbury! se încruntă Raven nedumerit.

- Aveam optsprezece ani și legal puteam să intru în drepturi asupra averii și titlului unchiului meu abia când împlineam douăzeci și unu de ani, sublinie Englezul cu o voce laconică. Relațiile dintre noi nu erau foarte cordiale și nu voiam să-i cer bani împrumut. Desigur, intenționez ca în momentul în care aveam să-mi moștenesc unchiul să asigur Mirandei o dotă mai mult decât tentantă, dar ea nu voia să mai aștepte încă trei ani. Darul de la Dumnezeu putea să se însoare între timp, iar ea amenința c-o să-și pună capăt zilelor dacă se întâmpla asta, explică el cu o grimasă. M-am îngrijorat. Miranda vorbea serios și niciodată n-o mai văzusem atât de hotărâtă. Așa că am stat și m-am gândit ce este de făcut. Singura soluție era să satisfac pretențiile viitoare ei soacre, căci unicul lucru pentru care aceasta nu era de acord în privința unui aranjament între ficioru-său și Miranda se baza pe considerente strict financiare. Trebuia să investesc banii în ceva ce să ne aducă un profit imediat, prin urmare am început să mă interesez spre ce fel de investiții ar trebui să mă orientez pentru a-mi atinge scopul. La vremea respectivă comerțul cu ceai și condimente era cel mai profitabil. N-aveam de unde să știu că era și cel mai nesigur. Așa că am luat legătura cu unul dintre gentlemanii care prosperau de pe urma unei astfel de activități și l-am rugat să mă ajute. Desigur, a fost deosebit de amabil cu mine, mai ales că cele cinci mii de lire, toată zestrea Mirandei, reprezenta o sumă extrem de atrăgătoare. M-a asigurat că-mi voi dubla investiția și eram în culmea extazului. Cu banii aceia aveam să rup gura scorpiei care stătea în calea fericirii surorii mele. Nu

trecuseră nici două săptămâni când am fost anunțat că vasul care îmi transporta marfa ce urma să fie vândută în Indii se scufundase foarte aproape de coastele franceze, în urma unei furtuni teribile. Am fost distrus. Toată dota Mirandei se dusese pe apa sâmbetei. Șansele surorii mele de a fi fericită se năruiseră ca un fum. Am fost atât de șocat și de îngrozit, încât preț de aproape două săptămâni nu am avut curajul să-i spun în ce situație îngrozitoare ne găseam. Mi-am călcat pe mândrie, de dragul ei, și m-am dus la unchiul meu să-i cer bani, povestindu-i despre năpasta care căzuse asupra noastră. Dar nemernicul acela bătrân era de o zgârcenie fără seamăn și, pe lângă faptul că a refuzat să-mi dea vreun ban, m-a batjocorit în fel și chip pentru nesocotința mea, zicându-mi că sunt un prăpădit idiot și păgubos, incapabil să reușesc în viață, și că el, unul, avea să se gândească foarte serios dacă într-adevăr o să-mi lase averea și titlul lui. Aproape m-a dat afară din casa lui și mi-a spus să nu mai vin niciodată la el cu asemenea tâmpenii. Niciodată n-am fost prea apropiat de el, dar în acele clipe l-am urât din tot sufletul și i-am dorit moartea. A trebuit să-i povestesc Mirandei adevărul. A început să plângă, am început să plângem amândoi, unul în brațele celuilalt, teribil de îndurerați. Eu nu-mi puteam ierta nesăbuința și nici faptul că-i distrusesem până și ultima șansă de a-și întemeia o familie alături de bărbatul iubit. Am început să-mi înec amarul prin niște cârciumi infecte din periferia Londrei. Și astăzi mă mir cum de-am scăpat cu beregata intactă, deși bătăile erau ceva obișnuit prin locurile alea. În fine, într-o seară m-am trezit într-o bodegă din zona docurilor, bând cot la cot cu niște marinari care trăsneau a pește, a tutun prost și a sudoare stătută. Povesteau despre fabuloasa încărcătură pe care o aduseseră din Maroc, mătăsurii mai fine decât pânza de păianjen, mirodenii de tot felul, ambră, abanos și fildeș. Îi ascultam cu jumătate de ureche, gândindu-mă că dacă n-ar fi fost acel ghinion care-mi scufundase vasul, la momentul acela aș fi fost mai bogat cu zece mii de lire. Și atunci l-am auzit pe unul dintre

marinari pomenind de numele vasului. Inima mi-a stat în loc și din cauza șocului, m-am trezit brusc din beție. Am început să-l trag de limbă pe individ, simțind cum mi se face negru în fața ochilor. Am înțeles că fusesem tras pe sfoară, tâlhărit. Eram atât de supărat, încât n-am stat să cumpănesc bine situația și am pornit spre casa celui căruia mă înșelase.

- Spre casa lui Seymoure, murmură Raven tulburat.

- Exact, Seymoure, dădu Englezul din cap cu un zâmbet lipsit de expresie. Eram neîngrijit, duhneam a bere și miroseam a port, aveam hainele mototolite și rupte. Seymoure avea musafiri și eu am năvălit peste el, împrășcându-l cu tot felul de insulte și cerând să mi se facă dreptate. Eram puțin incoerent, cred, căci indignarea mă sufoca iar furia îmi întuneca judecata. Seymoure m-a recunoscut, am citit asta în ochii lui, dar a pus servitorii să mă arunce în stradă. Și-n timp ce erau scos pe sus, l-am auzit cerându-și scuze distinșilor săi musafiri, susținând că habar n-are cine era individul care-l deranjase, probabil vreun nebun scăpat de la cine știe ce azil, comentariu care a stârnit hohote de râs generale.

Făcu o pauză, trecându-și limba peste dinți, cu ochii îngustați și mai mult. Simțea și acum gustul îngrozitor al umilinței, al jignirii și al nedreptății suferite.

- Am făcut tărăboi în stradă, scos din minți de atitudinea nerușinată a așa zisului meu partener de afaceri, dar până la urmă au ieșit servitorii și m-au amenințat că dacă nu-mi țin gura și n-o iau din loc, o să-mi pară foarte rău. Am plecat cu sufletul clocotind de ură, știind că n-o să mă las până când Seymoure n-avea să-mi restituie măcar suma inițială pe care o băgasem în încărcătura vasului său. M-am dus acasă. Sora mea ieșise. Am fost surprins să aflu, mai ales că nu-mi spusese de dimineață că ar fi avut de gând să plece undeva. Mi-am zis că era un semn îmbucurător și m-am dus la culcare. În seara aceea, sora mea și-a dăruit virtutea celui pe care-l iubea, un gest disperat și zadarnic, după cum avea să afle

foarte curând. Crezuse că așa avea să devină soția lui, însă câteva zile mai târziu nemernicul acela a făcut public anunțul logodnei sale cu o altă domnișoară, una care întrunea toate calitățile și pretențiile familiei sale. Am asistat neputincios la durerea covârșitoare a surorii mele, la modul vertiginos în care se transformase într-o umbră a frumuseții de odinioară în numai câteva zile. Nu suportam s-o văd cum se topește pe picioare și mi-am reluat tovărășia cu bodegile rău famate, devenind un client permanent al acestora. Patru zile m-am perindat prin localurile acelea împutite, punându-mi la cale răzbunarea. Am încercat să ajung la Seymoure de câteva ori, dar n-am rezolvat nimic. Lăsase dispoziții clare servitorilor să nu fiu primit. Am încercat să-i țin calea, ziua în amiaza mare, dar ticălosul își luase toate măsurile de precauție și m-am trezit îngrămădit de cei trei indivizi pe care-i angajase ca să-i asigure protecția. M-am dus la publicațiile de scandal ca să-l dau în vileag, dar niciuna n-a vrut să mă ia în seamă, patronii acestora sugerându-mi insistent să-mi văd de viață și să nu încerc să răscolesc un rahat care avea să mă scuipe apoi în față. Când în sfârșit m-am întors acasă, flămând, bătut, murdar și învins, am aflat că șirul necazurilor mele nu se sfârșise încă. Sora mea, distrusă de durere, se sinucisese, spânzurându-se de o grindă din podul casei închiriate în care locuiam. Vestea a făcut turul Londrei destul de repede, căci toată lumea știa că era nepoata lui Salisbury. La o zi după înmormântare, patru indivizi au intrat peste mine în casă, în toiul nopții, și m-au drogat cu cloroform. M-am trezit legat fedeleș, în cala unei nave cu destinația spre Africa. N-am să-ți descriu cei cinci ani pe care i-am petrecut acolo, doar atât îți voi spune: nu aș dori nimănui să treacă prin iadul pe care eu am fost silit să-l îndur sub acoperișul lui Jafar Khalim.

Îi descrie în temeni seci cum reușise să scape de sub jugul greu al algerianului, cum ajunsese la bordul vasului comercial, iar din acel punct începu să structureze adevărul sub o altă formă.

Confecționează o poveste credibilă despre un negustor italian văduv, bătrân și bogat din Veneția, la care ajunsese să lucreze ca secretar și care, neavând moștenitori, îi lăsase lui întreaga sa avere, una nu foarte mare, cu singura condiție ca el să-i poarte numele. Dacă lui Raven îi dădea vreodată prin cap să-l verifice, atunci era mai bine să fie acoperit din toate părțile.

- Și deci ai ajuns să te numești Giuliano Fabritzi, rosti Raven pe cu o voce mată, testând sonoritatea aceluși nume. Cam multe identități ai, Dunmore.

Englezul zâmbi în sinea lui. Habar n-avea Raven sub câte identități era el cunoscut.

- Numele de Blackwell l-am adoptat când am venit în Anglia, pentru a nu trezi nimănui suspiciuni. Aveam o treabă de făcut, așa că mi-am luat toate măsurile de precauție.

- Și ți-ai atins scopul, rosti Raven cu o voce înghețată. Chiar satisfăcător, așa zice.

Peste chipul Englezului se așternu o umbră.

- Crede-mă că nu ți-ai fi dorit să fii în pielea mea în ultimele luni, mârâi el prevenitor. Sunt un om care și-a vândut onoarea și cinstea la un preț de nimic...

- Singur ai ales calea asta, i-o trânti Raven cu o furie greu de stăpânit.

- În locul meu tu ce-ai fi făcut? replică Englezul printre dinți. Ai două surori. Pune-te în locul meu și imaginează-ți că una dintre ele ar împărtăși soarta Mirandei. Închipuie-ți că tu ești direct responsabil pentru suferința și deznădejdea ei, singurul vinovat de moartea ei. Și încercă apoi să trăiești cu această povară până la sfârșitul zilelor tale, făcând dovada unui bun creștin, drept și iertător, față de cel care ți-a distrus familia, viața și viitorul! sublinie el cu sarcasm. Așa că nu-mi veni mie cu predici ieftine, de doi bani.

Raven tăcu, știind foarte bine că și el, într-o situație similară,

ar fi procedat la fel. Își dădu seama că era subiectiv din cauza sentimentelor lui pentru Claire și se forță să rămână obiectiv dar, la naiba, îi era atât de greu!

Raven strânse din dinți, simțind cum vechile resentimente pentru acesta se trezesc din nou la viață. Din cauza acestui individ, pierduse orice șansă de a stăpâni vreodată inima celei pe care o iubea. Îl ura pentru asta, atât de mult încât ar fi vrut să-l ucidă cu mâinile goale. Îl ura cu atât mai mult cu cât știa că niciodată n-avea să-și permită să-și măsoare forțele cu el într-o confruntare cinstită, fără a ieși cu orgoliul și mândria și mai boțite decât erau deja. Forța aceluia individ era incredibilă, supraomenească. Iar neputința de a-l provoca la o partidă eliberatoare de pumni cu șanse de reușită egale pentru amândoi îi otrăvea sufletul.

- E greu de crezut că în doar șapte ani ai ajuns să atât de bogat pornind de la o sumă relativ umilă, remarcă Raven într-o doară.

- Amintește-ți, Raven, că m-am priceput dintotdeauna la făcut calcule.

- Mda, așa este.

- Niciodată nu am riscat inutil și am avut grijă să investesc doar în afaceri care meritau deranjul și-mi asigurau net profitul.

După privirea circumspectă a acestuia, își dădu seama că nu-l credea.

- Ce vrei de la mine, mai exact? își pierdu Englezul răbdarea. Să-mi fie rușine pentru faptul că am reușit să mă ridic prin propriile forțe din mocirla în care am fost azvârlit de Seymoure?... Să-mi pară rău pentru că l-am împins să-și scurteze singur zilele?... N-o să se întâmple asta niciodată, te asigur. Nu simt nicio urmă de regret pentru jegul acela nenorocit.

- Pentru mine este evident acest lucru, replică Raven cu un ușor dispreț.

- Vreau să vorbesc cu Claire, repetă el pe un ton scăzut, prevenitor.

Raven zâmbi subțire.

- Îmi închipui. Însă poate că ea nu dorește acest lucru.

Englezul se ridică în picioare, silindu-l și pe celălalt să-i urmeze exemplul. Știa că n-avea să scoată nimic de la Raven și-i venea să moară de necaz și de ciudă pentru că-și pierduse timpul cu el, pe deasupra și mărturisindu-i o parte din necazurile sale. Totul fusese în zadar și-i venea să-i toace în pumni țeasta aia tâmpită.

Câteva minute lungi, se înfruntară tăcuți, fiecare ferm pe poziție. În cele din urmă Englezul zâmbi, un zâmbet lent și tăios ca lama unui stilet.

- O s-o găsesc până la urmă, rosti încet, pe un ton îngrozitor de calm. Întotdeauna îmi ating scopurile. Ai face bine să nu-mi stai în drum și roagă-te să nu te fi înșelat în privința ei. Fiindcă dacă descopăr că mi-ar fi acordat privilegiul de a mă primi iar tu m-ai întârziat, fie și numai cu o afurisită de zi, atunci o să mă întorc după tine.

Și cu aceste cuvinte, părăsi încăperea cu pași mari, lăsând în urma lui un val de aer înghețat și amenințător.

Raven înjură printre dinți, trecându-și neliniștit mâinile prin păr. Vorbele lui Dunmore nu avuseseră niciun efect asupra lui, sau pe aproape. Ceea ce-l îngrijora cu adevărat era reacția pe care urma s-o aibă Claire atunci când avea să-i spună despre întâlnirea de azi. Dacă se dovedea că Dunmore avusese dreptate, atunci Claire nu avea să fie deloc încântată pentru că se amestecase în viața ei și luase această decizie în numele ei. Avea să piardă respectul și considerația ei. Pe de altă parte, trebuia s-o avertizeze că se întorsese. Condiția ei psihică, fizică și emoțională era una extrem de delicată. O întâlnire neașteptată cu bărbatul care-i lovise inima atât de adânc se putea solda cu o traumă puternică pentru ea...

Raven închise ochii strâns, blestemând lupta aprigă ce se dădea în sufletul lui. Dacă se înșela, toate oalele urmau să se spargă în

capul lui. Dunmore habar n-avea cât de aproape ajunsese de locul în care Claire își construise o nouă viață, dar șansele să descopere acest loc erau al dracului de multe. Anonimatul ei nu putea fi protejat pentru multă vreme și el știa că, mai devreme sau mai târziu, cei doi aveau să întâlnească. Pur și simplu simțea că inevitabilul avea să se producă în curând, căci Dunmore nu părea deloc genul care să renunțe odată ce-și punea ceva în cap.

În fond, își zise el cu amărăciune, pierduse orice șansă de a fi împreună cu Claire încă din clipa în care Dunmore intrase în viața tuturor ca proprietar al Forest Hill-ului. Nu avea rost să-și mai facă speranțe din moment ce Claire îi explicase foarte clar că i s-ar părea nedrept să-i devină soție când în inima ei nu era loc decât pentru un singur bărbat...

- Oh, la naiba! înjură el posomorât, luând-o la fugă spre ieșire.

Îl prinse din urmă pe Englez tocmai când acesta se pregătea să încalece.

- Dunmore, așteaptă o secundă!

Englezul se opri, întorcându-se spre el. Inima începu să-i bată mai repede.

- Îți spun cum să dai de ea, dar vreau ceva în schimb și, de asemenea, o să pun o condiție pe care vreau să-mi dai cuvântul tău c-o s-o respecti.

Ochii celuilalt se îngustară bănuitori.

- Ascult.

- Vreau să-mi promiți că dacă ea nu te vrea, o s-o lași în pace pentru totdeauna.

Englezul își împinse limba în obraz, reflectând la propunerea lui.

- Regret, dar asta iese complet din discuție. Altceva.

Spre surprinderea lui, Raven zâmbi.

- Speram să-mi dai răspunsul acesta. Deși nu-mi convine, totuși mă mulțumește. Atunci, nu rămâne decât să-ți cer celălalt lucru.

- Ce vrei?

- Sincer, aş vrea inima ta blestemată friptă pe o tupsie de aur, dar cum acest lucru e imposibil, o să mă mulţumesc cu mai puţin!

Pumnul lui Raven i se înfipse în mijlocul feţei, dezechilibrându-l de pe picioare şi făcându-l să vadă stele verzi înaintea ochilor. Îl buşi sângele pe nas şi Englezul începu să înjure cu ferocitate, ducându-şi mâinile la cartilajul zdrobit şi aruncându-i celuilalt o privire nimicitoare, împăienjenită de durere.

- Cu asta aş zice că suntem chit, rânji Raven batjocoritor, încrucişându-şi braţele pe piept într-o atitudine arogantă şi satisfăcută.

Continuând să blesteme, Englezul îşi scoase batista şi şi-o presă pe nări, încercând să-şi oprească hemoragia. Îl ustura mândria pentru faptul că nu avea de ales decât să înghită această ofensă fără să riposteze.

- Bine, făcu el, stăpânindu-şi mânia, să zicem că p-asta am meritat-o.

- Absolut, continuă Raven să-i rânjească agasant. Ia-o pe drumul principal în stânga şi mergi până ajungi în sat. Locuieşte la două case mai sus de brutărie. E imposibil s-o ratezi. E o casă cu etaj, vopsită în galben şi cu ghivece cu muşcate la ferestre. Raven aruncă o privire spre soare, aproximând ora după poziţia acestuia. Acum n-o s-o găseşti acasă, ci la şcoală. Predă la cei mici. Întreabă de doamna Smith. Toată lumea ştie că este o văduvă londoneză care s-a retras în provincie după moartea soţului ei.

Raven tăcu pentru o clipă, indecis cât de mult să-i dezvăluie din situaţia actuală a tinerei femei. Se decisese că era mai bine să o lase pe Claire să ia singură decizia aceasta.

- Sfatul meu ar fi să te duci să vorbeşti cu Claire când iese de la ore, pentru că mă îndoiesc sincer că lady Sarah o să-ţi îngăduie să te apropii de ea. Şi ar fi bine să-ţi speli sângele de pe mutră înainte de a te duce la ea. Arăţi ca dracu'!

Englezul se uită chiorâș la el, dar nu comentă nimic. Desprins bidonul cu apă pe care-l avea prins de șaua armăsarului și-și spală fața, verificându-se apoi cu degetele. Sângele i se oprise, dar nasul îi pulsa și-l durea ca naiba.

- Ești singurul nemernic care m-a pocnit vreodată fără să-și culeagă dinții de pe jos, bombăni el cu obidă în glas.

- Mi-a făcut o reală plăcere, îl asigură Raven cu o voce târăgănată.

- Te cred.

Brusc, își dădu seama că în mai puțin de o jumătate de oră avea s-o vadă pe Claire. Numai și simpla idee îl făcu să amețească și inima să i se repeadă în gât. Își dorise atât de mult s-o găsească încât nu se mai gândise la nimic altceva. Nu știa ce avea să-i spună, cum să înceapă. Nu avea nimic pregătit, niciun discurs... Iisuse!

Raven îi urmărea succesiunea de emoții de pe față, încercând să se convingă de faptul că procedase bine. În sinea lui știa că făcuse alegerea corectă, dar asta nu-i diminua cu nimic durerea surdă din inimă.

- Mulțumesc, rosti Englezul simplu, privindu-și rivalul în ochi cu recunoștință.

Raven schiță un zâmbet palid, dădu din cap încet și făcu doi pași în spate.

- Fă-o fericită, rosti el cu o voce aspră, răsucindu-se pe călcâie și intrând în casă.

Englezul rămase în curte, cu privirile ațintite asupra ușii masive din stejar a conacului, apoi apucă frâiele calului și se săltă în spatele lui.

Câteva minute mai târziu galopa întins pe drumul care șerpuia la poalele mulților.

CAPITOLUL 16

Claire, în ciuda greutăților prin care trecuse în ultimele luni, se considera a fi totuși o ființă teribil de norocoasă. Viața ei, care intrase în declin cu exact un an în urmă, își regăsise în sfârșit sensul și echilibrul.

Pentru asta îi era recunoscătoare lordului Raven. Fără ajutorul lui n-ar fi ajuns în acest colț de rai, înconjurat de munți maiestuoși, păduri seculare și izvoare repezi și cristaline. Un loc cu adevărat minunat, în care oamenii erau primitivi și calzi, oferindu-ți prietenia într-un mod simplu și generos.

Tot lui Richard îi datora și șansa extraordinară de a ajunge să predea într-o școală, împlinindu-și astfel o mai veche dorință a inimii ei. Acel om extraordinar îi oferise atât de multe lucruri încât niciodată n-avea să-i poată întoarce binele făcut. Îi oferise șansa de a o lua de la capăt, de a-și construi o nouă viață... îi dăruise posibilitatea de a fi din nou fericită.

Claire era fericită, deși acest lucru i se părușe imposibil cu un an în urmă. Desigur, existau bucăți din inima ei care încă mai dureau și probabil că aveau s-o doară întotdeauna, dar existau altele care cântau de bucurie.

Adunându-și manualele într-un teanc, puse catalogul cu note deasupra și le luă în brațe, ieșind grăbită din clasă. De abia aștepta să ajungă acasă. În timp ce traversa holul cu pereții coșcoviți, Claire își notă în minte să vorbească duminică cu preotul pentru o colectă cu care să poată repara și zugrăvi interiorul școlii. Eventual, dacă le mai rămânea ceva bani, să repare și acoperișul care dădea semne de oboseală. Poate că n-ar fi stricat să participe la petrecerea de Sărbătoarea Recoltelor, gândi ea preocupată, ieșind în soarele arzător al prânzului. Ar fi avut ocazia să intre în vorbă și cu cei din crema burgheziei locale și să-i convingă să facă niște mici donații. Nu mult, ci câțiva șilingi de familie. Dar câțiva bănuți de aici, câțiva bănuți de dincolo, și uite așa aveau să se strângă destui bani cât să acopere reparațiile necesare.

În sinea ei, Claire visa la niște bănci noi, la rechizite și tot felul de materiale didactice pe care să le comande la Londra pentru micuți. Dar totul era prea costisitor și deocamdată era nevoită să se rezume la ce avea.

Traversă strada principală și intră în magazinul cu de toate, amintindu-și că uitase să-i spună lui Mary de dimineață că făina și zahărul erau pe terminate în cămară. În plus, trebuia să afle dacă sosise materialul pe care-l comandase din Edinburgh în urmă cu două săptămâni. Cumpără cele necesare, dezamăgită că livrarea nu fusese încă făcută, apoi ieși și porni spre casă, cu gândurile în șapte direcții.

Nu văzu bărbatul decât cu o clipă înainte de a se izbi de el. Cărțile îi zburară din brațe și aterizară în praful de pe drum, punga cu făină se rupse și conținutul i se deșertă la picioare, împrăștiindu-se pe pantalonii eleganți și pe cizmele prăfuite ale bărbatului într-un nor albicios, spre marea ei groază și disperare.

- Vai, scuzați-mă, sir, nu v-am văzut! se bâlbâi Claire, înroșindu-se jenată în timp ce-și scotea batista și se apleca să îndepărteze făina care se lipise de hainele lui. Vă rog, iertați-mi stângăcia...

Vocea i se stinse când bărbatul o prinse cu blândețe de brațe, zădărniciindu-i mișcarea și-i luându-i batista din mână. Intimitatea atingerii îi strecură în inimă un fior rece, înghețând-o. Privirea i se opri asupra mâinilor late, cu degete lungi, bronzate, care-i încătușau brațele, și respirația i se tăie. Știu cu o certitudine fără echivoc cine era bărbatul acela încă dinainte să-i audă vocea profundă, încă dinainte să-i poată privi chipul.

- Mereu ai fost cu capul în nori, Claire, rosti el cu un glas serios, în care-și strecurase o undă de amuzament. Asta m-a fascinat la tine încă din primul moment în care te-am întâlnit.

Abia atunci Claire îndrăzni să-și ridice ochii, clipind des, buimăcită. Era la fel ca-n visele ei. Poate puțin mai tras la față și

mai obosit, dar în rest rămăsese neschimbat. Inima începu să o doară, bătându-i cu putere.

Englezul o privi lung, asaltat de sentimente contradictorii. Se așteptase s-o găsească ofilită de dorul lui, slăbită și palidă. În loc de asta, Claire îi oferea imaginea unei frumuseți plesnind de sănătate și energie, fapt care-l dezechilibră puțin.

O studiasse de la distanță încă de când ieșise pe poarta școlii. Expresia zâmbitoare, senină, aproape visătoare de pe chipul ei îi oprise inima în loc. Claire arăta ca o femeie fericită, lipsită de griji, neatinsă de suferințele vieții. Se mai împlinise de când o văzuse ultima dată, lucru care n-o dezavantaja, ci dimpotrivă: îi accentua formele, subliniindu-i feminitatea, grația și senzualitatea. Înflorise, acela era cuvântul.

- Se pare că viața în Scoția îți priește de minune, rosti el primul lucru care-i trecu prin cap.

Claire continua să-l privească tăcută, cu ochii dilatați de șoc.

- Trebuie să stăm de vorbă, Claire, o informă el calm. Vino, te conduc acasă.

- Nu! se smuci fata, dându-se un pas înapoi și privindu-l lividă. Eu... eu...

Începu să-și frângă mâinile, căutând disperată un motiv plauzibil pentru a-l ține departe de casa ei. Nu găsea niciunul și era atât de năucită și de îngrozită încât mintea refuza să-i coopereze.

Ochii lui se îngustată bănuitori și Claire începu să tremure speriată.

- Ai... ai fost la mine acasă? se bâlbâi ea, presându-și cu o mână inima care amenința să-i intre în colaps.

- Nu, Raven mi-a spus că la ora asta e mai indicat să te cauți la școală.

- Ai stat de vorbă cu Richard? căscă ea ochii mari, privindu-l îngrozită.

Richard? repetă în sinea lui, simțind cum gelozia îl înșfacă de

beregată. Raven devenise între timp Richard pentru ea?

- Da, replică el, stăpânindu-se. Mi-a luat ceva să-l fac să-mi spună unde să te gădesc.

- Doar atât ți-a spus?

- Da. De ce, ar mai fi trebuit să-mi spună și altceva? Își îngustă el ochii bănuitor.

- Nu, scutură ea din cap cu putere. Categorie, nu.

Expresia care se așternu pe chipul ei îl făcu să se încordeze. Claire avea un amant, altfel de ce ar fi părut atât de ușurată de răspunsul lui!?... Oh, la naiba! Avea să-i smulgă măruntaiele lui Raven pentru că omisese să-i spună asta!

- Ai pe cineva? atacă el problema direct, jurându-și să-l omoare pe nemernicul care îndrăznise să-și pună labele jechoase pe ea.

- Ce? făcu Claire, privindu-l cu gura căscată.

- Ai un nou iubit, Claire? repetă el cu o dulceață jignitoare în glas.

Fata clipi, consternată, apoi indignarea se ridică în ea asemenea unui taifun.

- Oh, da, sunt foarte căutată pentru calitățile mele de curtezană, replică ea cu un sarcasm de sub care răzbătea durerea. Trebuia să mă întrețin cumva, nu?... Iar tu ai avut grijă să-mi desăvârșești educația în acest sens!

Englezul înțepeni, realizând că făcuse o prostie. Nu acesta era motivul pentru care Claire bătuse în retragere mai devreme. Iar modul în care îi aruncase în față propriile cuvinte îl făcu să se înroșească vinovat, o performanță care nu-i mai reușise încă de pe vremea când era copil.

- Iartă-mă, îi ceru el posomorât. N-am vrut să insinuez asta...

- De ce-ai venit? i-o reteză fata cu răceală, privindu-l jignită și furioasă.

Bărbatul trase adânc aer în piept, simțindu-se dintr-odată la fel

de timid și de încurcat ca un adolescent la prima lui dragoste. Într-un anume fel, comparația nu era prea departe de realitate. Claire era prima lui dragoste și abia acum descoperi cât de greu îi venea să-și aleagă cuvintele potrivite în fața ei.

- Nu cred că mijlocul satului este un decor prea potrivit unor confesiuni, Claire. Dacă n-ai observat încă, se uită lumea la noi.

Claire își mușcă buzele, aruncând o privire temătoare în jur. Domnul MacGregor, brutarul, ieșise în fața prăvăliei, uitându-se atent la ei în timp ce-și ștergea mâinile pline de făină și aluat cu marginea șorțului. Doamna Sparkson, croitoreasa din sat, ieșise la geam, urmărindu-i cu o față intrigată. În spatele ei, domnișoarele Mc'Cormack se opriseră pe treptele magazinului universal, șușotind între ele și aruncând priviri curioase în direcția lor. Amândouă erau suficient de aproape ca să fi auzit schimbul de replici dintre ei și fața lui Claire deveni pământie.

- Ceva probleme, doamnă Smith? se interesă brutarul, schițând gestul de a traversa ulița.

Englezul se încordă. Bărbatul era de două ori cât el și mai înalt cu un cap, iar expresia de pe fața lui roșcovană nu prevestea nimic bun. Insul părea ferm decis să-l radă de pe fața pământului dacă situația o cerea. Desigur, putea să-i facă față, dar prefera să nu se ajungă până acolo.

- Nu, domnule MacGregor, se grăbi Claire să-l asigure, forțându-se să-i zâmbească liniștitor. Domnul...

Ezitatea tinerei femei îl făcu pe Englez să se aplece spre ea să-i șoptească la ureche:

- Darius Dunmore. Marchiz de Salisbury.

Claire își răsuci fața spre el, privindu-l cu gura căscată. Nasurile lor erau la o distanță de un deget unul de altul și el îi privi gura, simțind cum dorul îi cască un gol imens în stomac.

- Serious? izbuti Claire să articuleze.

- Da. Spune-i omului ăluia cum mă cheamă, Claire, o îndemnă

el. Doar nu vrei să-mi cânte popa prohodul mâine în biserică!

- Mă îndoiesc sincer că ar fi posibil una ca asta, replică fata cu amărăciune, întorcându-se spre brutar. Domnul Dunmore este o... mai veche cunoștință a familiei mele, domnule MacGregor. Era în trecere prin zonă și s-a gândit să-mi facă o vizită.

- Nu sunt în trecere, bombăni bărbatul, făcând-o pe fată să-și răsucescă din nou fața spre el și să-l privească lung, cu ochii îngustați.

- Ba da, ești! Îl contrazise Claire cu fermitate.

Cu aceste cuvinte se aplecă și începu să-și adune manualele de pe jos, scuturându-le de praf, în timp ce mintea îi lucra într-o singură direcție. Trebuia să-l țină departe de casa ei și să-l determine să plece de acolo și să nu se mai întoarcă niciodată. Trebuia să facă asta pentru siguranța tuturor, indiferent cât de greu avea să-i vină ei. Și refuza să se gândească la motivul pentru care venise până aici. Revederea o zdruncinase până-n străfundurile inimii, deșteptând amintiri dureroase, cărora nu era sigură că le putea face față.

Se ridică, strângându-și cărțile la piept, și-l privi încordată.

- Știu un loc unde putem sta de vorbă. Dacă ești bun să mă urmezi...

Lăsă fraza în aer și porni înaintea lui, îndreptându-se spre drumul care ducea la biserică veche, ridicată pe culmea dealului. În fața bisericii erau două bănci de lemn, vopsite în alb, iar acolo, cu puțin noroc, aveau să aibă parte de intimitatea dorită. Alesese anume acest traseu, care nu trecea prin dreptul locuinței ei. Cu cât știa mai puține despre noua ei viață, cu atât era mai bine pentru toți.

Cei trei sute de metri îi străbătură într-o tăcere mormântală, punctată de sunetul nazal al bondarilor, de ciripitul vesel al păsărelelor și de foșnetul vântului prin frunzișul copacilor. Claire impuse ritmul de mers, nici grăbit dar nici domol, privind drept în

față, luptându-se să-și recapete echilibrul interior. Bărbatul mergea lângă ea și fata îi simțea privirea ațintită asupra ei.

Ajunseră în sfârșit în fața băncilor și Claire își dădu seama îngrozită că nu era pregătită să-l înfrunte. Dacă ar fi fost după ea, ar fi continuat să meargă până cădea epuizată de oboseală, ducându-l tot mai departe de ceea ce era cu adevărat important și prețios în viața ei, căci nu se îndoia de faptul că acel bărbat era în stare să-i ia totul din nou, lăsând-o ca o carcasă goală, pustiită.

Cum genunchii îi era nesiguri și moi, Claire se așeză, continuând să strângă cu putere cărțile în brațe, de parcă acestea ar fi putut constitui scutul de care avea o disperată nevoie. Chiar și aici se temea ca nu cumva să apară vreo persoană cunoscută, care să se intereseze politicos de familia ei, punând întrebările care ar fi putut s-o distrugă...

Bărbatul rămase în picioare, nehotărât și stingher, neștiind cum să înceapă.

- Motivul pentru care am venit este ca să-ți spun că nu merge, făcu el încruntat, scărpinându-se în cap cu un aer nedumerit, de parcă abia în clipa aceea realizase care-i problema lui.

Claire clipi confuză.

- Poftim?

- Nu funcționează. Probabil că nu te-ai străduit destul, dar în chestii din astea toată lumea știe că trebuie să te implici cu adevărat, altfel rezultate ioc! Mă înțelegi, ori o faci cu toată nădejdea, ori lași totul baltă, nu așa... cu juma de gură!

Claire ridică o mână autoritară, un gest pe care-l folosea cu siguranță printre elevi pentru a le impune tăcerea. Gest care funcționează și-n cazul lui.

- N-am înțeles nimic din tot ce-ai spus, așa că trage adânc aer în piept și ia-o de la început, îi sfătui ea, țintuindu-l cu o privire atentă. Ce anume nu merge?

- Ai spus că o să te rogi pentru mine să-mi găsesc pacea și

liniștea. N-a mers. Pur și simplu n-a funcționat! spintecă el aerul cu mâinile pentru a-și sublinia ideea.

Claire își înalță sprâncenele surprinsă. Înțelegerea începu să-și facă loc treptat în mintea ei.

- Zău? făcu ea, simțindu-se brusc străbătută de o undă de veselie inexplicabilă.

- Să fiu al naibii dacă te mint!

- Atunci e trist, rosti Claire, mușcându-și buzele cu putere ca să-și înghită zâmbetul de pură satisfacție care amenința să i se lățească pe toată fața. Foarte trist. Și mă tem că nu te pot ajuta în acest sens.

- Oare!? făcu el, așezându-se pe bancă lângă ea.

Genunchii li se atinseră și Claire se retrase ușor, ațintindu-și tulburată privirea drept în față. Inima începu să-i bată cu putere, respirația i se îngreună. Niciodată nu avea să fie complet imună în fața lui și acest gând o umplu de disperare. Se simțea la un pas de a izbucni în lacrimi și făcu un efort să-și păstreze cumpătul. Dar era prea mult pentru ea și Claire țâșni în picioare, răsucindu-se spre el și privindu-l agitată.

- De ce-ai venit? îl întrebă, chinându-se să respire.

- Ești o femeie deșteaptă, Claire, rosti el calm. De ce oare m-aș fi întors, când tot ce mi-am dorit am obținut până la urmă?... Văzu durerea și lacrimile din ochii ei și stomacul i se strânse, dar se hotărî să fie sincer până la capăt. N-o să te mint și nici n-o să încerc să îndulcesc adevărul de dragul tău, Claire. Îți voi spune totul așa cum simt... așa cum a fost. Așează-te. O să dureze.

Tânăra femeie ezită o clipă, apoi se conformă, alegând pentru mai multă siguranță cealaltă băncuță. Știa că nu avea de ales decât să-și facă pe plac și nădăjduia din tot sufletul că după ce termina ce avea de spus, să iasă din viața ei pentru totdeauna.

- Te ascult.

Bărbatul își aprinse o țigară, scrutând zările cu un aer

concentrat. Atitudinea ei rezervată, felul în care evita să stea prea aproape de el, îl descuraja. Probabil că i-ar fi fost mai lesne să-i povestească cum începuse totul dacă ar fi ținut-o de mână. Dacă ar fi ținut-o de mână, i-ar fi simțit trăirile, gândurile, emoțiile... Dar se îndoia că tânăra femeie ar fi fost receptivă la această nevoie a lui.

Ofțând, își masă ceafa încordată. Și porni să-și depene viața, dar nu din punctul în care i-o istorisise lui Raven mai devreme, ci mai înainte: începu cu copilăria lui din Yorkshire.

Claire îl asculta atentă, cu privirea ațintită asupra pajiștii pline cu margarete care se întindea la picioarele lor. Pe chipul ei nu se citea nimic, poate doar resemnarea de a se vedea silită să-i asiste confesiunile.

Îi descrie venirea lui și a Mirandei la Londra, emoțiile și speranțele amândurora, perspectivele minunate care li se deschideau în față, perioada frumoasă de dinaintea dezastrului. Îi povesti despre bărbatul nepotrivit de care se îndrăgostise sora lui, de circumstanțele care duseseră la destrămarea vieților lor. Nu omise niciun detaliu din întâlnirea cu tatăl ei și pe măsură ce depăna firul poveștii lui, chipul ei se întuneca tot mai mult. Relată modul în care ajunsese sub jugul lui Khalim, cei cinci ani petrecuți sub acoperișul algerianului, umilințele și degradarea la care fusese supus. Disperarea, neputința și suferințele care-i marcaseră spiritul, trupul și tinerețea...

Se ridicase în picioare, nesuportând să stea așezat, plimbându-se prin fața ei cu pași mari, vorbindu-i cu o voce lipsită de inflexiuni, de parcă acel întâmplări ar fi aparținut destinului altcuiva.

Claire își simțea inima grea, ca și cum cineva i-ar fi turnat plumb încins în ea. Fiecare cuvânt al acelui bărbat era ca un cui înroșit bătut în pieptul ei. Nimeni, dar absolut nimeni nu ar fi putut să iasă dintr-o asemenea experiență teribilă cu mințile laolaltă.

Nimeni n-ar fi putut supraviețui acelor orori intact, fără a dori răzbunarea. Povestea vieții aceluia bărbat era tragică, dureroasă și atât de tristă!...

Englezul își descrie împrejurările prin care scăpase de sub tirania stăpânului său, felul în care ajunsese la bordul lui **Black Moon**.

- Am ajuns un proscris înainte de realiza măcar, căci **Black Moon**, care se îndrepta spre Maroc ca să-și valorifice încărcătura de marfă și oameni pe care o avea la bord, s-a ciocnit cu un alt vas, care naviga sub pavilion francez, plin cu soldați. Eram închis în cală împreună cu nefericiții de pe cealaltă corabie și unul dintre pirați a intrat în toiul luptei peste noi, mi-a scos cătușele și mi-a spus că dacă nu-mi mișc fundul pe punte ca să lupt alături de ei, aveam să mă întorc de unde venisem. Am fost atât de îngrozit de această perspectivă, încât n-am stat să mai cumpănesc dacă ce fac era bine sau rău. Am urcat și... am căsăpuit tot ce mi-a ieșit în cale. Făcu o pauză, respirând profund, cu lentoare, evitând s-o privească. Un an mai târziu, am ajuns să-i conduc pe acei oameni. O viață aventuroasă, primejdioasă, care te face bogat peste noapte, iar eu aveam nevoie de bani pentru a-mi împlini cea mai mistuitoare dorință a sufletului, aceea de a-mi distruge călăul, rosti el cu o voce neutră. În calitate de căpitan am stabilit niște reguli pe care nimeni nu avea dreptul să le încalce. Niciodată n-am luat prizonieri, n-am făcut comerț cu sclavi, nu ne-am atins de femeile sau copii care se întâmplau să se găsească la bordul corăbiilor atacate de noi. În cazul femeilor și al copiilor ne luam măsuri speciale ca aceștia să ajungă în siguranță pe coastele continentului. De asemenea, am evitat să atacăm vasele care navigau sub pavilion francez. Am căzut cu toții de acord că n-o să ne ocupăm de piraterie până la adânci bătrâneți și că era mai bine să ne creăm condițiile unei „retrageri” liniștite. În mai puțin de un an mi-am

cumpărat o casă în Marsilia și mi-am asumat o identitate falsă. Îmi trebuia o acoperire pentru activitățile ilicite pe care le făceam și un port unde să-mi aduc vasul în siguranță pentru reparațiile necesare. Am devenit don Fabritzi, un italian bogat, extrem de norocos în afaceri. Și am început să-mi țes cu răbdare planurile. Învățasem o lecție dureroasă despre nechibzuință și impulsivitate și mi-am jurat ca răzbunarea mea să se fie... perfectă, grandioasă... absolută.

Se întoarse spre Claire și inima i se strânse. Fața ei era goliță de sânge, privirea îi era încețoșată, mâinile i se albiseră la încheieturi de cât de tare strângea muchii manualelor pe care le ținea la piept.

- Ți-am spus că n-am să îndulcesc adevărul de dragul tău, Claire, rosti el prevenitor. Îți voi spune totul, așa cum a fost, ca să înțelegi de ce a fost așa și nu altfel.

Și să mă poți ierta, adăugă în gând cu disperare și amărăciune.

- Am cumpărat Forest Hill-ul cu intenția clară de a te întâlni și de a te seduce. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, repetă el fatidicele cuvinte din ziua în care-i zdrobise inima. Ce era între mine și taică-tău constituia doar o parte a planului, dar eu voiam mai mult, vroiam să-i iau totul. Doream să echilibrez numărul victimelor de ambele tabere, iar tu ai intrat în această ecuație. Ți-am hotărât aceeași soartă cu a surorii mele încă dinainte de a te cunoaște, deoarece taică-tău era direct răspunzător de moartea ei. Din cauza lui, Miranda a ajuns să se arunce în brațele bărbatului pe care-l iubea și să sfârșească apoi în mormânt. Iar tu aveai să faci același lucru. Exact la fel!... Intenționam să te corup și să-ți subjug inima. Intenționam să fac totul deliberat, cu sânge rece și cruzime... Și fără regrete, zâmbi el autoironic.

Se opri în loc, frecându-și fața amorțită, simțind cum rușinea și vinovăția îl sfredelesc până-n măduva oaselor. Ar fi vrut să nu fi fost nevoit niciodată să-i spună acele lucruri care loveau acum în amândoi, dar știa că adevărul, oricât de dureros și de cumplit ar fi

fost pentru Claire, era singurul lucru care l-ar mai fi putut salva în ochii ei.

- Apoi ne-am întâlnit și de aici încolo știi cum s-au petrecut lucrurile. Ceea ce nu știi este că am eșuat lamentabil în privința ta. Am sfârșit prin..., înghiți cu putere în sec, forțându-se să continue: am sfârșit prin a mă îndrăgosti de tine!

Singura ei reacție în fața acestei declarații fu să clipească. Odată, de două ori. Preț de o bătaie de inimă, tânărul bărbat se întrebă dacă-l auzise... sau dacă-l credea măcar! Atitudinea ei începuse să-i destrame până și ultima brumă de curaj care-i mai rămăsese.

- M-am îndrăgostit de tine în clipa în care ai sărit în cărca tâmpitului ăluia și l-ai doborât la pământ, rosti el cu o voce gătuită. Ai fost... magnifică. Începusem să te cunosc, să te admir și-mi câștigase-i și respectul între timp, dar acela a fost momentul în care mi-ai... mi-ai smuls efectiv pământul de sub picioare! Nu mi-am dat seama de asta sau mai bine zis refuzam cu îndârjire să accept adevărul. Era un haos în mine: pe de o parte, era ura și aversiunea pentru taică-tău, de cealaltă parte, erai tu și sentimentele pe care mi le trezise-și în suflet. Lucrurile ar fi trebuit să fie simple și clare pentru mine. Nu trebuia să scap din vedere motivul pentru care eram acolo. Dar tu... tu... Nici nu știi de câte ori am fost pe punctul să las totul baltă și să plec! izbucni el disperat, enervat de faptul că începuse să se bâlbâie ca un imbecil. Ceea ce mă făceai să simt mă șperia ca dracu', Claire! N-ar fi trebuit să mi se întâmple asta, dar cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât îmi erai mai dragă. Situația devenise din ce în ce mai complicată și lucrurile începuseră să-mi scape de sub control. Te doream ca un nebun și până și asta mă îngrozea. N-ar fi trebuit să simt nimic pentru tine, știind cine erai și totuși nu mă puteam opri. O parte din mine te voia cu disperare, cealaltă parte dorea să te excludă din prăpădul pe care știam că urma să-l semăn în jurul meu. Doream să

te protejez, dar lucrurile evoluaseră atât de mult încât știam că nu mai am cum s-o fac. Ajunsesem într-un punct din care, indiferent cum aș fi procedat, aveam să te rănesc oricum... Amintește-ți că te-am prevenit în legătură cu asta. Ți-am spus că o să-ți pară rău, dar nu m-ai ascultat!

Pentru prima dată, Claire își întoarse fața spre el și-l privi.

- Frumoasă încercare de a te absolvi de o parte din vină, n-am ce zice, rosti ea suav. M-ai ademenit în dormitorul tău, cu intenția clară de a mă seduce, și ai avut grijă să-mi explici că nu-mi poți oferi nimic. Mi-ai fluturat momeala unei experiențe interesante pe sub nas și ai făcut-o abil, știind că nu voi rezista tentației, fiindcă eram atât de naivă, atât de îndrăgostită de tine, încât nu ți-aș fi refuzat nimic!... Și te-ai asigurat că, indiferent de cum o să se sfârșească totul, n-o să-ți poți reproșa nimic. Că doar m-ai avertizat, nu-i așa? sfârși cu durere în glas.

Engezul o privi posomorât, știind că nu putea s-o contrazică.

- Te-am iubit atât de mult, încât mi-aș fi vândut și sufletul necuratului ca să te pot păstra lângă mine, continuă Claire cu o voce răgușită de lacrimi. Atât de mult, încât mi-am dorit să pot închide ochii și să mor, numai să nu mai simt acea durere îngrozitoare care mă sfâșia pe dinăuntru... Atât de mult!

Se opri, trăgând adânc aer în piept pentru a-și liniști sufletul zbuciumat și se ridică în picioare, făcând un pas spre el și privindu-l în ochi cu un zâmbet trist.

- Ai venit până aici ca să-ți potolești conștiința încărcată și să-mi obții iertarea. Te-ai deranjat degeaba, pentru că în inima mea te-am iertat încă de atunci. Nu te-aș fi iubit destul dacă n-aș fi făcut-o, adăugă cu amărăciune. Puținul pe care l-am auzit în ziua aceea despre tine, despre tatăl meu... despre noi... mi-a fost îndeajuns ca să înțeleg de ce s-au întâmplat toate astea. Nu te condamn și nici nu te judec pentru nimic din tot ce-a fost. Nu am această cădere. Există un cer deasupra fiecăruia, care ne privește și ne cumpănește

faptele...

- Claire, tot ce-am spus atunci despre tine a fost **doar** pentru urechile lui, o întrerupse el cu o voce plină de amărăciune. Dacă aş fi bănuît, fie şi numai pentru o afurisită de secundă, că tu erai acolo, îţi jur că niciodată n-aş fi rostit acele cuvinte. În el am vrut să lovesc, nu în tine!... Nu se poate să crezi că pentru mine n-ai însemnat chiar nimic!

Claire îşi plecă ochii, clătinând din cap obosită.

- Am însemnat doar atât cât să-mi întorci spatele şi să pleci fără să mai priveşti în urmă, replică fata cu resemnare. Nici mai mult şi nici mai puţin decât atât.

Bărbatul îşi încleşcă maxilarele, privind-o neputincios. Teama începu să-i lunece pe sub piele, cuibărindu-i-se în măruntaie. Îl trecură toate apele. Simţea cum şansele de a o recâştiga se împuţinau alarmant şi-l cuprinse disperarea. Dorinţa de a o lua în braţe şi de a o mângâia, de a-i oferi alinare, era atât de intensă, încât fu nevoit să-şi îndese mâinile în buzunare pentru a se stăpâni, fiindcă ştia că ea s-ar fi opus oricărei atingeri din partea lui.

- Claire, uită-te în ochii mei! îi ceru insistent. Aşteptă până când tânăra femeie îşi înălţă privirea şi continuă cu o voce înăbuşită: Sunt un om bogat, mai bogat decât poate mintea ta să cuprindă. Sunt atât de bogat, încât nici eu nu ştiu exact la cât se ridică averea mea. Teoretic, am tot ce şi-ar putea dori un bărbat de la viaţă. Totul, cu excepţia unui singur lucru, cel mai preţios şi cel mai important dintre toate: dragostea femeii iubite.

Tăcu un scurt moment, lăsându-i timp să se obișnuiască cu ideea.

- Am încercat să te uit, rosti el cu un zâmbet autoironic. Am făcut orice este omeneşte posibil ca să mi te scot din minte, să mi te scot din suflet. N-a mers. Anul care a trecut a fost un an de iad pentru mine. Nu ştiu dacă în tot acest timp am avut parte de cinci

minute legate fără să mă gândesc la tine. Indiferent ce făceam, tu tot acolo erai, în mintea mea, chinându-mă. Mi-am impus să trăiesc fără tine. Mi-am zis că, la naiba, pot s-o fac și p-asta! Am trecut prin altele și mai rele și am supraviețuit, nu?... Mi-a luat destul de mult ca să înțeleg că pot trăi fără tine, dar că nu vreau s-o fac!... M-am săturat să fiu singur și nefericit. M-am săturat să tot tânjesc după tine ca un câine flămând, m-am săturat să-mi tot fie dor de tine. Vreau... vreau să mă primești înapoi, Claire. Nu-ți voi spune cât de rău îmi pare tot pentru ce-a fost dar, dacă mă vei lăsa, voi încerca să repar totul, îți promit asta. Nu mă voi schimba de dragul tău, spunându-ți că voi fi mai bun, dar mă voi strădui să... să fiu demn de tine.

Se opri, înghițindu-și nodul greu din gât, cu inima tremurându-i în piept.

- Te iubesc, Claire. Te... te... te *foarte* iubesc! Atât de mult, încât aș muri fără să clipesc, fie și numai pentru un zâmbet de-al tău... *Atât* de mult!

Claire îl privea nemișcată, neîndrăznind nici măcar să respire. Cu un an în urmă, ar fi făcut moarte de om ca să audă acele cuvinte din gura lui. Acum însă erau prea multe în joc și trebuia să se gândească bine înainte de a lua o decizie.

Fata închise ochii, reflectând. Îl credea. Nu se îndoia că tot ceea ce îi spusese era purul adevăr. Și probabil că lucrurile stăteau mult mai rău pentru el decât o lăsase să înțeleagă prin cuvinte. Pentru un om atât de mândru și de încăpățânat, curajul de a face un asemenea pas nu însemna decât un singur lucru: îi ajunsese cuțitul la os. Ba mai mult, judecând după expresia hăituită din ochii lui, ajunsese dincolo de limita răbdării: dăduse-n disperare de-a dreptul. Claire știa că asta pățise. Recunoștea semnele, pentru că le trăise pe propria piele.

- Cât de mult ești dispus să oferi? se interesă ea pe un ton

tranzant, deschizând ochii și privindu-l pătrunzător.

Privirea lui se însufleți brusc. Expiră aerul pe care-l ținuse în plămâni cu lentoare și-și permise să zâmbească, și chiar să se relaxeze puțin.

- Totul, promise el fără să ezite.

- O să mă ceri de nevastă?

- Biserica-i la doi pași, schiță bărbatul un gest cu capul în direcția sfântului lăcaș. Intru acolo cu tine în clipa asta și te iau de soție!

Claire își mușcă buzele, știind că de următoarea ei întrebare depindea totul.

- Cererea ta implică pe viitor și copiii?

În văzu cum se schimbă la față și, preț de o clipă, totul se prăbuși în ea.

- Aș fi teribil de fericit să-mi torni un cârd întreg, replică el tulburat, pornind agale spre ea. Fete... băieți... orice-mi poți dărui, indiferent de sex, m-ar satisface pe deplin. Orice, repetă el, ajungând în dreptul ei.

- Chiar?

- Mă mai întrebi? zâmbi el larg. Putem să ne apucăm de treabă acum? Așa, câștigăm timp prețios, o îmbie el, privind-o cu ochi scâpărători.

Dădu să se aplece cu intenția de a o săruta, dar Claire îi propti o mână fermă în piept.

- Stai puțin. Mătușa Sarah va trebui să stea cu noi.

- Desigur, încercă el să arate încântat.

- Și Mary?

- Bineînțeles. Fără ea nu se poate.

- N-o să renunț nici la Malfred.

- Categoriec nu ne putem lipsi nici de el.

- Vorbesc serios.

- Și eu.

Schiță din nou gestul de a o săruta, dar Claire rămase neînduplecată.

- Încă puțin, îi ceru ea.

Bărbatul se opri, urmărind-o încordat cum se retrage doi pași. Expresia de pe fața ei era extrem de serioasă, ochii îi străluceau misterios.

- Claire..., imploră el cu un mârâit.

- O clipă doar, replică ea dulce, zâmbindu-i pentru prima dată în acea zi.

Claire puse manualele pe băncuță, se îndreptă de spate și reveni un pas, privindu-l grav în timp ce-și dregea vocea și-și compunea o mină sobră. Apoi schiță o reverență impecabilă, ridicându-și fustele cu o mână și întinzându-i-o pe cealaltă grațios.

- Bună ziua. Sunt lady Claire și sunt încântată să vă cunosc, domnule...?

- Dunmore. Lordul Darius Dunmore, umilul dumitale servitor, milady, șopti el răgușit, intrând imediat în joc, cuprinzându-i degetele subțiri și aplecându-se ceremonios deasupra lor.

Era atât de copleșit, de tulburat și de emoționat, încât se temea serios ca nu cumva genunchii să-i cedeze și să se facă de răs în fața ei. Claire îi oferise în felul ei, atât de gingaș și de dulce, șansa de a o lua din nou de la capăt. Gestul ei trăda generozitatea și iertarea deplină a unei inimi în care el lovise cu atâta cruzime în urmă cu un an!...

O clipă mai târziu o strângea în brațe, ridicând-o în aer, cu fața îngropată în gâtul ei, tremurând, incapabil să se liniștească.

- Am să te îngrop în aur, iubito, șopti el zguduit. Am să-ți prind perle și diamante cât pumnul tău în păr și am să-ți aștern lumea la picioare. Te voi duce peste tot, promise el.

Când în sfârșit o sărută, furtuna din interiorul lui se potoli ca prin farmec și, pentru prima dată în ultimii treisprezece ani, se simți liber și împlinit. Mântuit. Simți că, în sfârșit, își găsisse locul.

Era acasă!

Au rămas multă vreme îmbrățișați în fața bisericii, neîndurându-se să-și dea drumul, atingându-se cu înfrigurare, râzând și sărutându-se din nou.

- Mi-a fost atât de dor de tine, murmură el, mișcându-și gura deasupra sprâncenelor ei.

Atingea lui, incredibil de erotică, o făcu pe Claire să-și strângă degetele de la picioare în ghețe. Fiori de excitație îi alergau de-a lungul nervilor, mușchii coapselor i se contractară și dorința izbucni cu o intensitate năucitoare. Îi venea să muște o bucată din el, atât de mult îl dorea.

- Vreau să fac dragoste cu tine, Claire, cuprinzându-i șezutul în mâini pentru a-i lipi bazinul de dovada incontestabilă a virilității lui.

Claire gemu și-i luă fața în palme, privindu-l în ochi cu respirația îngreunată. Își apropie gura de a lui și rosti cu o voce catifelată.

- Și eu vreau asta, chiar foarte mult, dar..., îl sărută ușor pe buze, ...vom aștepta până după nuntă.

Dunmore înțepeni. Se holbă la ea perplex, simțindu-se la un pas de a ceda nervos.

- Nu vorbești serios, rosti el răgușit, privind-o disperat.

- Ba mă tem că da, oftă Claire.

Dunmore își îngustă ochii, reflectând o secundă.

- Bine, sunt de acord.

- Adevărat?

- Da.

O lăsă încet în capul oaselor, apoi o luă de mână și porni cu pași mari, hotărâți, spre ușile bisericii, aproape târând-o după el.

- O să rezolvăm problema asta imediat, fir-ar să fie!... Popa e înăuntru? se interesă peste umăr, continuând să meargă.

- Iubitule, nu putem să ne căsătorim astăzi. În primul rând,

obiceiurile de aici impun ca logodna să fie anunțată în biserică trei duminici la rând...

- Mă piș pe ele de obiceiuri!

Claire începu să râdă auzind vehemența și supărarea din vocea lui.

- Tu poți s-o faci, dar te asigur că părintele n-o să ne cunune nici dacă vine Apocalipsa.

- Îl conving eu s-o facă! mârâi el printre dinți.

- Iubitule, te rog...

- Claire, se opri el brusc, întorcându-se spre ea și privind-o cu ochi scăpărători, să fiu al naibii dacă o să aștept trei săptămâni nenorocite ca să mă culc cu tine!... Vrei să-mi pierd mințile?! sfârși cu un muget.

Claire își mușcă buzele, înghițindu-și zâmbetul.

- Râzi de mine, Claire? o întrebă el pe un ton periculos de calm.

Fata scutură cu putere din cap, fără a fi însă convingătoare. Veselia îi sclipea în ochi și se înroșise toată al față din cauza efortului de a se stăpâni.

- Și de ce naiba trebuie să așteptăm până după nuntă!? izbucni el, trecându-și frustrat o mână prin păr.

- O să-ți explic când ajungem acasă. Vreau să-ți arăt ceva, rosti Claire sfioasă, luându-i mâna într-ale ei. Ceva important pentru mine.

- Ce este?

- Vei vedea, șopti ea, privindu-l cu un surâs tainic în timp ce-l trăgea ușurel în direcția opusă.

CAPITOLUL 17

Spre marea ei ușurare, Claire află că mătușa ei ieșise, însoțită de Mary, cu puțin înainte de prânz. Uitase de faptul că miercurea

era ziua de vizite a mătușii ei și o parte din încordare i se risipi. Dintre toți ai casei, cel mai mult se temea de reacția acesteia.

Lui Malfred îi căzu fața când dădu cu ochii de musafirul neașteptat. Se uită crispat la Claire, dar fata îi zâmbi liniștitor, punând o mână pe brațul lui.

- E-n regulă, Malfred. Mă ia în curând de nevastă. De fapt, ne ia pe toți de nevastă, se răsuci surâzătoare spre Dunmore, care-și dădu ochii peste cap cu aerul unui om năpăstuit.

- E adevărat, domnule? se interesă Malfred, vrând să se asigure.

- Absolut, grăi Dunmore, teribil de serios. Cel mai dor de tine mi-a fost, Malfred.

- Oh, pentru Dumnezeu, sir! se zbârli majordomul de la Willow's Lake, privindu-l ofensat.

- S-au trezit? se interesă Claire, aruncând o privire spre etaj.

Malfred negă tăcut, aruncând o privire prudentă spre Dunmore.

Claire trase adânc aer în piept, îl luă pe tânărul bărbat de mână și-l condu-se spre scări, ducându-și un deget la buze și făcându-i semn să păstreze liniștea. Îl conduse pe holul îngust, oprindu-se în dreptul unei uși și-i șopti:

- Așteaptă puțin aici.

Claire păși în încăperea însorită și-i făcu semn femeii care ședea pe scaun lângă ferestre, împletind de zor la o șosetă din lână albastră.

- Ești liberă până după-amiază, Nelly, îi spuse Claire cu o voce șoptită.

Femeia zâmbi cu căldură tinerei femei, își adună lucrul și ghebele și le puse în coșul împletit, apoi se îndreptă spre ușă. Tresări când dădu de bărbatul care bloca holul cu lățimea umerilor lui, schiță o plecăciune grăbită și se fofilă pe lângă el.

Dunmore privi nedumerit în urma femeii, încercând să-și aducă aminte dacă o mai văzuse la Willow's, dar cum figura ei nu-i

spunea nimic, ridică din umeri și pași în încăpere, aproape ciocnindu-se de Claire.

- Ce...

Dar vorbele îi muriră când dădu cu ochii de cele două pătuțuri aflate la o mică distanță de ferestrele boltite. Preț de aproape un minut, fu incapabil să se miște.

- Vino, îi ceru Claire în șoaptă, luându-l de mână și trăgându-l încet după ea.

Bărbatul se urni cu greu din loc. Avea senzația că fiecare picior îi era din plumb și-i era teribil de greu să le așeze unul în fața celuilalt. Totul în el amortise, până și inima i se oprise în loc. Se apropie de pătuțuri, simțindu-se la un pas de leșin, și ochii îi dădură de cele mai dulci creaturi pe care le văzuse în viața lui. Bebelușii dormeau pe burtă, respirând ușor și regulat, cu mânuțele de o parte și de alta a fețelor bucălate. Nu purtau căciulițe și aveau capul acoperit de un puf moale și fin, unul brunet și cârlionțat, și celălalt roșu ca para focului.

- El e Noah, îi șopti Claire, arătându-i ghemotocul cu păr brun. Iar ea este Mira. De la Miranda, îl lămuri, aruncându-i o privire cu coada ochiului, la timp pentru a observa cum i se lungește fața. Au cinci luni de acum. I-am născut mai repede cu două luni și la început au fost ca două pisicuțe, dar au luat foarte bine în greutate și...

Tăcu emoționată, dându-și seama că trebuia să-i lase răgazul de a se acomoda cu ideea că devenise tată.

Mult timp, Dunmore nu făcu decât să-i privească încremenit, plimbându-și ochii de la un bebeluș la celălalt, simțind pentru prima dată în ultimii ani nevoia copleșitoare de a plânge.

- Trebuie să mă așez, bolborosi el, cu privirile împăienjenite de lacrimi.

Făcu un pas lateral și se prăbuși efectiv pe marginea unui scaun, apoi se îndoi de mijloc și-și cuprinse capul greu în palme.

Era tată!

Șocul descoperii îi luase graiul și toată vlaga. Se simțea ca și cum ar fi stat pe muchia unei prăpăstii, gata-gata să pice-n golul enorm ce se căsca în inima lui. Avea doi copii cu Claire. Gemeni... Iar el îi abandonase! N-ar fi știut niciodată cât de binecuvântat era dacă n-ar fi luat hotărârea să se întoarcă după ea.

- Sunt doi..., șopti el cu o voce găuită, ridicându-și ochii încețoșați spre ea.

- Da, confirmă Claire zâmbind. Doi dintr-un singur foc.

Pe dibuite, tânărul bărbat îi luă mâna și-și apăsă gura uscată în podul palmei ei. După care nu se mai putu stăpâni. Îi cuprinse talia cu ambele mâini și o trase spre el, îngropându-și fața în pânțele ei, cu umerii zguduindu-i-se sub primul hohot înăbușit de plâns.

Claire înghiți în sec, lacrimile umplându-i ochii. Nu era sigură la ce reacție se așteptase din partea lui, dar în niciun caz la o asemenea prăbușire. Îl lăsă să se descarce, legănându-l ușor în brațele ei, încercând să-i ofere consolare.

- Iartă-mă, Claire. Îmi pare așa de rău, îngrozitor de rău pentru tot...

- A trecut. Vom uita și vom trece amândoi peste asta.

- Cum poți fi atât de bună cu mine!? făcu el copleșit, ridicându-și chipul congestionat de plâns spre ea.

- Cum poți fi atât de idiot încât să mă întrebi asta? replică ea candid, ștergându-i obrazii uzi cu degetele. Te iubesc, d-aia.

- Oh, Claire!...

Îi luă mâinile, acoperindu-i-le cu sărutări fierbinți, umilit de generozitatea ei.

- Claire, aș vrea să..., începu el, dar un scâncet ușor îi tăie avântul și-l făcu să se holbeze la ea, speriat. Oh, bunule Dumnezeu, i-am trezit?

Claire zâmbi amuzată de expresia panicată de pe fața lui.

- N-aș crede. După glas e Noah. Și aș zice că acum este

momentul să faceți cunoștință. În curând va face un tãmbãlau cãt casa de mare.

Noah avea ochii lui. Constatarea aceasta îl umplu de mândrie. Avea și bãrbia lui, și forma feței... și gura lui Claire.

- Hopa sus, amice, și încearcã sã nu-ți trezești sora, bine? rosti Claire cu duioșie, ridicându-l din pãtuț și sprijinindu-l de șoldul ei, în timp ce se aplecã grijulie s-o verifice pe Mira.

Copila dormea liniștitã și Claire își concentrã atenția asupra bebelușului din brațele ei, ridicându-l deasupra capului și scuturându-l a joacã. Noah scoase un gãlgãit, dând din mâini și din picioare cu o vitezã amețitoare, chițãind cu gura pãnã la urechi de încântare, apoi întreaga față i se schimonosi și scoase primul urlet de foame.

Dunmore, care se ridicase în picioare, se îngãlbeni tot. O privi neputincios pe Claire, neștiind ce sã facã. Modul în care Claire manevrase copilul mai devreme îi pusese un nod în gât cãt toate zilele. Copii erau niște chestii atãt de fragile și de vulnerabile!... Nu trebuiau tratate ca atare?

- Îl doare ceva? se impacientã el, pornind agitat spre ei.

- Nț, făcu Claire absentã, îndreptându-se spre patul ei cu pruncul care o ținea tot o gurã. E ora mesei și trebuie sã... ăăă... trebuie sã-l hrãnesc.

Dunmore trase o gurã zdravãnã de aer, luptându-se cu amețeala pe care imaginea ei, alãptându-i fiul, i-o proiectã în spatele ochilor.

- Te deranjeazã dacã... dacã rãmân? o întrebã bãrbatul timid, înghițindu-și nodul greu din gât.

Claire îi aruncã o privire stãnjenitã, îmbujorându-se sfioasã, și-i făcu semn din cap cã nu. Se întinse pe o parte pe patul îngust și-și descheie partea din față a rochiei. Cãteva clipe mai târziu, Noah se înfrupta zgomotos din globul alb al sãnului ei.

Tabloul care i se înfãțișa înaintea era cel mai frumos pe care-l vãzuse vreodatã. Miracol și frumusețe purã. Nu exista nimic care

să-l întreacă în strălucire, nici să-l egaleze măcar. Se așează fascinat pe marginea opusă a patului, urmărindu-i cu un aer pierdut.

- Ai născut greu? o întreabă el într-un târziu, profund tulburat.

- N-aș zice că au fost cele mai minunate treizeci și opt de ore din viața mea, răspunse Claire cu o voce liniștită.

Treizeci și opt de ore!... Iisuse Cristoase!

Înghiți convulsiv în sec, măruntaiele i se strânseseră ca-ntr-un pumn rece, transpirația îi umezi șira spinării.

- Atât de mult? izbuti să îngaiame.

- N-au fost tocmai încântați să iasă afară și... ei bine, a fost greu pentru toți.

Dunmore își încleștă maxilarele, venindu-i să se dea cu capul de toți pereții. În urmă cu cinci luni, Claire se muncise ca să-i nască copii iar el fusese... unde? Probabil beat criță, plângându-și de milă sau, și mai rău, în patul altei femei. Rușinea îl arse pe dinăuntru ca un fier înroșit. Niciodată n-avea să-și poată ierta orbirea și...

Cel de-al doilea scâncet îl făcu să sară-n sus ca ars și să uite cu totul de autoflagelare. O privi pe Claire înnebunit și se izbi de zâmbetul amuzat.

- Cred că va trebui să te ocupi singur de ea până când termin cu Noah, îl informă Claire dulce.

- D... dar eu... eu nu știu ce să-i fac! izbucni el panicat, bâlbâindu-se.

- Ești tatăl ei. Sunt convinsă c-ai să te descurci. Și aș zice să te miști iute, pentru că odată ce se pune pe plâns, nu-i chip s-o mai împaci!

Ideea de a înfrunta de unul singur zbieretele unui bebeluș îl făcu să se decidă instantaneu. Se apropie prudent de pătuțul Mirandei, simțindu-și inima în gât. Fetița se răsucise pe o parte și... era leită maică-sa! Mai puțin culoarea ochilor, care erau surprinzător de verzi.

Pe Dunmore îl trecură toate nădușelile. Îi era frică să pună mâna pe ea. Își cunoștea forța fizică și habar n-avea cum s-o dozeze pentru a lua bebelușul fără să-l scape dar nici să-l strivească. Copila îl privi cu ochi mari, uimiți, apoi îi trase un zâmbet știrb care-i seceră genunchii și porni să se agite, izbind aerul cu mânuțele și piciorușele. Când văzu că încercarea ei de a fi luată în brațe nu dădea niciun rezultat, schimbă automat repertoriul. Gurița i se arcui, cu colțurile mult trase în jos, fața i se înroși brusc și Miranda scoase un scâncet.

- Oh, nu!... Nu, nu, te rog, nu face asta! o imploră el pe copilă, dând din mâini disperat.

- Ia-o în brațe. Nu mușcă, îi explică Claire, simțind cum o îneacă râsul. Nu le-a dat încă dinții. Și, de regulă, Miranda nu face mofturi în legătură cu persoana care trebuie s-o întrețină.

Piratul ei! gândi Claire cu un zâmbet larg. La fel de viteaz în fața unui bebeluș ca o găină prinsă la înghesuială.

- Încerc să-mi fac curaj, la naiba! răbufni el exasperat, întinzându-și precaut mâinile spre fetiță. Și nu mai râde de mine, Claire! bombăni el cu necaz. Sunt speriat ca dracu'!

Își strecură o mână pe sub capul copilului, așa cum o văzuse pe Claire făcând cu Noah, iar pe cealaltă și-o vârî sub trupușorul grăsun. O săltă repede, reușind să n-o scape, și o lipi de el, având grijă să-i sprijine obrazul de umărul lui. Miranda se potoli ca prin farmec și începu să gângurească, lăsându-și balele pe jacheta lui. Era incredibil de ușoară și caldă și mirosea a lapte și a porumb fraged.

- Ești o dulceață, nu-i așa? îi murmură el, îndreptându-se spre un scaun ca să se așeze, deoarece picioarele îi erau îngrozitor de moi. Dulce, isteță și cuminte. Fetiță cuminte. O frumusețe, îngână el.

Miranda se îndreptă o clipă de spate și-și întoarse fața spre el, fixându-l curioasă. Bărbatul își trase bărbia înapoi pentru a o putea

privi mai bine. Când copila îi zâmbi pentru a doua oară, se trezi îndrăgostit lulea.

- Mda, am avut dreptate. Ești o frumoasă și-o cuminte, scumpa mea.

Treptat, începu să se relaxeze, realizând că se putea descurca cu ea fără probleme. O așază cu fundul pe genunchii lui, bătând-o, spre marele deliciu al copilei, urmărindu-i entuziasmat și fermecat mimica extraordinar de expresivă.

Claire termină alăptatul cu Noah și îi ceru să i-o aducă pe Miranda. Își schimbă poziția, dezgolindu-și celălalt sân, în timp ce-i explica cum trebuie să-l țină pe Noah pentru a da aerul afară.

- Cum te-ai descurcat singură cu ei până acum? o întrebă mai târziu, urmărind-o uluit cum schimbă scutecele bebelușilor, cu o viteză și o dexteritate uimitoare. Adică, mă gândesc la situația în care încep să plângă amândoi deodată și...

- M-a ajutat Sarah, și pe urmă am avut-o alături și pe Nelly. A crescut opt copii și două rânduri de nepoți, așa că mi-a fost de un real ajutor.

- Claire? Așteptă până când ea își ridică privirea spre el. Mulțumesc.

Claire roși emoționată, simțind cum dragostea și fericirea o îmbătară realmente.

- Cu plăcere, răspuse ea simplu, folosindu-și mâna liberă pentru a-l trage ușurel de rever până când îi alinie fața cu a ei. Îl privi în ochi serioasă și spuse candid: sper că n-ai venit cu mâna goală până aici.

- Ce? clipi nedumerit, pe jumătate atent, atras de moliciunea catifelată a buzelor ei.

- Mi-ai adus un inel, nu?...

- Dacă ți-am adus un inel? repetă el, părând extrem de încurcat. Păi... nu știam dacă o să mă vrei și... Zâmbi larg când îi văzu expresia țâfnoasă. Bineînțeles că ți-am adus un inel!

Își vârî mâna în buzunarul jachetei și pescui punguța de catifea, apoi îi desfăcu degetele de pe reverul jachetei, îi răsuci palma în sus și-i deșertă conținutul în ea. Claire făcu ochii mari la grămăjoara de giuvaieruri din mâna ei, simțind cum i se usucă gura. Diamante, smaralde, rubine, safire, opale, ametiste, granate montate pe benzi înguste de aur, care străluceau de-ți luau ochii.

- Nu știam ce-ți place și nici cât de subțiri ai degetele, așa că m-am gândit să fiu acoperit din toate părțile, îi explică el cu sufletul la gură.

- Sunt..., vocea îi ieși pițigăiată și Claire și-o dresă, încercând din nou. Sunt furate?

- Nu, se arătă el indignat, pe astea le-am cumpărat special pentru tine. Ți plac?

- Sunt superbe. I-l pasă și pe Noah ca să poată răsfiga inelele pe pat, apucându-se imediat să le probeze. Trebuie să te lași de meseria asta, sper că știi, rosti ea fără să-l privească, temându-se de răspunsul lui, în timp ce se prefăcea că-și admiră inelarul împodobit cu un ditamai safirul. Vreau să am un soț și un tată pentru copii mei...

- Consideră că am încheiat deja acest capitol, spuse el fără ezitare. Vreau liniște, Claire. Am avut parte de atât de puțină liniște în viața mea!... Și vreau și iubire, fiindcă și de aceea am avut parte prea puțin. Vreau tot ce-mi poți oferi, pentru că tot ce vine de la tine este luminos și bun. În schimbul acestor lucruri, îți voi dărui bogății nemăsurate, devotamentul și inima mea. Te voi cinsti cu fiecare suflare, te voi iubi până la sfârșitul lumii și nu te voi mai dezamăgi niciodată. Făcu o scurtă pauză, privind-o grav: *asta* este o promisiune!

Claire se răsuci spre el cu lacrimi în ochi. Se apropie și-i îmbrățișă pe toți trei, acele ființe pe care le iubea cu atâta intensitate încât o durea inima, și-și dădu capul pe spate pentru a-l

putea privi în ochi.

- Parcă spuneai ceva și despre niște perle și diamante cât pumnul meu..., rosti ea, clipind șăgalnic și smulgându-i un hohot de râs baritonal.

S-au căsătorit trei săptămâni mai târziu, într-o dimineață frumoasă de octombrie. Și-au jurat unul altuia mai mult decât iubire și credință, mai mult decât respect și fericire...

Și-au jurat viitorul.

SFÂRȘIT